

Giới thiệu Thần Nữ Chi Ma Hậu

Thần Nữ Chi Ma Hậu nói về một cô gái được mệnh danh là Thần nữ của một ngôi đền. Linh lực cao hơn bất kì pháp sư nào khác. Vì muốn một ngày có thể trả thù cho cha mẹ, nàng đã không ngừng rèn luyện bản thân mình. Sau khi trả thù thì sao? Rống!!! Như thế nào nàng lại xuyên không qua? Lại bị bọn người Trường Vạn quốc đem đi làm vật hi sinh? Nàng nhất định không cho bọn họ tội nguyện. Nàng phải bỏ trốn!

Nàng có biết ta chờ nàng đã mười vạn năm rồi không? - Ngươi! Đều tại thói nữ nhân như ngươi mà chàng phải đau khổ... Ngươi đáng lẽ không nên ở đây. Đáng nhẽ phải hồn bay phách tán từ mười vạn năm trước rồi

(Có thể là mấy chap đầu không hay nhưng mong rằng các bạn hãy cố gắng xem mấy chap sau. Chắc chắn truyện sẽ còn nhiều những ẩn tình đang chờ các bạn khám phá. Mọi người đọc cũng xin ném đá nhẹ tay. Mình chỉ là hạng nghiệp dư thôi. Thân ái.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Một cô gái mặc trang phục pháp sư đi qua những con phố. Ai nhìn thấy cô cũng đều tỏ ra cung kính mà cúi chào. Trong mắt họ tràn đầy sùng bái.

Nàng vẫn không quan tâm. Chuyện này đối với nàng đã là chuyện quá mức bình thường rồi. Nàng tên là Nguyệt Nhan Tịnh Tuyết. Là hậu duệ của thần nữ cổ xưa đã từng coi ngôi đền Thiên Linh. Nhưng không vì thế mà cô được người đời cũng như các pháp sư khác kính phục và gọi là thần nữ.

Tịnh Tuyết nhìn khung cảnh xung quanh. Nàng thấy trên đường ai cũng có bố mẹ, cười nói vui vẻ, trong lòng liền sinh ra cảm giác tủi thân. Nếu như cha mẹ nàng còn sống, có phải hay không nàng cũng được sống vui vẻ như mấy đứa trẻ này? Nhưng đáng tiếc, sự thật vẫn mãi là sự thật. Trời sanh chính là nàng phải bảo vệ họ. Bảo vệ bọn họ khỏi yêu quái...

Mẹ nàng cũng là một nữ pháp sư. Không biết ông trời đưa đẩy như thế nào lại gặp phải cha nàng, một Thủy Băng Liên vạn năm... Tuy cha nàng là yêu quái nhưng chưa bao giờ hại ai cả. Ông sống như một con người, cũng đi làm việc, cũng ăn cơm, cũng thi hs giúp đỡ mọi người. Chính vì thế mà mẹ nàng và nàng luôn tin yêu quái tốt thật sự có tồn tại. Nhưng cũng chính điều đó mà mẹ nàng đã trả một cái giá rất đắt...

Nàng ngẩn ngơ nhìn những gia đình hạnh phúc kia tươi cười mà không biết mình đang đi đâu. Mãi đến khi con hạc giấy mà nàng đã dùng phép để truy tìm con yêu quái suốt mười bốn năm bay đến, nàng mới sực tỉnh.

Cầm trên tay con hạc giấy, lòng nàng hưng phấn cùng hận thù không ngừng tuôn trào. Tìm thấy rồi! Cuối cùng nàng cũng tìm thấy con yêu quái hỗn đản đó!

Nàng lần theo con hạc đến một mảnh đất rất vắng vẻ. Xung quanh được dựng lên toàn kết giới. Nàng lần lượt phá bỏ từng cái, từng cái một. Nàng biết một khi những kết giới này bị phá vỡ, con yêu quái kia sẽ nhanh chóng đến đây nên sau khi phá xong nàng vẫn im lặng chờ. Nàng chờ cho đến khi...

- Ngươi là ai? Dám cả gan xâm phạm đến chỗ của ta? - Một nam nhân độ chừng hơn bốn mươi tuổi từ đằng sau nàng quát.

Nàng quay lưng về phía hắn, giọng nói điềm tĩnh:

- Nguyên hình của ngươi chính là một con cự xà màu đỏ?

- Làm sao ngươi biết? - Nam nhân kia nhíu mày. Hắn nhớ hắn chưa bao giờ để ai biết nguyên hình của hắn.

Tịnh Tuyết chợt mỉm cười âm trầm. Nàng từ từ quay mặt nhìn hắn. Khoé miệng câu lên một nụ cười:

- Ta là Nguyệt Nhan Tịnh Tuyết, con gái của vị pháp sư ngươi đã giết mười bốn năm về trước!!

Nghe nàng nói nàng là Nguyệt Nhan Tịnh Tuyết, đột nhiên tên nam nhân kia ánh mắt như không thể tin nổi. Miệng hắn cứ lắp bắp gì đó rồi đột nhiên cười lớn:

- Dù là Tịnh Tuyết nào thì ta cũng sẽ cho nàng hoà làm một cùng ta!

Tịnh Tuyết như điên lên. Nàng nhớ rõ câu này. Câu nói này hắn cũng đã nói với mẹ nàng trước lúc chết vào mười bốn năm trước. Nàng lấy từ trong áo ra mấy lá bùa mà nàng đặc biệt chuẩn bị cho hắn ta. Nàng vừa lầm nhảm vừa phóng lá bùa về hướng hắn ta.

Đội khi lá bùa đến gần, nàng liền hô:

- Khỏi!!!

Lập tức hấn ta đóng băng toàn thân. Nhưng khoe miệng hấn ta lại giễu cợt một cái. Ngọn lửa bao quanh người hấn làm tan chảy bùa pháp của nàng.

Chưa kịp cho nàng chuẩn bị gì, hấn lại lao về phía nàng. Dùng cái móng vuốt sắc bén đã dính bao nhiêu máu người kia mà hướng nàng đánh tới. Cũng may nàng nhỏ người, lại có nhanh nhẹn trời sinh nên không trúng. Hai người cứ đấu phép như vậy rất lâu. Đến khi nàng thấm mệt, linh lực của nàng cũng suy giảm không ít. Nhưng hấn ta lại không si nhê gì. Lại một lần nữa hướng nàng tung móng vuốt.

Tĩnh Tuyết ngã về sau tránh đi. Đôi mắt sắc bén phóng một lá bùa tới tìm hấn. Khi vừa chạm vào người hấn, lá bùa liền biến thành một cái mũi nhọn bang giả đâm xuyên qua. Máu tủa ra không ngừng. Hấn ta vì đau đớn mà ngừng lại, nàng nhân cơ hội lại thả ra một tấm bùa thanh tẩy. Tức thì hấn ta đau đớn ngã trên mặt đất hiện nguyên hình thành một con rắn đỏ dài gần mười thước. Con rắn đỏ đẩy dựa một hồi rồi cũng nằm im. Da thịt nó biến thành cát bụi theo gió cuốn đi mất.

Tĩnh Tuyết thấy cảnh này liền mỉm cười mãn nguyện. Mẹ! Cha! Hai người trên trời có thấy không? Con gái của hai người đã giết được con súc sinh đó rồi. Cha mẹ có thấy chăng?

Nhưng chưa được bao lâu, nàng lại cảm thấy kì quái. Di? Như thế nào gió lại lùa vào mắt như thế? Di? Như thế nào ta lại đứng song song với bầu trời thế kia? Nghĩ nghĩ một hồi nàng hốt hoảng kêu lên:

- Bỏ *ẹ rồi!!! Ta đang rơi a!!!

Tiếng nước chảy siết đập vào tai nàng như đang nói: Mau a! Mau tới đây nga. Nước thật sự rất mát, mau rút xuống tắm.

Tĩnh Tuyết lấy lại bình tĩnh. Nàng lấy ra một lá bùa, miệng đọc chú:

- Hồi thần nước! Dựa theo giao ước cổ xưa. Ta, Nguyệt Nhan Tĩnh Tuyết ra lệnh cho ngươi mau... cứu ta a.

Tức thì, một nguồn nước bao bọc lấy nàng. Cùng nàng...rút xuống dòng nước chảy siết kia mà..."tắm".

Rống!!! Thần nước thật vô dụng a! Sao lúc đó nàng không nhờ thần gió thổi nàng lên nhỉ? (Thần gió: Với cái tạ như ngươi cho dù ta có thổi xệ má cũng chả có bay nổi.)

Cứ thế nàng chìm trong biển nước. Trước lúc mất đi ý thức, nàng còn có một ý nghĩ: "Không biết sau khi nàng chết, bọn linh mục trong đền có cúng gà nude cho nàng ăn hay không? Nếu bọn chúng dám không cúng, nàng sẽ về mà bóp chết từng người!!!"

Hoa anh đào rơi đầy mặt nước. Một nam nhân gương mặt tuấn tú vận bạch y cẩm bào đang từng lớp, từng lớp cởi ra. Hấn bước xuống dòng nước xanh mát kia thì đột nhiên, trước mặt hấn xuất hiện một ánh sáng màu xanh nhạt.

Khi nam nhân kia mở mắt ra thì thấy đó là một quả cầu nước. Cứ ngỡ là yêu quái nên hấn rút trường kiếm ra. đột nhiên quả cầu đó ta hs ra làm hai rồi biến mất. Xuất hiện trước mắt hấn chính là một nữ tử làn da trắng hồng. Đôi mắt bồ câu đang nhắm nghiền lại, trên người là một bộ y phục rất kì lạ. Quần không ra quần, váy cũng chả ra váy. Nếu như không nhìn thấy hai đôi núi đầy đặn như ả như hiện dưới lớp y phục trắng bị dính nước kia thì hấn cũng không biết đây là nam hay nữ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Tĩnh Tuyết sau cơn đau đầu dữ dội liền tỉnh. Nàng mơ hồ nhìn quanh căn phòng liền cảm thấy rất lạ. Sao nhìn có vẻ cổ lỗ si như thế? Tĩnh Tuyết cố gắng chống đỡ thân mình ngồi dậy. Nàng nhìn xung quanh, đột nhiên nhớ đến chuyện mình té xuống vực. Oa~ Không phải là nàng chết rồi sao? Nghĩ nghĩ, nàng dùng một lá bùa gọi ra một tiểu tinh linh hỏi:

- Ngươi nói cho ta biết. đây là đâu?

Tiểu tinh linh kia nhìn nàng như thấy người ngoài hành tinh. Ánh mắt hiện rõ như đang gặp thấy quái vật hồ lôc-nét:

- Đây là hoàng cung hoàng cung Trường Vạn quốc. Ngu ngốc.

Đi? Trường Vạn quốc? Tên nghe thật lạ. Trên thế giới có quốc gia nào tên như vậy à? Thấy tiểu tinh linh kia sắp chuồng, nàng liền kéo lại hỏi tiếp:

- Thế bây giờ là thời đại nào?

- Thật ngu ngốc. Đây là thời đại XYOZ a. - Nói rồi tiểu tinh linh kia bực dọc biến mất.

Tịnh Tuyết nghe xong thì cảm rớt xuống đất. OMG!!! Nàng là đang nghe làm sao? Xuyên không a!!! Nàng cứ nhiên lại xuyên không.

Vì quá sốc mà sau một hồi tiêu thụ hết cái thông tin như trời giáng kia, nàng lại ngồi một xó vế vòng tròn chơi với kiến. Trong miệng không ngừng lẩm bẩm (Shizu: hờ hờ...thì ra là người quen cùng chung một trại a). Một lúc sau, nàng đột nhiên đặt một chân lên ghế, một tay chống nạnh, tay còn lại che miệng cười:

- Ô hô hô hô. Ta xuyên a! Không uống công ngày nào ta cũng chăm chỉ đọc tiểu thuyết xuyên không!!! (Shizu: Vâng, tỷ ấy là một con nghiện tiểu thuyết. Đây là mặt trái của một Thần nữ.)

Bọn cung nhân bên ngoài nghe có tiếng cười rất man rợ liền ló đầu vào xem. Lại thấy một nữ nhân trông rất ách...tạm thời gọi là quái thú đi? (Shizu: Chẹp, mới xuyên qua đã bị xem là quái thú)

Đột nhiên Tịnh Tuyết rùng mình một cái. Lúc này nàng mới để ý đến sự hiện diện của hai nam nhân một già một trẻ. Nam nhân vận bạch y quay đầu nhìn tên đại phu bên cạnh hỏi:

- Tên kia! Ngươi cho nàng ta uống cái gì mà bây giờ nàng hoá thú là thế nào?

Tên đại phu kia vội vàng dập đầu xuống đất nói:

- Vương gia, oan cho lão thần. Lão chỉ cho nàng uống loại dược bình thường.

Tên nam nhân kia hừ lạnh một cái rồi bảo tên đại phu kia lui ra. Lúc hắn vừa quay đầu lại, mém chút nữa đã té ghế. Khuôn mặt Tịnh Tuyết đang cực kì phóng đại nhìn hắn. Thậm chí hắn có thể cảm nhận được hơi thở ẩm ướt của nàng. Hắn nhất thời đỏ mặt.

Nhưng cái người nào đó lại không để ý mà cứ dí sát mặt mình vào. Vừa nhéo nhéo má hắn nàng vừa cảm thán:

- Oa~ Là mỹ nam a. Thật sự là mỹ nam.

Lòng Tịnh Tuyết đang đánh trống khua chiêng liên hồi. Nàng lại may mắn gặp được mỹ nam a. Có phải hay không ông trời quá tốt với nàng đi? Ông trời, ông thật tốt a.

- Ngươi làm cái gì vậy? Thả ta ra. - Hắn tức giận hất tay nàng ra. Hung hăng nhìn nàng đang ngã trên mặt đất nói: - Nữ nhân này! Dám quyến rũ ta?

Tịnh Tuyết nghe xong giả bộ ối. Trong lòng nàng hừ lạnh. Mỹ nam thật không giống trong tiểu thuyết, dịu dàng ấm áp chút nào. Nàng trở lại với vai diễn Thần nữ như ngày nào, trên người thoát ra khí chất cao quý:

- Ngươi là ai?

- Câu này ta hỏi ngươi mới đúng. Ngươi là ai?

Tịnh Tuyết đảo mắt một hồi, cuối cùng dừng lại một chút nói:

- Ta là Nguyệt Nhan Tịnh Tuyết. Là Thần nữ được trời phái xuống giúp đỡ Trường Vạn quốc của các ngươi trong lúc nguy cấp nhất. (Shizu: Chém gió!!! Tài nghệ thật cao nga!!! T.Tuyết: Quá khen, quá khen. Là học từ những nữ chính mà ra.)

Nam nhân kia ánh mắt khinh thường nói:

- Ngươi nghĩ ta là con nít lên ba chắc?

Nàng biết hắn sẽ không tin nên liền từ trong người lấy ra một lá bùa. Thầm niệm chú một lát lá bùa đã biến thành một đoá băng liên di chuyển đến gần nam nhân đó.

Nam nhân kia tuy rất ngạc nhiên nhưng về mặt vẫn dấn đo. Cuối cùng, nàng lại đọc thêm một chú nữa, tay kết ấn không ngừng. Chẳng bao lâu sau, xung quanh nàng liền xuất hiện đủ năm ánh sáng ngũ hành, đại diện cho: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

- Người thật sự là thần nữ? - Tên nam nhân kia ánh mắt sùng bái hỏi.

- Ngươi nói thử xem? - Tịnh Tuyết tuy trong lòng muốn cười ha hả nhưng ngoài mặt nàng lại cố nhịn, ráng làm ra vẻ cao quý cho tên kia xem.

Tại một nơi khác, hoa đào phủ khắp chốn. Nơi nơi đều là hoa đào nở rộ, dưới ánh trăng soi sáng, khung cảnh lại đẹp vạn phần.

Một nam tử mày ngài mắt phượng, sóng mũi cao thẳng, đôi môi uơn ướn cuốn hút. Màu tóc trắng của hắn dưới ánh trăng bạc lại làm tăng thêm vẻ lạnh lùng mà mê người.

Hắn uống một li rượu, trong tay là một viên lam châu không ngừng phát ra ánh sáng xinh đẹp. Ánh mắt đen huyền sâu thâm của hắn dịu dàng nhìn viên ngọc châu. Miệng thì thào:

- Băng nhi...nàng đến rồi sao? Ta chờ nàng đã mười vạn năm rồi...

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Trong vòng ba tháng qua, Tịnh Tuyết sống ở thời không khác rất tốt. Nàng không có bạn bè, không có người thân, thù hận cũng đã trả. Đối với nàng bây giờ không còn lưu luyến gì với cái thế kỉ 21 kia nữa. Nàng lấy danh nghĩa là Thần nữ, giải quyết được không ít chuyện nhỏ của Trường Vạn quốc khiến cho mọi người ai cũng kính phục. Tuy sống trong cung nhưng nàng lại thập phần thảnh thơi. Muốn đi đâu thì đi, muốn làm gì thì làm. Hằng ngày lại có hậu cung chân hoàng truyện diễn cho nàng xem. Thật sự rất thú vị a.

Nàng nhìn trời xanh một lát, cước bộ vẫn liên tục bước đi ra khỏi đại môn hoàng cung. Nàng đến một khu rừng. Đây là khu rừng mà một tuần trước nàng vừa tìm ra. Nơi đây có rất nhiều tinh linh xinh đẹp. Bọn yêu quái và động vật nơi đây sống rất hoà nhã với nhau.

Khi Tịnh Tuyết vừa mới bước chân vào khu rừng thì một con sóc tinh nhỏ đã chạy đến ngay trên vai nàng:

- Tịnh Tuyết tỷ tỷ.

- Ngoan. - Nàng mỉm cười xoa đầu nó.

Lại một con nai khác chạy lại. Nó kéo kéo cái quần của nàng.

Tịnh Tuyết giật mình. Cái gì a? Người là muốn quần của ta sao? Nhưng ta cho người quần rồi thì ta mặc cái gì? (Shizu: Nai lấy quần bà làm gì? Bộ cho nó đội lên đầu rồi chạy chơi vòng vòng chắc? =.=)

Nàng dùng hết sức giành lại cái quần của mình. Con nai tức giận rống lên một cái rồi tiếp tục kéo kéo quần nàng. Con sóc thấy vậy liền rộng lòng phiên dịch cho nàng:

- Con nai nó bảo tỷ ngu ngốc. Nó nói không thèm lấy cái quần của tỷ đâu. Nó kêu tỷ đi theo nó.

Tịnh Tuyết cười khan hai tiếng xong cũng ngoan ngoãn đi theo con nai kia. Ai nha! Thật là mất mặt a.

Không biết đã đi bao lâu, trước mắt nàng là một con cáo trắng nhỏ rất đẹp. Thân nó bị dè bởi một cái cây gỗ, trên người đầy những vết thương làm bộ lông trắng như tuyết của nó nhuộm đậm cả máu. Nàng vội đỡ lấy con cáo ấy. Băng bó vết thương, tắm rửa sạch sẽ cho nó xong liền trở về hoàng cung Trường Vạn quốc

Nhưng nàng không hề hay biết rằng, con cáo đó khi được nàng ôm vào lòng đã nhìn nàng không rời một giây. Sau khi nàng rời đi, đôi mắt màu hổ phách to tròn của nó lại đảo quanh một vòng rồi chột cái mũi của nó lại hết lên. Hai mắt cong lại như đang mỉm cười.

Tịnh Tuyết trở về hoàng cung, nửa đường lại nghe có tiếng kêu nho nhỏ:

- Uu...uu... (Shizu: Éc! Ta không biết nên cho cáo kêu như thế nào nên viết đại nhá. Mọi người đừng tin cáo kêu "uu uu" thật.)

Tịnh Tuyết xoay quanh một vòng chẳng thấy ai. Quái lạ, thằng cha nào lại dám gọi hồn nàng?

Nhìn nhìn một hồi, nàng lại đi tiếp.

- Uu...uu... - Tiếng kêu ấy lại phát ra. Nhưng khi nàng xoay lại, lại chẳng thấy ai.

- Uu...uu... - Lần thứ ba.

Tịnh Tuyết lại dừng chân, nhìn quanh một vòng. Cuối cùng nàng bức xúc la lên:

- *ệt bà nó! Thằng khú nào? Lăn ra đây bà biểu!!

Dứt lời, một vật nho nhỏ trắng trắng lăn dưới chân nàng. Nàng nhìn xuống thì phát hiện con cáo nhỏ khi nãy đang dùng ánh mắt to tròn màu hổ phách nhìn nàng, trông cực kì đáng yêu.

- Thật đáng yêu. Cáo con, sao em lại ở đây? - Tịnh Tuyết quên luôn cả chuyện thằng khú nào đó (con cáo) đã kêu nàng nãy giờ mà ngồi xuống ôm lấy con cáo nhỏ kia.

Con cáo đó dường như hiểu tiếng người. Nó ngoan ngoãn nằm trong lòng nàng dụi qua dụi lại. Trong lòng nó thầm cười trộm: "Nàng thật dễ lừa a."

Tịnh Tuyết thấy nó đáng yêu, hay nàng mang nó về làm sủng vật đi? Nghĩ là làm, thế là nàng liền ôm nó theo. Vừa đi, nàng vừa cọ mặt mình vào mặt nó. Oa~~~~ Thật sự rất mềm mại a.

Tại một nơi khác, nam tử tóc trắng, vận một bộ bạch y khẽ mỉm cười. Tay nâng niu những cánh hoa anh đào. Dường như tâm trạng của hắn rất tốt.

Ẩn sâu trong góc khuất đằng xa, có một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần. Mây liễu nhịu lại. Trên trán là một dấu ấn hoa mai đỏ rực. Tay nàng không ngừng nắm chặt lại nhìn về phía nam nhân tóc trắng kia. Đã mười vạn năm, mười vạn năm chàng vẫn chờ một người sao?

Tịnh Tuyết theo lời mời của công công đến chính điện của hoàng cung, nơi hoàng thượng cùng các quan lại thiết triều.

Hoàng thượng vừa thấy nàng liền biểu hiện khó xử nói:

- Nguyệt cô nương...ta có chuyện rất khẩn cấp muốn nói.

- Là chuyện gì? - Tịnh Tuyết trong lòng đột nhiên cảm thấy bất an. Nhưng trên mặt nàng vẫn cố mỉm cười.

- Trường Vạn quốc ta đã bị Thông An quốc dồn vào chân tường. Đã sắp đánh tới đây. Xin hỏi, người có cao kiến gì chăng? - Hoàng thượng kia lại hỏi.

- Ta không giết người. - Nàng nhanh chóng trả lời. Hắn nói vậy là muốn nàng thấy hắn ra trận mạc sao? Kháo!!! Bà đây đâu phải là một đứa thiếu năng?

- Nếu không thì...Nguyệt cô nương, đành uỷ khuất cho cô. Đây là công việc mà Thần nữ như cô phải làm. - Hắn vừa dứt lời, một bọn nô tì liền tóm lấy nàng.

Tịnh Tuyết vừa vùng vẫy, vừa thét:

- Các ngươi muốn làm gì? Thả ta ra!!!

Đột nhiên gáy nàng đau buốt. Mắt hoa lên, cứ như bị phủ một tầng sương mù. Rống!!! Tên khốn nào dám đánh nàng?

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Tịnh Tuyết sau cơn đau đầu liền tỉnh lại. Đập vào tai nàng chính là một câu nói rất ứa gan. Đến nỗi mà nàng chỉ muốn lấy dép lao phi vào mặt hắn: - Thần là sứ thần của Trường Vạn quốc. Hôm nay xin dâng lên cho ngài một lễ vật để tăng thêm tình hữu nghị của hai nước. Người ngồi trong mùng đây chính là Thần nữ của tiểu quốc. Nàng vì ngưỡng mộ ngài cũng như muốn tăng thêm tình hữu nghị giữa hai nước nên đã tự nguyện đến đây xem như là dâng chút lòng thành cho ngài.

Nói rồi tên sứ thần ấy vén cái màn lên. Tịnh Tuyết ngồi trên kiệu, đáng vẻ mới vừa tỉnh ngủ đang dụi dụi mắt. Mái tóc đen dài mượt mà chưa đụng vào kéo hay bất kì mấy uốn hoặc duỗi nào của nàng được búi lên một phần. Trên gài vài cái trang sức, đơn giản mà đẹp lạ lùng. Trên người, y phục pháp sư

của nàng cũng đã bị coi bỏ. Mà thay vào đó là một bộ cổ trang màu tím nhạt, tôn lên làn da trắng hồng của nàng. Không những thế, bọn nô tì còn cố ý kéo chiếc áo lụa mỏng của nàng xuống, để lộ cả xương quai xanh và đôi vai mảnh khảnh.

Cảnh tượng này bất cứ ai nhìn vào cũng đều bị mê hoặc. Thậm chí tên vua của Thống An quốc kia còn hoa hoa lệ lệ rót vài giọt nước miếng. Tên sứ thần sau một hồi điều chỉ lại ánh mắt mới hướng hoàng thượng ngồi trên cao nói:

- Hoàng thượng, ý ngài như thế nào?

- Hào, hảo! Từ nay về sau Thống An quốc và Trường Vạn quốc sẽ không còn chiến tranh nữa. - Hoàng thượng kia đắc ý cười ha ha. Mỹ nhân! Quả là mỹ nhân. Hần phải hảo hảo yêu thương mới được.

Con cáo nhỏ trừng mắt nhìn bọn người bên ngoài, lại đưa ánh mắt ai oán nhìn nàng. Nhìn hết tổng thể của nàng xong nó lại lắc lắc cái đầu nhỏ. Nó chạy đến, vòng qua cổ nàng, cái đuôi nhỏ phối hợp tạo thành một cái vòng tròn che đi xương quai xanh và cái cổ của nàng.

Tịnh Tuyết nhũn mày. Không biết có phải nàng nhìn lầm hay không mà cái đuôi của con cáo này hình như to và dài ra thêm một chút? Mà thôi, nàng phải tập trung vào vấn đề chính. Nhớ lại cảnh tượng lúc mình ngất xỉu, lại nhớ lại câu nói của tên sứ thần Trường Vạn quốc khi này... Kháo!!!! Nàng tự nguyện từ lúc nào? Đúng là chém gió có đẳng cấp. Có thể chém bay villa luôn rồi.

Chưa kịp để nàng nói gì, tên sứ thần kia đã nói:

- Vậy hạ thần xin cáo lui, không phiền nhả hứng của ngài.

Tên vua kia không thèm nhìn lấy hắn một cái mà cứ nhìn chăm chăm vào Tịnh Tuyết như muốn ăn tươi nuốt sống nàng. Tên sứ thần nhếch mép cười rồi cũng lặng lẽ lui ra. Trong điện chỉ còn có nàng tên vua đó và con cáo nhỏ.

Cứ người nhìn ta, ta nhìn người một hồi lâu như vậy tên vua kia cuối cùng cũng đứng lên hướng nàng đi tới.

Tịnh Tuyết nhìn hắn. Ai nha!!! Cũng là mỹ nam a. Nhưng nhìn lại cái bản mặt dê sòm của hắn, nàng lại muốn lấy cục gạch mà chọi vào. Cái này gọi là bánh mì phải có ba-tê, đàn ông phải có máu dê trong người đi?

- Mỹ nhân a, trẫm sẽ hảo hảo yêu thương người. - Tên hoàng thượng tới gần, đề lấy Tịnh Tuyết còn chưa phòng bị.

Con cáo nhỏ xù lông lên. Nhe răng trợn mắt nhìn hắn ta nhưng hắn ta cũng chả mấy may gì mà ngược lại còn hất văng nó khiến cho nó đập mạnh vào tường rồi rơi xuống sàn.

Tịnh Tuyết nhìn cáo nhỏ nằm im trên mặt đất, trong lòng tức giận càng nhiều. Nàng cố hết sức đẩy tên nam nhân kia ra nhưng vô ích. Hắn ta quá mạnh so với nàng. Điều nàng làm chỉ càng làm hắn ta thêm dục vọng.

Hắn ta điên cuồng hôn lên cổ Tịnh Tuyết, hai tay sờ soạn khắp người nàng.

Nàng chưa bao giờ có cảm giác bị sỉ nhục như vậy. Gì chứ? Nàng từ nhỏ đến giờ tuy rằng không phải là một cái đại danh鼎鼎 gì nhưng cũng chưa có ai dám làm loạn như vậy. Kể cả trong tiểu thuyết xuyên không cũng không có viết nam chính như vậy a (Shizu: Giờ này giờ nào rồi còn lôi tiểu thuyết ra??? *tê ghê*).

Đột nhiên Tịnh Tuyết rung mình một cái, một cảm giác ghê tởm cùng lạnh người xuất hiện. Nàng nhìn lại khuôn mặt tên nam nhân ấy thì hồi ơi! Một con heo a! Đúng vậy, mọi người không nhìn lầm đâu. là một con HEO đó!!! Ngay lúc đó nàng chợt hiểu ra, tên hoàng đế này nguyên lai là bị ách... bị heo nhập a.

Tức giận bộc phát, đôi đồng tử co rút lại. Nàng đường đường là một pháp sư có linh lực không thua bất kì ai mà lại bị một con heo khốn kiếp đi cưỡng hiếp. Nói ra cũng thật nhục nhã và buồn cười đi?

Không biết từ đâu mà một luồng sức mạnh phát ra từ người nàng đẩy văng tên hoàng đế. Những đoá hoa tuyết trắng nhỏ nhỏ xoay quanh người nàng. Váy áo không gió mà lay động kịch liệt, trên huyết thái bên trái nàng xuất hiện một dấu ấn đoá sen màu lam, xung quanh nó là những hoa văn uốn lượn cũng màu lam nốt.

Lần đầu tiên trong đời, nàng sử dụng năng lực của yêu quái. Cũng là lần đầu tiên, nàng bộc lộ bản chất bán yêu của mình...

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Tên hoàng đế kia bị nàng hất văng đi liền tức giận. Hắn chỉ vào mặt nàng quát: - Yêu quái to gan, dám ra tay với bổn vương!

Tĩnh Tuyết nhếch mép một cái. Nàng bây giờ đã không còn nhân tính, không còn lí trí của con người nữa rồi.

Tên hoàng đế kia biến ra một cái bàn cào xông thẳng tới (Shizur: Đây là lấy hình tượng của Trư Bát Giới. Mô phật xin ngài đừng trách con).

Tĩnh Tuyết cũng không tránh né mà ngược lại, móng tay nàng đột nhiên dài ra, sắc bén vạn phần. Nàng xông thẳng về phía hắn một phen đại chiến.

Tên hoàng đế kia tất nhiên không đánh lại nàng. Càng về sau, vết thương trên người hắn chảy càng nhiều. Nhưng như vậy thì sao? Tĩnh Tuyết vẫn công kích hắn liên tục. Miệng nàng câu lên một nụ cười. Trong lòng nàng đột nhiên trào dâng một cảm giác rất thích thú. Cái cảm giác muốn xé tan từng mảnh, cái cảm giác tay nhuộm đầy máu thịt khiến cho nàng không thể nào kiềm chế được sát tâm. Càng lúc nàng càng muốn nhiều hơn, nhiều hơn.

Tên hoàng đế đưa ánh mắt ngập tràn sợ hãi nhìn nàng. Hắn vừa lùi ra sau vừa áp úng:

- Ngươi...ngươi....

Tĩnh Tuyết thân người đầy máu, nàng vừa nhếch miệng cười, vừa đi lại gần hắn. Ngay lúc nàng chuẩn bị chém đứt đầu tên hoàng đế thì đột nhiên có một giọng nói vang vọng trong đầu nàng:

- Dừng lại!!! Ngươi là một pháp sư chứ không phải một con yêu quái. Tĩnh lại đi. Ngươi là Nguyệt Nhan Tĩnh Tuyết!!!!

Móng vuốt đang lao nhanh như chớp đột nhiên dừng lại. Trong tiềm thức nàng không ngừng vọng lại: "Ngươi là Nguyệt Nhan Tĩnh Tuyết. Ngươi là một pháp sư."

Thấy Tĩnh Tuyết đứng yên một hồi lâu, tên hoàng đế kia liền nhân cơ hội tung một chưởng vào người nàng nhưng rất may nàng đã lấy lại được lý trí của mình, xảo diệu tránh đi một chưởng.

Nàng nhìn đôi tay đầy máu của mình trong lòng liền sợ hãi. Con yêu quái ghê rợn này chính là nàng sao? Là nàng sao?

Trong cơn sợ hãi, đột nhiên nàng nghe có tiếng kêu như nhắc nhở mình:

- Ưu...ưu...

Tĩnh Tuyết choàng tỉnh dậy. Nàng nhìn về phía trước thì thấy tên trư yêu kia đã ra khỏi thân xác hoàng đế. Hắn đang cố gắng trốn thoát khỏi nàng.

Nàng nhếch miệng cười. Hắn ta định cưỡng gian nàng rồi bây giờ tính chuồng sao? Đầu có dễ.

Tên trư yêu kia tưởng rằng nàng không biết nên cứ rón rén đi mà không hề hay biết rằng sau lưng hắn đã có một lá bùa tự lúc nào.

- Thanh tẩy!!! - Tĩnh Tuyết khẽ cất giọng. Lập tức trên người tên yêu quái kia phát ra một luồng ánh sáng dịu mát. Hắn đau đớn ngã trên mặt đất một hồi cuối cùng cũng biến mất.

Nàng ngã ngồi trên mặt đất nhìn mọi chuyện xảy ra. Con cáo nhỏ chạy tới, dùng cái đầu của mình đẩy đẩy tay nàng. Thấy nàng không có động tĩnh gì, nó lại leo lên trên cổ nàng. Đưa ánh mắt không vui nhìn dấu hôn đỏ chót trên cái cổ trắng nõn kia, xong, nó liếm liếm mấy cái lên đó. Lập tức dấu hôn liền biến mất. Đôi mắt nó vui vẻ cong lên tạo thành đường cong lưỡi liềm ranh mãnh.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

- Ta thành thật xin lỗi cô nương!!! Tĩnh Tuyết hai mắt sọc ngang nhìn cái người vận hoàng y, đường đường là một đế vương của Thống An quốc rộng lớn, binh lực hùng mạnh lại dễ dàng đi quỳ gối, dập đầu xin lỗi nàng.

À! Chuyện này đọc giả cũng không cần thắc mắc đâu. Chẳng qua là tên hoàng đế kia sau khi tỉnh lại thì nhớ hết tất cả mọi chuyện. Những chuyện khởi binh chiến tranh, những chuyện thất nhân ác đức, cường bức nữ nhân khiến cho dân chúng uất hận đều là do tên trư yêu kia nhập vào hắn mà làm. Yêu trư nhập vào thì như thế nào? Hắn nói thì sẽ có người tin sao? Bây giờ hắn chỉ muốn dập đầu vào tường chết quách đi cho xong.

- Hoàng thượng, ngài đứng lên đi. Một bậc đế vương như ngài thì không nên dễ dàng cúi đầu trước kẻ khác như thế. - Tĩnh Tuyết thờ dãi dờ lấy hắn. Xong lại nói tiếp: - Tuy rằng ta không biết ngài đã làm những chuyện gì trong thời gian bị yêu quái nhập xác nhưng mà bây giờ đã không sao rồi. Sai lầm của quá khứ, hiện tại ngài hãy cố gắng sửa đổi. Nói không chừng nếu ngài làm tốt thì sẽ không còn ai nhớ đến cái quá khứ của ngài nữa.

Hắn bắt ngờ nhìn nàng. Cảm thấy lời nói của nàng thật có lý. Lỗi không phải do hắn nhưng hắn vẫn có thể sửa chữa sai lầm của mình. Biết đâu có một ngày hắn sẽ như lời nàng nói, quên đi cái quá khứ ghê tởm kia?

Tên hoàng đế kia ánh mắt biết ơn, chấp tay hướng nàng nói:

- Đa tạ cô nương đã khai thông cho ta. Vậy bây giờ cô nương tính như thế nào? Hay để ta phái người đưa cô nương về Trường Vạn quốc?

- À, không cần đâu. - Hừ...cái nơi chó má đó nàng về làm gì? Toàn một lũ chỉ biết lợi dụng người khác. Chỉ nghĩ đến thôi là nàng đã khiến àng ứa gan rồi. (Shizu: Mô phật. Mình không muốn chửi tục gì đâu nhưng chẳng qua phải có những khúc như thế này mới có thể diễn tả được cái "thực nữ" của nhân vật.)

Không biết tên hoàng đế kia lại suy nghĩ cái gì rồi đột nhiên nói:

- A! Nguyệt Nhan cô nương, không biết cô nương có bằng lòng cùng ta đi xem qua một người?

- Vậy mời ngài dẫn đường.

Tịnh Tuyết đi theo hắn luồn lách qua hết nơi này lại tới nơi khác. Đến khi nàng cảm thấy đầu óc choáng váng, chân muốn rụng rời thì hắn ta mới dẫn nàng đến một căn phòng rất hoa lệ, hoành tráng.

Hai nô tì thấy hắn liền cúi chào hành lễ xong lại quay sang vén tấm màn giường lên. Nằm trên giường là một nữ phụ thần sắc nhợt nhạt, mày liễu của nàng cứ nhíu chặt lại. Tuy rằng thần sắc không tốt nhưng vẫn nhìn ra được đây là một đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

- Nàng là Tú phi của ta. Không hiểu tại sao mà một năm nay sức khỏe càng lúc càng suy yếu. Ta mời hết danh y đại phu rồi mà nàng vẫn không khỏi. Thật sự làm ta rất lo lắng. Không biết cô nương có nhìn ra điểm gì bất thường? - Hoàng đế ánh mắt thâm tình nhìn Tú phi. Biểu hiện này đủ để người ta biết hắn là có bao nhiêu tình ý, bao nhiêu tình cảm dành cho nàng.

Tịnh Tuyết nhìn Tú phi một hồi lâu. Con cáo nhỏ trên vai nàng đã bắt đầu xù lông với thân thể Tú phi đang nằm trên giường. Không khí trong căn phòng cực kì quỷ dị. Linh cảm mách bảo cho nàng biết rằng Tú phi này mắc bệnh không đơn giản.

Sau một hồi nghiền ngẫm, nàng cuối cùng cũng nói:

- Hoàng thượng, ta cần chút không gian để chữa bệnh cho Tú phi. Nếu ngài không phiền, xin đợi ở bên ngoài.

- Hảo! Trông cậy vào cô nương. - Hắn ta nghe nàng nói như vậy thì trong lòng rất vui mừng, nhanh chóng dời bước đi ra ngoài. Hai a hoàn cũng theo hắn rời đi.

Trong phòng, không khí trầm mặc bao trùm cả không gian. Tịnh Tuyết ngồi trên ghế quý phi, lười biếng nói:

- Âm hồn, người có thể lộ diện rồi.

- Gừ.... - Con cáo nhỏ găm gừ với thân thể của Tú phi đang từ từ ngồi dậy. Nàng ta hiện giờ như một con rối, động tác di chuyển cứng ngắt, không có tí chút sức sống nào cả.

"Vù...vù..."

Trong phòng kín không có lấy một khe hở, đột nhiên gió thổi không ngừng. Lá cây bị cuốn vào che mắt Tịnh Tuyết. Đợi sau khi nàng lấy chúng ra thì ngồi kế bên Tú phi kia chính là một nam tử. Tuy rằng khuôn mặt không tề nhưng trên người chỉ duy một bộ đồ trắng, cùng với làn da cũng trắng như tuyết kia làm cho hắn trông có chút gì đó đáng sợ. Hắn nhìn nàng, khẽ nhíu mày hỏi:

- Người là ai?

- Ta là ai không quan trọng. Quan trọng là...người đã bám nàng bao lâu rồi? - Tịnh Tuyết không vòng vo hay tỏ ra sợ sệt gì mà vào thẳng vấn đề chính.

Hắn im lặng một hồi rồi cuộc cũng trả lời:

- Một năm..

- Người muốn gì ở nàng? - Tịnh Tuyết quét ánh mắt sắc bén về phía hắn. Một năm? Làm sao lại lâu như thế? Nữ nhân kia có thể sống tới hôm nay quả là kì tích đi

- Ta không có ý đồ gì với nàng cả. Ta chỉ đơn giản muốn ở bên cạnh nàng thôi! - Hắn ta tức giận nói. Sao ai cũng như vậy? Kể cả những người cùng là âm hồn như hắn cũng nghĩ hắn ở bên cạnh nàng là có lí do.

- Ngươi...thích nàng? - Nàng nhìn biểu hiện của hắn rồi phán bừa. Không ngờ lại đoán trúng. Nhất thời làm cho hắn không biết biện minh như thế nào.

Nàng quan sát biểu cảm trên gương mặt hắn một hồi lâu, cuối cùng vẫn là nói:

- Ngươi mau đi đầu thai đi.

- Không! Ta muốn...

Không để âm hồn kia nói hết câu nàng đã chặt đứt lời hắn:

- Ngươi yêu nàng, ta biết. Vậy ta hỏi ngươi nàng có yêu ngươi không? Nàng cũng chẳng nhìn thấy ngươi. Ngươi ở bên nàng cũng chẳng ích lợi gì.

- Ta chỉ muốn ở bên cạnh nàng thôi. Chẳng lẽ hư vậy cũng là sai hay sao? - Hắn ta gần như hét lên.

"Chát"

Một tiếng chát giòn tan vang lên. Trên mặt hắn đã hiện rõ năm dấu tay. Tịnh Tuyết sau khi tắt cho hắn tỉnh xong mới nói:

- Ngươi có biết yêu là gì không? Là hạnh phúc khi thấy người mình yêu cũng hạnh phúc. Còn ngươi? Ngươi nhìn lại nàng đi! Ngươi bám theo nàng, hút hết sinh khí của nàng đến nỗi nàng phải nằm trên giường thì thử hỏi nàng có vui hay không? Nàng có hạnh phúc hay không? Ngươi sắp hại chết nàng rồi ngươi biết không?

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Âm hồn kia lão đảo nhìn nàng, lại nhìn thân thể Tú phi dựa vào vai hắn như một con búp bê lại không biết nói thế nào cho phải. Trong miệng cứ áp úng "ta...ta...". Đúng vậy! Hắn chính là quyến luyến nàng. Cho dù hắn là hồn ma nhưng cũng có cảm xúc, có lương tri, biết suy nghĩ. Ở chung vs nàng một năm, như thế nào lại không lay động? Tịnh Tuyết nhìn hắn, trong lòng nàng lại thờ dài. Đột nhiên lại nhớ đến câu nói của Lý Mạc Sầu: Hồi thế gian, tình là gì? Tình là chi? Đến nỗi âm hồn cũng phải lưu luyến không nguôi cũng vì một chữ tình...

- Cảm ơn cô nương...Ta đã biết mình nên làm gì... - Sau một lúc yên lặng, tham lam ngắm nhìn Tú phi để hình bóng của nàng in sâu vào tâm trí hắn, hắn mới tiếc nuôi đứng dậy.

Một cánh cổng hiện ra trước mắt Tịnh Tuyết. Hắn tuy thân thể bước vào nhưng chung qui mắt và tâm hắn đều đặt trên người Tú phi. Nàng khẽ thở dài. Trách là trách hắn đã sinh lầm thời gian, ông trời trêu chọc để cho hắn có mối tình ngang trái như thế này.

Sau khi hắn âm hồn kia đi rồi, thân thể Tú phi đột nhiên ngã xuống giường như con rối đứt dây. Nàng nhanh chóng tiến đến, bắt mạch tượng cho nàng ta rồi niệm một câu thần chú. Lập tức từ tay nàng xuất hiện một luồng chỉ màu xanh đậm nối liền với cổ tay của Tú phi. Đó chính là sợi dây sinh mệnh dùng để truyền sinh khí cho người khác. Đổi lại, cái giá cho cuộc trao đổi trái luật ấy chính là tùy theo số lượng sinh khí truyền mà phân chia ra người dùng thuật phải chịu bao nhiêu ngày đau nhức, bệnh tật...

Tất nhiên Tịnh Tuyết nàng cũng chẳng phải loại người chơi đại nên chỉ truyền cho nàng ta một chút sinh khí, tương ứng với một ngày bệnh tật. Như vậy là đủ rồi. Nếu âm hồn kia đã không còn bám lấy nàng ta nữa thì chuyện hồi phục sinh khí chỉ là chuyện sớm muộn thôi. Nàng truyền cho nàng ta sinh khí như vậy là giúp cho nàng ta cầm cự, đấu tranh với ranh giới giữa sự sống và cái chết. Có qua khỏi hay không còn tùy thuộc vào nàng ta.

Tịnh Tuyết đứng lên, đầu óc không ngừng quay cuồng. Nàng có cảm giác như mặt đất đang lắc lư như sóng biển vậy. Cảm giác buồn nôn cùng đau nhức cơ thể ập đến khiến nàng gần như muốn ngất đi.

Chính lúc ấy, con cáo nhỏ đột nhiên nhảy lên vai nàng, dùng cái đầu nhỏ của mình cạ cạ vào cổ nàng. Không hiểu sao nàng lại cảm thấy như có một luồng nước mát xoa dịu cơn đau phần nào. Tâm trí cũng bắt đầu tỉnh táo trở lại.

Hoàng đế Thống An quốc nhìn thấy Tịnh Tuyết bước ra khỏi cửa phòng, hắn liền hỏi:

- Nguyệt Nhan cô nương, Tú phi...nàng như thế nào rồi?

- Nàng đã không sao rồi. Chăm sóc cẩn thận thì qua vài ngày nàng sẽ khỏi thôi.

- Thật đa tạ cô nương. Cô nương thật đúng là như lời Trương Vạn sứ giả nói. Thật đúng là Thần nữ a.

Tịnh Tuyết hai mắt sặc sỡ. Ủa! Cái danh Thần nữ nàng là lấy bừa. Không ngờ bọn người này lại tin là thật. Không biết nàng có nên nói là bọn họ dễ tin người hay là ngu ngốc đây?

- Xin hỏi hoàng thượng, ở thời đại này...yêu ma quỷ quái lộng hành lắm sao? - Tịnh Tuyết hỏi. Đột nhiên nàng cảm thấy lo cho Thiên Linh tự. Đền mà tổ tiên nàng để lại, không biết nếu không có nàng thì ngôi đền đó có được chăm lo, giữ gìn tốt không? Có cừu yêu (yêu quái có thù) nào thừa dịp đến quấy phá không nhỉ?

- Thật sự mà nói thì yêu quái càng lúc càng đông. Bọn chúng lộng hành khắp nơi, gây ra biết bao thảm sát, oan ức. Không chỉ lữ Thống An quốc mà các quốc gia khác cũng đều bị bọn chúng quấy nhiễu. - Hoàng thượng lắc đầu nói.

Tịnh Tuyết im lặng. Yêu quái hại người cũng thật nhiều đi? Không giống như thế kỉ 21. Ít ra còn có chút kiên đề.

- Vậy phiền ngài có thể cho ta tá túc qua đêm, chờ mai sáng rồi ta sẽ rời đi? - Tịnh Tuyết lịch sự hỏi. Dù sao nàng cũng phải dưỡng sức lại cho khỏe. Sáng mai còn có sức đối phó với bọn yêu quái trong chuyến du hành đi? Lòng nàng đột nhiên nổi máu anh hùng. Nàng dự định sẽ đi chu du khắp nơi để trừ hại cho dân. Sẵn tiện hỏi han xem có cách nào về được thế kỉ 21 hay không. Thật là tiện cả đôi đường a!

Hoàng thượng mỉm cười, cung kính nói:

- Cô nương đừng nói vậy. Cho dù là cô nương muốn ở lại đây cả đời ta cũng mở rộng đại môn để chào đón.

Mặt trời vừa lên, Tịnh Tuyết đã rời giường. Nàng cùng A Tổ - cái tên mà nàng đã đặt cho con cái nhỏ (tuy nó có "chút" không hài lòng) liền lên đường.

Trên chiếc xe ngựa rộng lớn do hoàng thượng Thống An quốc tặng, Tịnh Tuyết vừa đánh xe ngựa, ánh mắt lại không ngừng hướng vào bên trong xe như muốn nhìn xuyên qua cả cái màn xe (Cái màn xe: *đỏ mắt* Bị nhìn như vậy thật là mắc cỡ nga~ Shizu: *ánh mắt khinh bỉ* sao ta toàn gặp những thứ không được bình thường nhỉ?). Đây đều là tên hoàng đế kia cho nàng. Nếu nàng không nhận thì là người ngu a! Tất nhiên nàng là người thông minh nên càng phải nhận những vật phẩm có giá trị này. Dù sao ngao du cũng cần có ít vốn mà.

A Tổ nằm trong lòng nàng, ánh mắt hết nhìn nàng lại nhìn ba bao vàng to. Trong mắt là phi thường phi thường phi thường không hài lòng. Nó dễ thương như vậy mà từ nãy giờ nàng chỉ lo nhìn về mấy cái bao đáng ghét kia mà không thèm nhìn nó. Thật khiến cho nó bức xúc a!!! (Shizu: Ốc! Ta nghe có mùi giấm chua đâu đây *bịt mũi*)

Đi đến một khúc rừng, Tịnh Tuyết vẫn đang ngâm nga câu hát thì A Tổ trong lòng nàng đã bật dậy, găm gừ xù lông cả lên. Nàng nhú mày:

- A Tổ, có chuyện gì vậy?

Kì lạ! A Tổ rất ngoan, lại hiền lành không hại ai. Sao dạo này nó cứ thích xù lông găm gừ thế nhỉ? Đột nhiên nàng nhớ đến hai vụ việc yêu ma trước của Tú phi và Trư yêu. Cơ thể ngẩn ra. A? Không phải lúc đó nó cũng biểu hiện y như vậy? Chẳng lẽ nó là đang cảnh báo cho nàng biết bọn họ là yêu ma quỷ quái? Cũng thật thần kì đi? Nhưng không hiểu sao tiếng kêu của nó lại làm cho nàng có cảm giác bất an khôn cùng.

"Vù vù"

Gió từ tứ phía bắt đầu nổi lên. Những chiếc lá khô vốn dĩ vờ vơi đất mẹ lại được thổi lên trên không trung. Gió bụi mịt mù chặn tầm nhìn của nàng khiến nàng phải nhắm mắt lại.

Gió càng lúc càng nhiều. Quất vào mặt nàng làm cho đôi gò má lạnh buốt. Nhưng con cáo nhỏ lại cực kì phi thường chắn trước mặt Tịnh Tuyết nhìn vào trung tâm lốc xoáy trước mặt. Đôi mắt hồ phách nheo lại. Miệng vẫn găm gừ không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Bóng đen từ trong gió lốc chậm rãi bước ra. Một nam nhân tuấn mĩ, mái tóc đen dài tùy ý buộc lại. Trên người khoác một bộ hoàng y nhìn như đế vương từ trong ngôn tình bước ra. - Oa~ Lại là mỹ nam a!!! - Ôi!! Sao nàng lại may mắn như thế? Tịnh Tuyết hai mắt sáng rỡ nhìn về hướng nam nhân phía trước.

Tên nam nhân kia khoé miệng gọi lên một nụ cười:

- Ô! Máu của ngươi thật thơm a. Lâu rồi cũng không có thịt người để ăn.

- Ấy da! Mĩ nam a! Ngươi không cần thèm thường thịt của ta. Hay ngươi gia nhập hậu cung mĩ nam của ta đi? Ta sẽ hảo hảo sủng ái ngươi a. - Tĩnh Tuyết xuống xe ngựa. Nàng thật may mắn! Đang định thu thập một hậu cung mĩ nam hùng hậu như mấy nữ chính trong truyện lại gặp ngay một mĩ nam trước mặt. Thật là nàng phải hảo hảo giữ nha! (Shizu: *khinh thường* Sắc nữ!!! Đúng là sắc nữ a!!!)

Tên hoàng y kia dùng nửa con mắt nhìn nàng xong liền đưa ngón tay lên, lắc lắc nói:

- Cờ ngươi? Không xứng!

A Tô nghe xong liền tròn mắt nhìn hấn tức tối. Con yêu quái thôi tha, nhỏ bé này dám nói với Tĩnh Tuyết của nó như vậy?? Xem lại ai mới là người không xứng a!!!

Tĩnh Tuyết âm trầm nhìn hấn. Thật đủ lạnh lùng, đủ hoang dã a! Nàng thích! Hảo! Nàng sẽ thu phục tên vàng khè này, ngày ngày lấy cây để đánh hấn cho hấn chữa cái thói chảnh đi a.

Không nói nhiều nữa, tên yêu quái kia đã nhanh chóng tấn công lấy nàng. Nàng cũng không tránh né mà trái lại cũng tiếp chiêu của hấn. Với ý chí thu phục hậu cung mĩ nam cho riêng mình, Tĩnh Tuyết càng lúc càng hăng hái ra tay. Đợi đến khi kết thúc trận chiến, dưới chân nàng đã là một con hổ to đang thè cái lưỡi của nó ra mà thở. Hai mắt quay tròn, đôi đồng tử như muốn lé nằm im trên mặt đất.

Tĩnh Tuyết hai mắt sọc ngang nhìn cái thứ vàng khè đó dưới chân mình. Ờo, Nhìn cái tên này to như vậy, hùng hổ như vậy mà lại đi yếu như sên. Nhưng không sao! Như vậy càng dễ bảo.

- Bây giờ ta xử lí ngươi như thế nào nhỉ? Diệt trừ ngươi hay...phế hết pháp lực cùng tứ chi ngươi? - Tĩnh Tuyết đùa cợt nói.

Con hổ ở dưới chân nàng run lên cầm cập. Thật không ngờ nhìn cái nữ nhân này chân yếu tay mềm mà lại lợi hại vô cùng. Hấn run rẩy nói:

- Nữ hiệp, tiểu nhân có mắt mà không trông thấy Thái Sơn. Xin người rộng lòng bỏ qua cho.

- A? Bỏ qua? Không phải khi nãy có người nói muốn ăn ta sao? - Tĩnh Tuyết nhướn mày hỏi.

- Tiểu nhân ko dám nữa, không dám nữa! Hay là để tiểu nhân trở thành nô tài của người đi? - Hấn vội vàng nói. Chết thật! Vì muốn tăng cao pháp thuật mà hấn định đi ăn nữ nhân này nhưng thật không ngờ....Aaaa! Ông trời thật tàn nhẫn a!!!!

- Ô? Được đấy! - Đạt được mong muốn, nàng liền không dùng chân đạp hấn nữa. Xong, nàng lại nhỏ một giọt máu của mình lên trán con hổ. Lập tức nơi giọt máu đó rơi xuống liền hiện ra một dấu ấn đỏ. Khế ước chủ nhân liền hoàn thành.

Con hổ kia liền biến thành hình người, quỳ xuống trước mặt nàng nói:

- Ta là Hoàng Ung. Từ nay về sau xin nghe theo lời của người.

Tĩnh Tuyết xoa cằm suy nghĩ. Hoàng Ung? Lại nhìn mặt con hổ lúc nãy, tuy là to lớn nhưng nhìn chả đáng sợ chút nào. Thôi thì...:

- Từ nay nếu như ta gọi ngươi là Kiddy thì ngươi phải biết là gọi mình nghe rõ không? (Shizu: Ếc??? Hello Kitty??? Con hổ người ta bị sỉ vả đến như vậy sao??? T.Tuyết: Ủây! Dù sao hấn cũng đâu có biết Hello Kitty là nhân vật nào *cười gian*)

- Ó...?

Thấy hấn ngệt mặt ra, nàng liền nói:

- Ngươi yên tâm. Kitty là một tên nhân vật rất "oai" như ngươi. Ngươi cứ giữ tên Hoàng U g của mình nhưng khi ta kêu Kitty thì biết là kêu ngươi là được.

- Vâng

Tĩnh Tuyết tìm được một nô tài liền để cho hấn ta làm phu xe. Còn nàng và A Tô thì thoải mái nằm trong xe ngựa mà tận hưởng. A! Có một tủy tủy như vậy thật thoải mái a!

Không bao lâu, đột nhiên xe ngựa gấp rút dừng lại. Tĩnh Tuyết đang lim dim mắt bị đánh thức thì tức giận. Nàng giờ tắm màn xe lên:

- Có chuyện gì vậy?

- Chủ nhân... Phía trước... - Hoàng Ung ấp úng nhìn cảnh tượng trước mặt.

Tịnh Tuyết theo ánh mắt hẩn nhìn về phía trước. Lập tức nhìn thấy một cái biển đề "Lung An Trấn". Bên trong trấn cảnh tượng sơ xát, những căn nhà đổ nát, mái nhà bị lũng, rách, vỡ. Xác người đầu đầu cũng có. Nhưng điều đặc biệt là những người bị giết ở đây ai cũng không còn đủ nguyên vẹn. Người bị ngắt đầu, người bị cắn thân, người bị mất chân tay. Máu chảy lênh láng. Khắp nơi đều bị nhuộm bởi một màu đỏ trông thật đáng sợ. Vài con chim kền kền còn bay lượn trên trời, vài con đã xà xuống ăn những xác chết ấy trông rất tàn nhẫn. Thật khiến người ta run rẩy...

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Tịnh Tuyết hai mắt mở to, chậm rãi bước xuống xe đi về phía trước. Cái gì thế này? Sao lại... Chẳng lẽ không còn ai sống sót nữa sao? Nhìn cảnh tượng này nàng lại nhớ tới cái chết của mẹ mình. Mẹ nàng cũng bị tên yêu quái hỗn đản kia ăn từng chút một, từng tứ chi, từng bộ phận như thế này. Đột nhiên nàng sợ hãi. Đáng sợ... Nơi này thật đáng sợ.... - Chủ nhân?... - Hoàng Ung dắt xe ngựa đi sau Tịnh Tuyết. Thấy đôi vai nàng run run liền thăm dò gọi.

A Tổ ánh mắt hơi nhú lại. Xong, nó liền chạy đến bên vai nàng. Dùng cái đầu nhỏ của mình đẩy đẩy má nàng như đang gọi nàng tỉnh lại vậy.

Tịnh Tuyết bị A Tổ đẩy cho tỉnh lại liền nhú mày. Vội vàng cầm những lá bùa trên tay. Một bên cầm dao để sẵn sàng trong mọi trường hợp bất trắc.

Đột nhiên có một tiếng gọi rất nhỏ rất nhỏ:

- Cứu...Cứu tôi....vời....Có ai...không?...

Nàng nhanh chóng tìm kiếm nơi phát ra tiếng nói. Hoàng Ung thính giác nhạy bén nói:

- Chủ nhân, hình như tiếng kêu cứu đó phát ra từ chỗ kia.

Tịnh Tuyết theo hướng tay của Hoàng Ung chạy đến bên căn nhà đổ nát. Một nam tử thân thể đầy máu nhưng lại vô cùng xinh đẹp. Thật sự còn đẹp hơn cả nữ nhân khiến nàng nhất thời đứng hình. Toàn thân hẩn nằm im trên mặt đất, trên người là một tầng đá đè qua.

- Kitty! Mau giúp hẩn. - Tịnh Tuyết vội hô. Ấy da! Người như vậy để chết đi thì uổng lắm nga.

Nghe mình được cứu, nam tử kia ánh mắt vui mừng, yếu ớt nhìn Tịnh Tuyết, thì thào:

- Đa...tạ cô nương...Cô nương...thật xinh đẹp....

Nhìn khuôn mặt hẩn khen mình xinh đẹp, Tịnh Tuyết cảm thấy như có một bàn tay tán thẳng vào mặt mình. Cảm giác thật...mặc cảm a! Đọc giả có biết hẩn xinh đẹp cỡ nào không? Lại đi khen nàng, thật làm nàng muốn đập đầu vào tường mà tự vẫn. Ô ô ô...

Trên chiếc xe ngựa rộng lớn, nam tử xinh đẹp kia hôn mê bất động trên sàn. Kế bên là Tịnh Tuyết đang giăng kết giới xung quanh.

Nàng vừa hoàn thành xong phần kết giới cuối cùng thì nam tử kia cũng tỉnh dậy. Giọng nói yếu ớt:

- Ta...đang ở đâu đây?...

- Ngươi tỉnh rồi à? Đây là xe ngựa của ta. - Tịnh Tuyết.

- Cô nương đã cứu ta sao? Thật đa tạ cô nương. - Ánh mắt hẩn khẩn thiết nói.

- Không sao! Vậy ngươi có thể nói cho ta biết ngươi tên gì? Nơi đây sao lại thành mảnh mồ chôn như thế?

Nam tử xinh đẹp kia bị A Tổ nằm trong lòng Tịnh Tuyết nhìn như muốn thọc thủng mấy lỗ. Nó không thích nam tử này chút nào!! Nhờ Tịnh Tuyết thích hẩn thì nó phải làm sao? (Shizu: Giấm chua, giấm chua a~)

- Ta là Vân Lập. Lung An Trấn này đáng nhẽ có một cuộc sống rất bình thường, tự do. Nhưng rồi một ngày, một lão lữ khách lạ mặt đến đây. Bảo rằng hẩn bị bệnh, chỉ muốn qua đêm nên xin tá túc. Hẩn ở đây được hai ngày liền giờ bộ mặt thật của mình. Trai trấn trong làng thì bị giết sạch, trẻ em thì bị hẩn ăn thịt hết. Còn nữ nhân thì bị hẩn hành hạ thân xác xong liền bị xoi tái. Thật sự rất tàn nhẫn! Cũng may ta ở cuối làng, trông thấy hết tất cả những cảnh tượng đó ta liền núp đi. Tên yêu quái ăn uống thỏa thích thì cũng không màng đến ta nữa.

Tĩnh Tuyết nhủ mày. Yêu quái ở thời kì chiến quốc này đúng thật là lộng hành ngang cuồng. Giết người không gớm tay...

- Con yêu quái ấy hiện giờ đang ở đâu? - Nàng nghiêm túc hỏi. Cho dù bây giờ thậm chí có hàng tá mĩ nam trước mặt nàng cũng không quan tâm. Điều quan trọng bây giờ là nàng phải nhanh chóng giết chết con yêu quái kia. Để nó uống máu người càng nhiều thì hy vọng giết chết nó càng ít đi!

- Ta...Ta không biết... - Vân Lập kia ánh mắt sợ sệt biểu lộ thấy rõ.

Tĩnh Tuyết cũng không nói gì thêm mà hướng bên ngoài xe hô:

- Kitty! Mau đánh xe về phía trước. Nhớ quan sát xung quanh, có gì bất thường thì gọi ta.

Lập tức bên ngoài truyền đến một âm thanh đáp trả:

- Vâng.

Xe ngựa chở các nàng đi rất nhanh, Hoàng Ung cũng quan theo lệnh nàng quan sát rất kĩ nhưng tất cả chỉ là những cái xác đầy máu. Thật đáng sợ a! Tuy hãn là hồ tinh nhưng cũng chưa bao giờ giết người. Hãn là hồ tốt đó! Thật sự là hồ tốt! Hãn chỉ ăn thịt thú rừng thôi.

Tĩnh Tuyết ngồi trong xe đã chờ rất lâu, rất lâu rồi... Cũng không có một chút tin tức gì. Vân Lập bị thương cũng đã ngủ tự lúc nào. Đột nhiên từ cửa sổ, một làn gió thổi qua mang theo mùi máu tanh tươi làm người ta buồn nôn. Trong gió còn có một mùi rất kì lạ.

A Tổ trong lòng nàng đứng phắt dậy, bộ lông trắng của nó lại xù lên. Ánh mắt không xác định nhìn xung quanh rồi lại chyah ra ngoài xe.

- A Tổ? Người đi đâu vậy? - Tĩnh Tuyết vội vàng đuổi theo.

Hoàng Ung đang đánh xe cũng bất ngờ, vội vàng dừng xe lại cho nàng đi xuống.

- Kitty! Ở lại đây bảo vệ nam tử trong xe. - Bỏ lại một câu nàng đã nhanh chóng đuổi theo hướng A Tổ mà chạy.

Chạy một hồi đột nhiên nàng cảm thấy có gì đó rất lạ. Bước chân nàng hơi chậm lại để quan sát xung quanh. Kì lạ! Nơi này dường như rất quen...

A Tổ ở phía trước cũng dừng lại, nhanh chóng leo lên vai nàng. Miệng vẫn không quên gầm gừ.

Tĩnh Tuyết chậm rãi bước đi, trong tay nắm những lá bùa và thanh đoản kiếm càng chặt. A!! Không phải là nàng đang đi vòng vòng đây chứ? Nơi này nàng đã đi hị chính là nơi mà bọn Hoàng Ung đang đứng đợi nhưng như thế nào lại không có bọn họ? Kì lạ! Chẳng lẽ bọn họ bị yêu quái bắt đi?

Tĩnh Tuyết trong lòng chùng xuống. Định đi về hướng khác thì ngay bên má nàng lại có một vết cắt. Nàng ngừng lại, lại nhìn xung quanh một lần nữa. Dường như có cái gì đó ánh lên màu bạc đi?

Nàng đưa một ngón tay ra, nhẹ nhàng sờ vào cái chỉ nhỏ trước mặt. Ngón tay nàng vừa chạm vào liền bị nó cắt cho chảy máu. Máu đỏ rơi xuống liền làm sáng tỏ mọi nghi hoặc trong lòng nàng. Máu theo đường dây lan ra khắp nơi tạo thành một cái mạng nhện đang bao phủ lấy nàng...

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Hai mắt Tĩnh Tuyết mở to. Đây là...mạng nhện... Không phải là một mạng nhện bình thường mà là mạng nhện kết giới! Chết tiệt! Nàng đã sa vào bẫy của tên yêu quái kia rồi. A Tổ bên cạnh nàng từ lúc nào đã thôi không còn gầm gừ nữa mà thay vào đó là một đôi mắt hổ phách lạnh lùng, sắc bén.

Nàng cố gắng lấy lại bình tĩnh. Giải cái kết giới mạng nhện này xong lại càng ngổ ngang hơn. Kết giới bị phá bỏ, cảnh vật thực sự hiện ra trước mặt nàng. Tay chân nàng không biết từ lúc nào đã bị những cuộn tơ nhện quấn chặt. Cho dù nàng làm cách nào cũng không thể thoát ra mà A Tổ bên cạnh nàng cũng không hơn gì. Toàn thân nó bị tơ nhện cuốn chặt như con nhộng.

- Yêu nghiệt!! Người mau lăn ra đây cho cô nãi nãi ta đây! - Tĩnh Tuyết tức giận hét lên. Hừ... Con yêu nghiệt chơi xấu, dám chơi bẩn với nàng.

- Khi! - Từ xa đột nhiên vang lên một tiếng cười khê. Trong bóng tối xuất hiện một nam tử vận hắc y.

"A? Là nữ nam sao?" Tịnh Tuyết nhủ mà suy nghĩ. Nhưng khi nàng nhìn kỹ lại thì hai mắt liền biến thành sọc ngang. Đầu đầy hấn tuyến. Nhìn xa cứ tưởng nữ nam, nhìn gần mới biết nữ đen vô cùng! (Shizu: Bà già này tới nước này rồi mà vẫn còn có thể làm thơ?? T.Tuyết: *đạp đầu Shizu* Ngươi ngậm miệng lại cho ta! Ai cho ngươi cướp đất điền của ta hả? Shizu: *ôm đầu* Ô ô ô ngươi dám ăn hiếp ta...)

Hắc y nam từ dùng bàn tay nâng cằm Tịnh Tuyết lên, khoe miệng nở nụ cười đậm đặng:

- A? Đúng thật là một nữ nhân, máu lại rất thơm a!

- Yêu nghiệt! Mau thả ta ra! Ngươi...cái đồ tiểu nhân! - Nàng tránh đi ma trảo của hắn, miệng không ngừng chửi rủa.

- Thật có cá tính a! - Đôi mắt tên yêu quái đỏ đỏ lên, khoe miệng câu lên một nụ cười đều cán. (Shizu: *cầm dép lao lên* Ta thật muốn phan vào mặt hắn a! T.Tuyết: nói nhiều! *cầm thùng trứng gà khí thế chọi*)

Hắn ta cúi người xuống hôn lên tai nàng, đôi tay của hắn không ngừng cời từng lớp y phục của nàng.

Tịnh Tuyết trợn mắt lên. Yêu quái thời chiến quốc cũng thật tùy tiện và khinh người đi? Đừng tưởng nàng không làm được gì! Nên nhớ nàng cũng là bán yêu, là một pháp sư!

Nàng cắn lấy đôi môi đỏ bần kia khiến nó bật tung cả máu. Hai cuộn tơ đang cuốn chặt lấy nàng đều bị đóng thành băng, dễ dàng phá vỡ.

Tên yêu quái kia ôm lấy đôi môi của mình. Mất đây tơ máu tức giận nói:

- Ngươi... Thối nữ nhân!!!

Tịnh Tuyết lau lấy lau để đôi môi của mình. Cảm giá thật kinh tởm! Nàng lấy trong người ra ba lá bùa, thả nó vào lưới nhện. Lửa từ những lá bùa bốc lên thiêu đốt tất cả.

Sau lưng tên yêu quái kia đột ngột mọc ra tám cái chân đen ngòm. Chân nào chân nấy đều dính phải rất nhiều máu. Hắn tựa tiểu phi tiểu:

- Ô? Ra là cũng có chút bản lĩnh.

Tịnh Tuyết trên người lập một kết giới, xung quanh là sáu lá bùa bay quanh người. Vừa lập ấn chú vừa đọc:

- Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ! Ta xin triệu hồi ngươi, Hỏa Hô!!!

Lửa từ sáu lá bùa bay vút lên cao, tạo thành một cái lồng lửa. Từ trên đỉnh lồng, một con hồ li toàn thân đỏ thẫm dần dần xuất hiện. Ánh mắt sắc bén quét qua con yêu quái rồi lại nhìn Tịnh Tuyết:

- Nhóc con! Ngươi triệu hồi ta cũng vì cái tên yêu quái cùi mía này sao?

- Ngươi đánh nhanh rút nhanh giùm ta đi. Sau vụ này ta mời ngươi thịt gà nướng chịu không? - Tịnh Tuyết cười lấy lòng nói.

- Hừ... Nhớ giữ lời đó! - Nói rồi Hỏa Hô lập tức chạy lên phía trước giao chiến với tên yêu quái kia.

Hoả Hô là một linh thú thượng đẳng, đẳng cấp khác xa một trời một vực với yêu nhện kia nên cuộc chiến rất nhanh kết thúc. Hỏa Hô tung ra một ngọn lửa vào cái xác đã không còn nguyên vẹn của yêu nhện, tiếng la hét khốn khổ của nó vang ngất trời.

Sau vụ việc yêu nhện đại khai sát giới, Vân Lập cùng gia nhập đoàn lễ khách của Tịnh Tuyết. Nàng mệt mỏi ngủ thiếp đi trên xe. Đến khi nàng tỉnh lại thì trời đã trưa. Bụng ai cũng đói meo.

Hoàng Ung từ bên ngoài hướng nàng nói:

- Chủ nhân, đã đến một kinh thành rồi.

- Oáp~ Đi ăn thôi! Ta đói quá rồi! - Tịnh Tuyết xốc mành xe lên nhảy xuống đường. Trên vai vẫn là A Tổ đang lười biếng nhìn xung quanh. Thỉnh thoảng ánh mắt lại cảnh cáo lướt qua Hoàng Ung khiến hắn nổi cả da gà.

Hoàng Ung vừa đỡ cái nón xa phu, bước xuống đất thì những tiểu thư xung quanh ai nấy cũng đều bán diện với hắn. Trái lại khuôn mặt của tên Hô tính kia hất cằm lên. Một tay hất mái tóc vàng óng của mình. Chuyện này đối với hắn đã là chuyện thường rồi! Đúng là...tuần nỉ đi đâu cũng khổ a! (Shizu: *khinh thường* Chánh vt~)

Phía sau là Vân Lập vẫn còn mơ màng chưa tỉnh ngủ. Bất kể là nam hay nữ nhìn vào đều không thể ngăn cản nhịp tim đang càng lúc càng tăng nhanh.

Từ đâu không xa đột nhiên vang đến tiếng hô:

- Vương gia! Vương gia! Ngải đi đâu vậy? Chờ tiểu nhân với.

Nam tử được gọi là vương gia mình vận lam y, huân mặt tuấn mỹ cương nghị. Hắn đang hướng tới phía bọn người Tịnh Tuyết. Trên khuôn mặt hắn là nụ cười đầy hứng thú. Bảo bối, bảo bối a~

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Tên vương gia này chính là Thất vương gia của Thống An quốc. Hắn chạy về phía bọn Tịnh Tuyết, ôm chầm lấy thân thể của một người. Đôi tay vuốt vuốt ngay ngực người đó: - Tiểu huynh đệ đẹp trai... - Lại chạm vào cánh tay kia nói: - Hãy da! Cơ bắp thật rắn chắc a~

Người bị ôm kia quay mặt lại. Tức thì Thất vương gia muốn té xỉu tại chỗ. Đó là một tên hán tử xấu xí, mặt đầy râu. Khuôn mặt tuy góc cạnh nhưng nhìn rất kinh dị mĩ!!

Thất vương gia thân thể ần ần run run. Cái gì thế này? Người đẹp của hắn đâu? Tại sao lại thành một tên xấu xí như thế này? Aaa!!! Người đẹp đâu? Người đẹp của hắn đâu rồi?

- A~ công tử thật xấu! Trêu chọc tiểu nữ a. - Hán tử kia kiêu mị nói.

1s.....2s.....3s.....và n s..... (Shizu: *không nói nên lời*)

Tất cả mọi hành động ở trên đường đều dừng lại. Dân chúng nơi nơi ai cũng như rơi vào kỉ băng hà. A! Thật ớn lạnh a!

Hán tử kia lại chớp chớp mắt nhìn Thất vương gia, hắn ta e lệ nói:

- Nhưng nếu ngài muốn, tiểu nữ sẽ tận tâm hầu hạ ngài.

Mọi người đồng loạt ối mửa tại chỗ. Tịnh Tuyết vừa nhàn nhã uống trà vừa quan sát chuyện bên đường, khoé miệng câu nụ cười. Ra là một tên bê đê a. Không ngờ ở đây cũng có chuyện tình đam mỹ cho nàng xem.

Không đợi Thất vương gia phản ứng, tên hán tử bê đê đã xông đến giơ tay toan ôm chầm lấy hắn.

Dân chúng đứng gần lập tức bật mũi lại. Có người bật không kịp liền ngất xỉu tại chỗ. Ông trời thật nghiệt ngã a! Như thế nào nách của tên bê đê kia lại hôi như thế? Thật sự là giết người không cần dao kéo mà! (Shizu: *hấp hổi gọi xe cấp cứu* Ta...ta không chịu nổi nữa...)

Thất vương gia kia rất may mắn kịp thời tránh né, trong lòng thầm cảm tạ ông trời. Lạy trời phạt phù hộ. Ông địa, về nhà ta nhất định cúng cho ông nai chuối! (Shizu: Hình như không liên quan =.=)

Chỉ tội nghiệp cho người gặp nạn. Do dùng quá nhiều sức để chộp lấy Thất vương gia mà tên hán tử kia mất đà, lao thẳng vào Tịnh Tuyết.

Mùi hôi kinh khủng bốc lên mũi nàng, hai mắt nàng tròn trắng. Nước trong miệng cũng lập tức được phun ra bắn thẳng vào Hoàng Ung đang ở gần đó. Và thế là đồng chí Tịnh Tuyết chính thức ra đi tìm đường cứu nước, miệng còn không ngừng xì bọt méo và có dấu hiệu co giật liên tục.

Sau khi Tịnh Tuyết ngất xỉu, bọn họ liền được mời đến vương phủ nghỉ ngơi.

A Tổ ngồi trên giường nhìn chằm chằm Tịnh Tuyết. Đôi mắt hồ phách lại liếc nhìn khắp nơi. Xác định chắc chắn là không có ai, một luồng ánh sáng bạc bao quanh lấy nó. Luồng ánh sáng nhạt dần, nhạt dần, cuối cùng là hiện ra một nam tử phi thường tuấn mỹ. Mái tóc trắng bạc của hắn hoà với ánh sáng càng tăng thêm phần mị hoặc. Hắn lấy tay chỉnh lại tóc mái của nàng, lại đặt lên trán nàng một nụ hôn. Khung cảnh thật sự rất lãng mạn!

Nhưng ai đó đang nằm trên giường lại không biết đang mở mắt thấy cái gì mà đột nhiên co chân lên sút thẳng hắn văng ra vách tường. Hắn lập tức biến lại thành tiểu hồ li nhỏ. Trong lòng không ngừng rống hận: "Kháo!! Hồn đàn thật. Chờ xem sau này mọi chuyện vỡ lẽ ta có ăn nàng không?"

- Aaa! Đừng qua đây!!! - Tịnh Tuyết ngồi phắt dậy. Hai tay nắm chặt, ở trên giường hét lên. A? Là mơ sao? Cũng thật đáng sợ đi? Mọi người biết không? Trong mơ nàng thấy một tên nam nhân tóc trắng rất đẹp trai nha. Ngất nổi tên biến thái đó không có mắt thẩm mĩ, thoa son trét phấn lên mặt. Còn mặc một bộ y phục gấm hoa màu hồng phấn của nữ nhân, hoa hoa lệ lệ chạy tới nàng nói: "Tịnh Tuyết~ I love you~~~" (A Tổ: sao ta lại có cảm giác nàng đang tả ta?)

- Uu...uu... - A Tô đáng thương kêu lên. Nó trung là bộ mặt uỷ khuất, hai mắt sũng nước nhìn nàng.

- A Tô? Em ngủ ở đó làm gì? Sao lại ôm bụng? Là có bầu hay là cần giải quyết?

A Tô lập tức muốn đập đầu vào tường tự vẫn. Nó hiện tại đang rất kiềm chế, kiềm chế để không phát tiết, một phát bóp chết nàng! Nó nhanh chóng chạy ra khỏi phòng, đôi tai trắng muốt đột nhiên cử động. Ánh mắt híp lại sắc mùi nguy hiểm. Thân thể đột nhiên biến thành hình người phi thân lên trên tán cây to lớn phía trước.

Hoàng Ung sợ sệt nhìn hắn. Trên người người này phát tiết da một loại khí thể vương giả làm cho hắn thực kiêng dè a. Người này khẳng định đạo hạnh cũng không thấp!

- Hoàng Ung a! Hôm nay ngươi thấy những gì tuyệt đối phải giữ bí mật. Nếu không... - Nói đoạn lại bẻ tay rắc rắc. Nam tử tóc trắng kia nở một nụ cười rất ư là thiên thần nhìn Hoàng Ung.

Hoàng Ung lập tức trả lời:

- Không nói, không nói. Cái gì cũng không nói.

- Tốt! Rất ngoan. - Nói rồi lại hoá thành tiểu hồ li vô hại, đưa ánh mắt hồ phách to tròn, ngây thơ nhìn Hoàng Ung. (Shizu: gương mặt thay đổi liên tục a!!!)

Trong một gian phòng của Thanh Hoa Lâu, Thất vương gia đang cùng với Vân Lập trò chuyện. Vâng, thật chất chỉ có mình Thất vương gia kia tự biên tự diễn, tự nói tự cười tự trả lời thôi còn Vân Lập nhà chúng ta cái gì cũng không màng tới mà bơ đẹp lấy hắn!

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

- Tiểu huynh đệ xinh đẹp nói a~ đi. - Thất vương gia gấp lấy một miếng thức ăn đưa trước mặt Vân Lập. - - Không quan tâm. Vân Lập vẫn nhàn nhả thưởng thức đồ ăn của mình.

- Nói a~ nào. - Thất vương gia kia lại cứng đầu không chịu buông tha mà càng lần tới. Hắn xích lại gần Vân Lập nói.

- - Trên mặt Vân Lập vẫn treo cái biểu vô hình: "Gia đây không quan tâm ngươi."

Không biết nghĩ thế nào mà tên vương gia kia lại dùng cách khác gấp thức ăn cho Vân Lập. Hắn lấy một miếng bánh bỏ một nửa vào trong miệng, hướng môi Vân Lập càng lúc càng gần.

Đợi sau khi Thất vương gia kia cứ tưởng bỏ rằng mình có thể tiến thêm một bước nữa với người đẹp thì...

"Bẹp"

Vân Lập nhanh chóng né tránh sang một bên và hậu quả là tên vương gia kia đã có một màn kiss kiểu Pháp với mặt đất. Bánh dính khắp mặt hắn.

- Thấy vương gia, ngài nên cẩn thận một chút. - Vân Lập hóp một ngụm trà, bình tĩnh khuyên bảo. Về mặt ngây thơ vô số tội khiến cho Thất vương gia kia tức điên lên.

Kế hoạch không thành, Thất vương gia kia lại âm thầm tính toán. Hắn hết li này đến li khác chúc rượu Vân Lập và đúng như dự định, kế hoạch này thành công 100%.

Đợi đến lúc Vân Lập say bí tỉ, Thất vương gia mới cười gian một cái. Dem thân thể của Vân Lập lên giường, từng chút từng chút một thoát y.

Vân Lập tuy say nhưng lý trí vẫn còn rất minh mẫn. Hắn cố gắng chống cự hết sức để bảo vệ trinh tiết cho mình. Quần áo sộc xếch để lộ da thịt.

Hai người cứ đánh qua đánh lại, không biết từ khi nào mà Vân Lập đã thượng lên người tên vương gia kia.

"Rầm"

- Vân Lập!!! Ngươi đi kĩ viện mà dám không rũ lão nương sao? - Tịnh Tuyết sau khi biết chuyện liền lập tức phóng thẳng đến Thanh Hoa Lâu này. Khí thế ập vào cánh cửa nói. Phía sau còn có A Tổ và Hoàng Ung.

- - Im lặng.

Dấu ba chấm to ùng xuất hiện giữa mọi người. Tịnh Tuyết cười khan hai tiếng nói:

- Haha! Xin lỗi, làm phiền các ngươi rồi. - Nói rồi đóng cửa lại. Nhưng chưa lâu thì nàng lại lộ đầu vào nói: - Các người cứ tiếp tục việc của mình đi a. - Xong, nàng lại đóng cửa một cách cẩn thận.

Bên ngoài gian phòng ấy, Tịnh Tuyết hai mắt sáng lên. Oa~ Là đam mỹ! Đam mỹ sống động a~ Tức thì, ba con người cực kì nghiêm túc chọt thủng ba cái lỗ ở trên cửa sổ giấy đề mà...nhìn trộm. Kể cả A Tổ cũng rất ngoan ngoãn mà xem. (Shizu: Một lũ biến thái a!! Bọn người T.Tuyết: Thế ngươi đang hoảng hốt? *quăng cho Shizu ánh mắt khinh bỉ* Shizu: ...)

Sau khi mọi người đi hết, Vân Lập thái độ liền khác hẳn. Hắn gương mặt âm trầm, nhẹ nhàng vén tóc mái lên. Trông hắn bây giờ rất ngầu. Giọng nói khàn khàn vang lên:

- Ta hết lần này đến lần khác kiềm chế nhưng ngươi cứ năm lần bảy lượt đốt hoá ta. Vậy thì hôm nay ngươi đừng hối hận. Ngươi sẽ không thoát khỏi tay ta đâu.

(Shizu: Vương gia, em tự bán mình rồi con ạ =))) Cảnh báo sẽ có cảnh 18+)

Thất vương gia rùng mình một cái. A! Sao tự nhiên hắn lại là người nằm dưới vậy? Sao hắn lại là người bị ăn a! Hắn nhớ là mình đang ăn Vân Lập mà.

Vân Lập khẽ cười một cái. Đôi môi nhanh chóng phong bế môi vương gia. Đôi bàn tay liền cời nốt lóp y phục còn lại trên người của hai người. Hai thân thể trần như nhộng lập tức lộ ra trước mắt.

Thất vương gia bị hôn cho đờ đẫn. Hô hấp gấp gáp. Vân Lập lại cúi người ngậm lấy nú đào đỏ hồng kia, một tay nắm lấy phân thân đang cương cứng của vương gia mà xoa nắn.

- Aaa... Vân Lập...không... - Thất vương gia giật mình kêu lên. Khoái cảm đột nhiên từ hạ thân truyền đến.

Vân Lập thôi không trêu chọc nú hoa đáng yêu kia, hắn vừa cắn vành tai của nam nhân dưới thân vừa liếm, thì thầm:

- Không phải ngươi rất thích như thế này sao?

- Um... - Mặt ai đó đỏ lên. Hơi thở càng lúc càng dồn dập. Hạ thân vì bị kích thích mà càng to lên.

Vân Lập nhìn gương mặt đỏ ửng của vương gia, đột nhiên cũng đỏ mặt theo. Hắn nhanh chóng để nam nhân kia nằm úp, lấy dây thắt lưng của mình trói đôi tay của Thất vương gia vào đầu giường. Một tay nhẹ nhàng kéo, vận nú đào hồng, một tay chạm vào phân thân của vương gia xoa.

- U...aaa... Không...

- Thật không ngoan. - Vân Lập cắn lấy cổ của Thất vương gia, hung hãn nút để lại một dấu hôn ngay đó. Hạ thân từ lâu đã cứng ngắc của hắn cũng từ từ đứt vào.

- Aaa... - Vương gia đau đớn kêu lên. Cả thân người nóng đến đỉnh điểm.

- Ngoan nào. - Vân Lập bịt miệng hắn lại ngăn không cho hắn la lớn. Hắn nhanh chóng di chuyển hạ thân của mình càng lúc càng mạnh, càng lúc càng nhanh.

Bên trong căn phòng không khí nóng lên. Hơi thở gấp gáp cùng những tiếng rên the thẽ hoà lẫn vào nhau khiến ai nghe cũng đều phải đỏ mặt.

- Aaa... - Thất vương gia rên rỉ. Một thứ tinh dịch màu trắng đục bắn khắp tay Vân Lập.

Vân Lập cùng lúc cũng khẽ gầm một tiếng. Một thứ nước nóng bỏng được bơm vào trong người vương gia.

Vân Lập nửa nằm nửa ngồi dựa vào tường. Thất vương gia được thả tự do liền mệt mỏi nằm trên đùi hắn. Vừa nút, vừa liếm những ngón tay của Vân Lập. Khuôn mặt phi thường dụ ai.

Vân Lập hí mắt nhìn nam nhân trước mặt, liếm liếm khoé môi. Trong lòng cười thầm "Thật ngoan a!"

Tịnh Tuyết ở ngoài vừa xem vừa chùi nước mắt nước mũi tèm lem vào Hoàng Ung khiến cho hắn khóc ròng. Mặc khác cái người gây án lại không hề hay biết gì mà cứ ngồi than trời trách đất: "Ông trời a! Tại sao toàn cho mỹ nam là đoạn tụ vậy? Thời này cũng vậy, thế kỉ 21 cũng vậy. Tại sao không

chừa cho nàng một "ít" a? Ô ô ô..."

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Tịnh Tuyết một thân ừ đột ngồi trong phòng, hai tay bứt từng cánh hoa trông rất chán đời. Trong lòng không ngừng la hét: "Aaa!!! Tại sao lại như vậy? Tại sao những người đẹp "zai" đều là đoạn tụ a? Ô ô ô... Thật không công bằng, ta thật bức dức nga. Như thế nào các nữ chính trong truyện xuyên qua đều có cả tá người theo còn ta kiếm một cộng lông cũng chả có? Tại sao a????" Bên ngoài đột nhiên có tiếng gọi nhỏ nhẹ vọng vào:

- Nguyệt Nhan tiểu thư, đã tới giờ cơm xin mời người ra ngoài thưởng thức.

- Ta ra ngay đây. - Nghe đến hai chữ cơm, mắt nàng sáng rỡ. Cha!! Cuối cùng cũng đến giờ ăn trưa. Mọi người không biết đâu, cơm ở vương phủ này rất ngon nha! Ngày nào cũng có quá trời món làm Tịnh Tuyết nàng đây ăn no muốn lăn đi luôn.

Dứt lời chưa kịp cho nô tỳ bên ngoài "vâng" một tiếng, nàng đã ba chân bốn cẳng chạy với vận tốc bàn thờ đi mất khuất.

Chiếc bàn ăn dài sang trọng. Trên bàn là những món ăn ngon và bắt mắt. Nào là thịt gà nướng, bánh quế hoa, thịt vịt quay ăn kèm nước chấm đặt chế của đầu bếp dày dặn kinh nghiệm. Thật sự là rất hấp dẫn, bất cứ ai nhìn vào cũng sẽ chảy nước miếng không ngừng. (Shizu: *lấy xô hứng nước miếng*
A Tổ: Nước miếng tràn ra ngoài rồi kia!)

Ngồi quanh bàn ăn gồm có Tịnh Tuyết, Hoàng Ung, A Tổ, Vân Lập và tất nhiên cũng sẽ không thiếu chủ nhà là Thất vương gia. Nhưng mà người thật sự thưởng thức được món ăn bây giờ cũng chỉ có Vân Lập và tên vương gia thôi đó.

Ây da! Không phải là ba người các nàng không đói. Đọc giả nhìn đi nhìn đi! Mùi đồ ăn sộc vô mũi như thế này thì đồ ai dám không ăn? Nhưng thật sự bọn nàng có nỗi khổ a.

Tịnh Tuyết trên tay cầm chén cơm, đôi đũa trên tay đã gấp được một miếng thịt bò thơm phức. Nhưng nhìn cách nào nàng cũng ăn không được. Lại đưa ánh mắt nhìn qua hai cái tên đầu xỏ đáng ghét kia.

Thất vương gia đang ngồi sát bên cạnh Vân Lập. Tay không ngừng gấp đồ ăn cho hần. Vừa gấp vừa nói:

- Vân Lập, a~ nào!

- ... - Vân Lập ngoan ngoãn ăn.

- Ăn cái này đi. Cái này là món tù của ngục trù vương phủ của ta đó. - Thất vương gia kia vừa vắn vẹo gấp vào thức ăn đến miệng Vân Lập vừa nói.

A Tổ ngồi bên cạnh nàng mà lông cũng dựng đứng hết lên. Hai mắt tròn to nhìn hai người kia. Haizzz... Từ đầu bữa ăn đến giờ nó đã như vậy rồi. Thức ăn trong bát không ăn được miếng nào mà chỉ có trồn mắt nhìn đầu xỏ như bức tượng. Thật sự là tội nghiệp cho tâm hồn còn non nớt như nó nga.

Tịnh Tuyết rùng mình một cái. Không nhìn, không nhìn nữa! Người ta tình tứ với nhau chúng ta phải biết thông cảm vì vậy nàng cũng phải cố gắng ăn cho bình thường.

Đôi tay run run đưa miếng thịt bò vào miệng, lại ăn thêm một miếng cơm. Cứ lần lượt như vậy khiến nàng quên đi hai cái người ghê rợn phía đối diện, dù đôi lúc có hơi ớn lạnh.

Hoàng Ung nhìn Tịnh Tuyết, hần thấy chủ nhân của hần cũng thật anh dũng. Có thể bình tĩnh mà ăn như vậy chắc hần cũng có một ý chí sắt đá đi? Còn hần thì chỉ uống nước trừ cơm. Bây giờ phải nói hần đã uống bao nhiêu âm trà rồi nhỉ? Năm hay sáu cái đây? (Shizu: Uống như vậy thì lúc đi xả cũng phát mết a =.=)

Hoàng Ung uống một ngụm trà, nước trà vừa vô tới miệng đã bị câu nói của thối vương gia kia làm cho lập tức phun ra ngoài và người lãnh trọn quả đạn nước ấy chính là A Tổ:

- Vân Lập, ăn cái này đi. Đây là do ta đặc biệt bảo ngục trù làm đó. Ta nghe nói ăn cái này vào sẽ sinh tình bỏ thân, một người ăn hai người vui a.

- Ngoan. - Vân Lập híp mắt lại, thuận theo hần ăn cái thứ tốt kia vào miệng. Đôi tay lại lần mò trên đùi Thất vương gia.

Thất vương gia khuôn mặt e thẹn nói:

- Người thật xấu~

Đến nước này rồi Tịnh Tuyết đã không còn chịu đựng được nữa. Nàng quơ đại cái gì đó bên cạnh mà khí thế ỏi vào. Ta ỏi, ta ỏi, ta ỏi cho các người khỏi ân ái nữa.

Hoàng Ung hai mắt tròn to, thậm chí người ta còn thấy hồn của hắn lìa khỏi xác. Mà cái tay áo của hắn chính là cái GIẾ LAU mà Tịnh Tuyết đang ỏi vào. (Shizu: *gõ mõ tụng kinh* Không sao, ta cầu siêu cho người.)

Tịnh Tuyết như cái xác khô lê lết trên đường. A Tô không còn sức lực nằm trên vai nàng. Nó đúng là bị hai tên thối nam nhân kia hành hạ tâm trí đến chết đi sống lại a. Nó còn nhỏ mà! (Shizu: v~ cả nhỏ. Hồ li muốn biến thành người cũng cần phải mấy ngàn năm a!!)

Đột nhiên nàng nhìn thấy một đoàn người đứng xếp hàng ngay ngắn dài tít mù khơi. Nàng hiểu kì lại hỏi một tiểu đồng từ:

- Cậu bé, cho tỳ tỳ hỏi. Mọi người đứng ở đây xếp hàng làm gì vậy?

Tiểu đồng từ kia nhìn nàng một hồi rồi nói:

- Tỳ tỳ là từ nơi khác tới đây sao? Mọi người trong thôn đang xếp hàng để mua bánh bao a!

- Bánh bao?

- Đúng vậy! Bánh bao của Hinh gia làm rất ngon nga. Chỉ cần ăn một miếng, tỳ sẽ muốn ăn hoài luôn. - Tiểu đồng từ kia hai mắt sáng lên đáp.

Thật sự là ngon như vậy? Vậy thì nàng cũng phải nếm thử mới được! Thế là Tịnh Tuyết hứng thú đứng xếp hàng chờ. Đợi sau khi tới lượt nàng bước vào cửa của Hinh gia để mua bánh bao thì nàng đã đánh được một giấc.

- Vị cô nương này, bánh bao của cô đây. - Người bán bánh bao vui vẻ đưa một cái bánh bao chỉ bằng nửa cái chén cho Tịnh Tuyết.

Tịnh Tuyết nhận bánh bao, trả tiền lại đánh giá. Nga? Như thế nào bánh bao lại nhỏ như thế? Nhưng khi nhìn thấy những người khác ăn rất ngon nàng cũng cắn một miếng. Vị ngọt của thịt lập tức tan vào trong miệng, hương vị ngon hơn cả bánh bao mà nàng đã ăn ở thế kỉ 21.

A Tô ở trên vai nàng cũng cắn một miếng. Mất nó cũng rất đỡ ngạc nhiên. Thật sự thì nó sống cả mấy ngàn năm rồi mà cũng chưa bao giờ ăn được món nào ngon như thế.

Tịnh Tuyết đang chuyên tâm thưởng thức nếm vị đột nhiên rùng mình một cái. Nàng cảm thấy hình như có rất nhiều ánh mắt đáng sợ đang nhìn mình. Cứ như là muốn ăn tươi nuốt sống nàng vậy!

Nàng quan sát xung quanh Hinh gia, lại thấy có một chỗ góc khuất xa xa, từ nơi đó phát ra rất nhiều âm khí nặng nề. Không biết có phải là do nàng tưởng tượng hay không mà chỗ đó có rất nhiều ánh mắt màu đỏ như máu đang đầy hận thù nhìn về phía này.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Tịnh Tuyết nhân cơ hội không ai để ý bước đến gần góc khuất đó. Vừa bước tới nàng đã cảm thấy như có một luồng điện chạy vào trong người. Trong lòng nàng thâm ngạc nhiên. Kết giới? Như thế nào một gia tộc bán bánh bao phải dùng kết giới? Nàng lập tức phá vỡ kết giới đó xông vào bên trong. Cảnh tượng trước mắt làm nàng ngây người.

Xung quanh nơi đó toàn là âm hồn quý nữ. Trên người bê bết máu, đầu tóc rũ rượi che khuất khuôn mặt. Bọn chúng ánh mắt đỏ ngầu nhìn nàng, gần từng tiếng:

- Người ăn bánh bao.... Giết chết ả....

Tức thì bọn chúng đồng loạt bay đến hương Tịnh Tuyết vồ lấy.

- Ê ê! Cái gì vậy? Ta có thù với các người à? Sao lại muốn giết ta? - Tịnh Tuyết liên tục né tránh ma trảo của bọn chúng. Nàng nhớ mình chưa từng gặp

phải bọn quý nữ này bao giờ cả.

- Người đã ăn bánh bao. - Một giọng khác vang lên bên tai nàng. Đằng sau có một con quý nữ nhanh chóng hướng đến đầu nàng mà tấn công.

Tĩnh Tuyết giật mình, nhanh chóng né tránh. Bên vai trái cảm giác đau như truyền đến. Thì ra lúc nàng tránh đi đã bị ma trảo của con quý nữ đó đánh trúng vai trái. Nàng nhú mảy. Tay cảm ra mấy lá bùa, lập một kết giới xung quanh cơ thể rồi lần lượt phóng những lá bùa đó tới trên người bọn quý nữ.

Một số lượng bùa và linh lực lớn của nàng bị tàn phá bởi bọn quý nữ này khiến cho nàng muốn điên lên. Nàng tức giận nhìn bọn chúng hỏi:

- Các người tại sao lại tấn công bà đây?

- Tiện nhân! Người ăn bánh bao còn dám ở đây quấy rối? - Một con quý nữ hung hăng nói.

- Bánh bao thì liên quan gì đến các người?

- Người có biết bánh bao mà người cho là mỹ vị là từ đâu mà có hay không? - Một con quý nữ lớn tiếng quát.

Tĩnh Tuyết nhú mảy. Chẳng lẽ...

- Đó là từ máu thịt của bọn ta mà thành. Các người là bọn máu lạnh! Ngu xuẩn không hề hay biết gì mà cứ không ngừng khen nó là mỹ vị! Thật ghê tởm.

- Con quý nữ đứng gần nàng kích động le hét không thôi.

Tĩnh Tuyết nghe xong liền cảm thấy mắc ói. Nàng chạy ra gốc cây gần đó móc ra hết những gì đã ăn. Xong, lại nói:

- Ta thành thực tạ lỗi với các vị. Ta sẽ thả các vị ra. Không biết các vị có thể nói rõ sự tình cho ta không?

Bọn quý nữ im lặng đưa mắt nhìn nhau. Một lúc sau tất cả bọn chúng đều đồng ý lời đề nghị của nàng.

Tĩnh Tuyết thu lại từng lá bùa, bọn nữ quý được tự do liền ôm nhau khóc thút thích:

- Bọn ta chính là dân sống ở đây. Vốn biết Hinh gia làm bánh bao rất ngon và lại bán có giới hạn nên lúc nào cũng đến mua từ rất sớm. Lâu dần bọn ta trở thành khách quen của Hinh gia. Vốn dĩ giao tình rất tốt nhưng bọn ta lại không ngờ Hinh gia kia lại hạ thuốc mê vào bánh làm cho bọn ta ngất đi rồi bắt bọn ta đến một nơi rất tối. Bọn ta bị nhốt trong một cái lồng sắt, chân tay bị còng lại không thể cử động. Sau đó bọn ta lần lượt bị dẫn đến một cái bàn đá rất đáng sợ. Bọn họ cắt từng miếng thịt của bọn ta, rạch bụng bọn ta ra từng miếng từng miếng rất tàn nhẫn. Bọn ta chết rất thê thảm! Vì quá hận thù mà bọn ta cũng không thể siêu thoát được. Cứ vất vương lử lại dân gian làm cô hồn dã quỷ.

Tĩnh Tuyết càng nghe càng cảm thấy rùng mình:

- Vậy sao các người không giết chết bọn Hinh gia kia?

- Người nghĩ bọn ta không muốn sao? Bọn ta trước cũng đã thử nhưng vì trên người bọn súc sinh ấy có tấm bùa bảo hộ của tên đạo sĩ nên bọn ta không làm gì được. Tên ma đạo sĩ đó còn không cho bọn ta đi lại, nhốt bọn ta ở nơi này nhìn những người ngu ngốc còn sống kia ăn từng miếng thịt của bọn ta.

- Nữ quý khác càng nói, giọng nói càng thể hiện rõ sự hận thù.

Tĩnh Tuyết hai chân run lên. Nàng thực không hiểu, Hinh gia này như thế nào lại ác nhân thất đức như thế? Lại dùng thịt của thiếu nữ mà làm bánh bao. Đúng là bọn súc sinh mà!

- Xin hỏi các vị có thể hay không dẫn ta đến nơi các người bị giết chết?

Bọn nữ quý dẫn Tĩnh Tuyết đi hết lối này đến lối khác. Trên đường đi còn đi qua một mật thất. Bên trong mật thất đó ánh lửa chớp chớp, cái bàn đá bê bết máu hiện rõ trước mặt. Bên trên còn có một nữ nhân lơ lửng bị xích hết tay chân lại, bụng bị rạch ra lấy mất rất nhiều thịt. Bên trong những thanh sắc lạnh lẽo kia cũng là những nữ nhân lơ lửng khác bị lấy đi thịt ở cánh tay, ở chân. Xương cốt cùng huyết nhục lộ ra trông rất ghê người.

Tĩnh Tuyết như chết lặng đi. Lúc này đây cái mật thất đáng kinh tởm này đối với nàng cứ như địa ngục trần gian.

Những nữ nhân bên trong lồng sắt thấy nàng liền kích động không thôi. Bọn họ không ngừng nói:

- Cô nương, cô mau chạy đi. Nơi này không thể nán lại lâu.

- Cô nương, cô làm ơn đại từ đại bi cứu chúng tôi đi.

Rất nhiều tiếng nói quay quanh đầu nàng. Đôi bàn tay của nàng nắm chặt lại, cố hết sức tự trấn an mình nàng nói:

- Các vị xin hãy yên tâm. Ta nhất định sẽ cứu mọi người.

Nàng đang định giải thoát cho bọn họ thì một tiếng động vang lên. Bọn nữ quý kinh hô:

- Cô nương không xong rồi. Cô nương mau trốn đi, đừng để bọn họ bắt lại được.

Câu nói "không cần đâu" còn chưa thoát ra khỏi miệng thì nàng đã bị đám nữ quý kia lôi kéo đến một góc tối trốn trong đó.

Bóng dáng một già một trẻ in vào tường đá càng lúc càng gần. Tịnh Tuyết nhận ra ngay đó chính là người bán bánh bao cho nàng khi nãy. Bọn chúng đi xuống nơi giam giữ những nữ nhân kia. Tên già thì lại tiếp tục công việc cắt thịt thi thể của nữ nhân trên bàn đá còn tên trẻ thì lại chọn ra một cô gái trong lồng giam mà giờ trò đùa bại. Xong, bọn chúng lại thay phiên cho nhau. Tên trẻ cắt thịt, tên già hưởng thú vui hoang lạc.

Bọn quý nữ ánh mắt đầy thù hận nhìn hành động súc sinh của bọn chúng mà nghiêng răng nghiêng lợi. Nếu bọn họ có chút bản lĩnh thì có phải hay không sẽ không có nhiều người cùng chung cảnh ngộ với bọn họ?

Tịnh Tuyết hai tay nắm chặt. Gương mặt âm trầm. Thật sự là súc sinh mà! Đột nhiên nàng đập phải một cành cây khô ở dưới chân. Âm thanh "rắc" vang lên làm bọn người Hình gia chú ý.

Tên nam tử quát:

- Ai? Mau ra đây cho ta!

Tịnh Tuyết giật nảy mình. Nàng chợt nhớ ra rằng linh lực của pháp sư hình như không có hiệu quả với con người. Nàng cũng chưa bao giờ thử dùng nó để đánh với dân chúng.

Đột nhiên từ trên đầu nàng vang lên:

- Ra là trốn ở đây! Ngươi cũng có một chút tư sắc đi?

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Trên đỉnh đầu Tịnh Tuyết đột nhiên truyền đến một cảm giác đau buốt. Mái tóc nàng bị tên nam tử kia hung hăng kéo lấy. A Tổ trên vai nàng đôi mắt sắc bén nhảy bổ đến giờ mong vuốt tấn công nam tử kia. Tên thói nam nhân đó do đau đớn mà buống tay, Tịnh Tuyết nhân cơ hội đó mà trốn thoát. Tên nam nhân tức giận mắng:

- Đồ súc sinh! Ngươi dám tấn công ta?

A Tổ trở về bên cạnh Tịnh Tuyết, ánh mắt híp lại nhìn tên nam tử kia. Một con người còn kém hơn cả loài cầm thú như tên này cũng dám mắng nó?

Tịnh Tuyết thấy mình đã bị phát hiện cũng không còn cách nào khác mà cầm chặt trong tay cây đoản kiếm. Đằng sau, tên nam nhân trung niên lầm lũi con dao chạy đến nhằm tấn công lấy nàng.

Những nữ nhân trong lồng sắc hốt hoảng:

- Cô nương, cẩn thận!!!!

Nàng nhanh nhẹn tránh đi, đôi tay theo bản năng đánh vào tay lão khiến con dao rơi xuống đất. Bọn nữ quý vội hô:

- Cô nương, mau vớt cái bùa hộ thân trên cổ lão. Bọn ta sẽ đến giúp cô ngay.

Tịnh Tuyết hiểu ý, vức đi lá bùa màu vàng của lão ta. Lập tức lão ta nhìn thấy những âm hồn bao quanh lão khiến lão sợ hãi không thôi. Lão ta co rúm người lại. Thân thể run cầm cập nói:

- Không... Đừng bắt ta, đừng bắt ta...

Bọn quý nữ kia hung hăng đánh lão làm lão đau đớn không thôi. Tên nam tử kia hốt hoảng gọi:

- Cha!!!

Thấy hấn định tới gần cha mình, Tịnh Tuyết vội chặn lại. Để hấn đến gần lão già đó thì mấy nữ quý kia sẽ bị lá bùa hộ thân của hấn làm tổn hại hay sao?

Hắn ta cầm lấy con dao điên cuồng tấn công Tịnh Tuyết. Nàng cũng chỉ có thể tránh né. Nàng là pháp sư. Trước giờ chỉ nghĩ là bảo vệ con người chứ chưa bao giờ nghĩ đến chuyện tấn công con người cả. Vậy thì như thế nào nàng tấn công hắn ta được đây?

Mắt nàng đảo quanh một vòng, thôi thì đánh liều vậy!

Tịnh Tuyết từ trong nhuội cầm lấy một lá bùa, niệm định thần chú rồi dán vào người hắn ta. Nhưng hắn ta lại không mảy may gì mà vẫn cứ điên cuồng tấn công nàng.

Không còn cách nào khác nàng đành phải dùng sức mạnh của yêu quái đóng băng hắn ta. Xong, lại vứt đi lá bùa hộ thân của hắn. Bọn nữ quý lập tức bao quanh lấy hắn mà giẫm đạp.

Tịnh Tuyết nói:

- Các vị, đừng làm chết bọn họ. Để lát nữa quan binh đến bắt thì phiền lắm.
- Đa tạ cô nương giúp đỡ. Bọn ta đã biết. - Những nữ quý kia hướng nàng mỉm cười nói. Nhưng khi quay lại nhìn bọn Hình gia thì đáng sợ vô cùng.

Tịnh Tuyết vừa xoay lưng lại tính mở cửa lồng giam cho những người bị nhốt kia thì lại nghe thấy:

- Thôi nữ nhân! Thì ra là người phá kết giới của ta.

Nàng nhú mày! Thật tình! Tại sao người cô đại cứ hễ mở miệng ra thì mắng người vậy nhỉ? Nàng xoay người lại nhìn chủ nhân của câu nói kia thì thấy một nam nhân đã ngoài tứ tuần. Trên người mặc áo đạo bào, trên tay cầm kiếm. Đầu đội nón bát quất đang vuốt vuốt rau mép của mình.

Bọn nữ quý vừa nhìn thấy hắn liền sợ hãi. Bọn họ nhanh cho gs núp sau lưng Tịnh Tuyết. Khẽ nói:

- Cô nương, đó chính là ma đạo sĩ mà chúng tôi đã nhắc đến. Cô nương phải cẩn thận, pháp lực của lão ta cao cường lắm đấy.

Tịnh Tuyết lông mày hơi nhíu lên:

- A? Ra nhuội chính là tên đạo sĩ mà các nàng đã nhắc tới. Người có biết là bọn Hình gia này đã làm cái loại chuyện gì không?

Đạo sĩ kia cười ha hả nói:

- Loại chuyện gì ta không cần biết. Chỉ cần có tiền thì chuyện gì ta cũng làm.
- Người... - Tịnh Tuyết cũng không biết nói như thế nào với cái loại đạo sĩ này. Thông thường nàng đọc tiểu thuyết cũng thấy có rất nhiều trường hợp đạo sĩ phẩm hạnh chi xứng lấy làm đồ giẻ mà cho dù có cho nàng lấy làm đồ giẻ nàng cũng không cần này! Nhưng bây giờ đặt mình trong trường hợp ấy mới biết cảm giác bức xúc như thế nào!

Hai người Hình gia thấy đạo sĩ kia lập tức mắt sáng rỡ. Vội vàng kêu lên:

- Đạo sĩ! Đạo sĩ! Mau cứu chúng tôi. Chúng tôi sẽ trả công cho ngài thật hậu hĩnh.
- Được! - Lão đạo sĩ kia đắc ý nói rồi lấy trong người ra hai lá bùa hộ thân mới đưa cho Hình gia.

Bọn người kia nhận được bùa hộ thân thì đắc ý vô cùng. Dương dương tự đắc hất cằm nhìn Tịnh Tuyết. Về mặt đây thách thức.

Tịnh Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi nhìn bọn người kia. Trong lòng cảm tưởng mình đang đem bọn chúng ra bằm thay vạn mảnh, dầm đạp nát bét rồi thả cho chó ăn cho hả dạ.

Tên đạo sĩ nhìn qua nàng, ánh mắt dò xét một hồi lâu nói:

- Mỹ nhân! Người cũng thật xinh đẹp. Hay là đi theo ta đi? Ta sẽ cho người thật nhiều vinh hoa phú quý.
- Người cứ ở đó mà vọng tưởng đi. Bản cô nương ta không phải là cái loại rẻ tiền như vậy! - Nói rồi nàng cầm đoản kiếm trong tay hướng bọn Hình gia chém tới nhằm tách bọn chúng với bùa hộ thân.

Nhưng không may, tên đạo sĩ kia đã phi thân đến chặn nàng. Tịnh Tuyết biết rõ mình không biết võ công, lại biết mình thua đạo sĩ thôi này rất nhiều mặt nhưng như vậy thì sao? Nàng không thể thấy chết mà không cứu. Nếu như nàng làm một con rùa rút đầu thì còn ai dám tin tưởng nàng nữa? Vì vậy dù phần thắng chỉ có một trên một trăm thì nàng vẫn phải chiến đấu.

- Cô nương!!! Cẩn thận!!! - Bọn quý nữ thấy tình thế cấp bách vội kinh hô. Bọn họ tuy rằng muốn giúp Tịnh Tuyết nhưng là bọn họ căn bản không có khả năng. Mặc dù là quý nhưng có người đối xử tốt với mình bọn họ cũng không cam tâm để người đó vì chuyện của bọn họ mà phải nguy hiểm.

Tịnh Tuyết rõ ràng là ở thế hạ phong. Nàng chỉ có thể phòng thủ mà quan sát để tìm ra sơ hở đối phó với tên đạo sĩ hỗn đản kia. Cơ thể nàng cứ theo bản năng mà đỡ lấy từng nhát kiếm của hắn, né từng đợt tấn công hiểm hóc. Cho tới khi nàng cảm thấy mệt lã, sức lực gần như muốn vắt kiệt thì yêu đạo kia đã đoạt lấy đoản kiếm trong tay nàng.

Đôi tay dơ bẩn của hắn từ đằng sau ôm chặt cơ thể nàng. Hơi thở ô uế phì phò trên hò má Tịnh Tuyết nói:

- Mỹ nhân, nàng thật có cá tính! Ta thích.

- Yêu đạo to gan! Mau thả ta ra. - Tịnh Tuyết không ngừng vùng vẫy nhưng cho dù nàng có làm cách gì đi chăng nữa cũng không thể thoát khỏi lão ta.

A Tổ thân thể ần ần run run kiềm chế tức giận. Hiện giờ Tịnh Tuyết còn tỉnh táo, nó không thể tự ý hành động. Nhưng nếu lão hia khốn kiếp ấy dám có gì không phải với nàng thử xem? Nó nhất định sẽ cho lão ta đi châu ông bà!!

Lão yêu đạo kia hôn lên má nàng một cái:

- Mỹ nhân, nàng thật thơm a!

- Ngươi!!! Tránh xa ta ra!!! - Tịnh Tuyết ghé tòm khắp mình. Ai đó cũng được, làm ơn giải thoát giúp nàng với!!!

- Cô nương... - Bọn nữ quý đứng một góc lo la gù nhìn nàng. Bọn chúng nghiêng răng kèn kẹt. Lúc này bọn họ thật hối hận. Hối hận tại sao bọn họ lại kéo nàng vào chuyện này chứ? Đây đều là lỗi của bọn họ...

Ngay lúc Tịnh Tuyết rơi vào tuyệt vọng, A Tổ sắp điên lên thì một bóng dáng phi thân xuống đánh bay tên đạo sĩ:

- Chủ nhân! Xin lỗi, ta tới trễ.

- Cảm ơn ngươi đã giúp ta. Nhưng làm sao ngươi biết được ta ở đây? - Nàng nhàu mày khó hiểu.

- Ta là linh thú của ngươi. Chủ nhân gặp nạn ắt sẽ tự biết đường mà tới. - Hoàng Ung đắc ý nói. Xong nhìn tên yêu đạo hắn lại ngạc nhiên: - Chủ nhân, đừng nói là ngươi không biết võ công đấy nhé?

- Từ trước đến giờ trên mặt ta có viết ta biết võ công hay sao? - Tịnh Tuyết bĩu môi nói. Haizz...thật mất mặt a.

A Tổ nhắm mắt lại điều chỉnh tâm tình của mình. Cũng may là tên hồ tinh kia tới đúng lúc nếu không chắc nó đã xé tên yêu đạo kia ra thành trăm mảnh rồi.

- Hoàng Ung, ngươi cảm chân tên yêu đạo này giúp ta một lát. - Tịnh Tuyết chợt nhớ ra nàng còn chưa giải thoát cho mấy nữ nhân bị giam cầm nên vội vàng nói. Nếu bây giờ nàng không nhanh chóng cứu bọn họ thì có lẽ không kịp nữa rồi.

Hoàng Ung thuận theo lời nàng giao chiến với ma đạo sĩ kia. Nhưng hắn là yêu, lão ta là đạo sĩ. Hắn là yêu quái đạo hạnh chỉ mới có vài ngàn năm, lão ta là đạo sĩ một thân kinh nghiệm. Trận chiến này vừa nhìn đã biết chắc phần thắng thuộc về ai.

Tịnh Tuyết mở lồng giam ra, lại dùng máu của mình nhỏ lên một lá bùa bắt đầu niệm chú. Không lâu sau, lá bùa đã biến thành một cái kiệu rất to. Trên trán nàng lấm tấm mồ hôi. Thuật này tuy không khó nhưng để biến ra một cái kiệu lớn như thế này thì phải tốn rất nhiều linh lực.

Nàng đỡ từng người vào kiệu, lại quay sang nói với bọn quý nữ:

- Các vị, phiền các vị đưa cái kiệu này ra ngoài.

- Được! Không thành vấn đề. - Những quý nữ kia đồng ý làm theo. Lập tức tới khiêng chiếc kiệu kia đi khỏi mặt thất.

Bọn người Hình gia định tiến đến ngăn cản thì Tịnh Tuyết đã chắn trước mặt bọn họ:

- Bước qua xác ta trước rồi muốn làm gì thì làm.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

"Ầm" một tiếng, Hoàng Ung đã bị tên yêu đạo đánh ngã trên mặt đất khiến cho hắn phải thổ huyết, cơ hồ là bị thương rất nặng. Tên đạo sĩ kia thừa lúc hắn chưa ngồi dậy mà nhanh chóng phóng thêm một chưởng vào người Hoàng Ung. "Bụp"

Tiếng chưởng phong đánh trúng mục tiêu, máu từ miệng người đó không ngừng chảy ra. Nhưng mục tiêu đó không phải là Hoàng Ung mà lại là Tịnh

Tuyết. Thì ra trong lúc Hoàng Ung kia rơi vào bẫy tất nằng đã đỡ giữ hấn một đòn chí mạng. Nhưng nằng không hối hận. Vốn biết hấn là một yêu quái không mạnh nhưng lại kéo hấn vào cuộc chiến với tên đạo sĩ đạo hạnh cao cường này dù sao vẫn là lỗi của nằng vậy thì bây giờ nằng thay hấn đỡ một chưởng thì có đáng là gì?

- Chủ nhân!!! - Hoàng Ung đỡ lấy thân thể Tịnh Tuyết. Hấn thật không ngờ nằng lại dùng thân mình để đỡ cho hấn.

- Ấy da! Mỹ nhân, nằng thật ngu ngốc a. - Tên đạo sĩ kia khoe miệng nhếch lên, gương mặt lại giả vờ như thương tiếc nói.

Đột nhiên đôi mắt của Tịnh Tuyết mở to, tim đập mạnh liên hồi. Nhiệt độ trong cơ thể nằng giảm xuống liên tục. Mái tóc che nửa khuôn mặt làm cho người ta không nhìn ra được biểu cảm.

Hoàng Ung thấy có gì đó rất lạ bèn thử thăm dò:

- Chủ nhân, người không sao chứ?

- ... - Tịnh Tuyết không nói gì mà đẩy ngã hấn đi. Nằng từ từ đứng dậy. Khi nhìn thấy khuôn mặt nằng ai cũng không khỏi ngỡ ngàng.

- Người là bán yêu? - Tên đạo sĩ kia khinh thường hỏi.

Đúng vậy! Bản chất của bán yêu chính là khi tính mạng của bản thân bị đe dọa hay không khống chế nổi sát ý lập tức sẽ biến thành một yêu quái hung ác. Mà khi này Tịnh Tuyết bị lão đạo sĩ này đã thương khiến cho nằng gần như chỉ còn nửa cái mạng đã thức tỉnh con yêu quái trong người nằng.

Hoàng Ung cũng rất bất ngờ. Chủ nhân của hấn cũng che dấu bản chất bán yêu quá tốt đi?

Nhưng không đợi Tịnh Tuyết ra tay, nằng đã bị ai đó đánh ngã đi. Thân thể nằng đổ sụp xuống, đứng sau đó chính là A Tổ đã hoá thành hình người. (Shizu: Tạm thời mình giấu tên thật của anh này nha nên cứ gọi tạm là A Tổ vậy.)

Hấn đỡ lấy nằng, nhẹ nhàng ôm nằng vào trong ngực. Đôi đồng tử co rút nhìn tên đạo sĩ. Sát ý từ trên người toả ra dày đặc.

Tên đạo sĩ bị sát ý của A Tổ làm cho hoảng sợ. Lão ta vừa nhìn thì biết yêu quái đứng trước mặt lão đây chắc chắn không phải dạng tầm thường. Trong lòng liền sinh ra đề phòng.

- Người...cuối cùng cũng chịu ra mặt. - Hoàng Ung thờ dài nói. Sớm ra mặt có phải đỡ cực thân hấn hay không a?

A Tổ không nói gì. Hấn nhìn Tịnh Tuyết đã trở về khuôn mặt của con người một hồi lại cuối xuống khẽ hôn lên trán nằng. Giao nằng cho Hoàng Ung canh giữ xong đôi đồng tử sắc bén nhìn về phía tên đạo sĩ. Bàn tay hấn như có nam châm hút lấy cây đoản kiếm của Tịnh Tuyết. Hấn lao vào trận chiến với tên yêu đạo. Chiêu nào chiêu nào hiểm hóc vô cùng khiến cho tên yêu đạo kia chỉ có thể phòng thủ, căn bản không thể phản công.

Không lâu sau, tiếng hét đau đớn của lão ta vang lên. Máu từ bụng lão chảy ra không ngừng.

A Tổ vứt đi thanh đoản kiếm, dùng khăn tay lau sạch bàn tay dính máu của mình rồi cũng vứt luôn cái khăn ấy. Hành động này đủ để thấy hấn khinh thường lão đến mức nào. Đáng nhẽ hấn đã giết chết lão ta nhưng vì nhớ lại câu nói của Tịnh Tuyết rằng còn có quan binh truy đến nên mới chừa cho lão một con đường sống. Hấn biến ra một hai sợi dây thừng dài, trói tên yêu đạo và cha con Hình gia lại rồi mới đến chỗ của Hoàng Ung.

Nhẹ nhàng ôm lấy Tịnh Tuyết, A Tổ nói:

- Hoàng Ung, người kéo ba tên rác rưởi này ra khỏi mặt đất giúp ta.

Hoàng Ung thờ dài làm theo lời của A Tổ. Bây giờ hấn cũng chỉ có thể nghe lời con hồ li này. Ai bảo đạo hạnh của hấn không bằng tên này chứ?

Đợi sau khi Tịnh Tuyết tỉnh lại thì trời đã tối. A Tổ đã biến thành hồ li đang nằm bên cạnh. Thấy nằng tỉnh lại nó lập tức đến liếm liếm khuôn mặt của nằng.

Cánh cửa mở phòng mở ra, Hoàng Ung bưng một khay thức ăn bước vào. Theo sau còn có Văn Lập và Thất vương gia.

- Ta chưa chết sao? - Nằng lăm bằm hỏi.

Hoàng Ung nghe xong thì phì cười:

- Chủ nhân, người không chết được đâu. Có Hoàng Ung ta đây bảo vệ người thì cái gì cũng sẽ qua thôi.

- Người không sao à? - Tịnh Tuyết xem xét khắp người Hoàng Ung. Không lí nào hấn lại không có chút trọng thương gì. Nằng nhớ là lúc nằng đỡ cho hấn một chưởng hấn còn rất tà toại kia mà.

- Uầy! Ta không sao.

- Ân nhân, người đã đỡ hơn chưa? - Vân Lập nhu thuận hỏi. Thật khác với biểu hiện của hân hóm ở Thanh Hoa lâu. Phải nói là khác xa một trời một vực. Nhìn hân bây giờ cứ như tiểu cô nương khiêu các vậy.

- Ta không sao. A! Vậy còn bọn Hinh gia, tên thối đạo sĩ và những nữ nhân bị giam cầm thì như thế nào rồi? - Tịnh Tuyết nhớ ra việc mình chưa làm xong thì vội hỏi.

Thất vương gia đặc ý nói:

- Nguyệt Nhan cô nương, người cứ yên tâm. Hinh gia và yêu đạo đã bị ta bắt và đưa đi xử trảm trước toàn dân thiên hạ rồi. Còn những nữ nhân đã bị bọn họ bắt giữ cũng được đưa về gia đình an toàn. Không những thế ta còn lấy tài sản của Hinh gia mà chia hết cho những gia đình bị bọn họ hãm hại a.

Tịnh Tuyết nhũn mày. Sao nàng không nhớ mình bắt được bọn Hinh gia và tên đạo sĩ nhỉ? Trí nhớ của nàng chỉ dừng lại lúc nàng bị trúng chưởng phong của tên yêu đạo kia thôi...

Nhận ra thắc mắc của nàng, A Tổ quảng cho Hoàng Ung cái nhìn đầy ẩn ý. Lập tức Hoàng Ung nói:

- Á da! Chủ nhân, là ta đã bắt bọn họ đó. Sau khi người ngất đi. Không biết tại sao ta lại cảm thấy mình mạnh hẳn lên rồi nhanh chóng giải quyết gọn bọn chúng nga.

- Nga? - Tịnh Tuyết có chút không tin nhưng cũng lười truy hỏi nên đành cho qua.

- Nhưng ta cảm thấy rất lạ. Ta đã nhiều lần cho người của mình vào Hinh gia lục soát nhưng không tìm được mật thất nào cả. Mãi cho đến hôm nay Hoàng Ung dẫn đường mới biết. Chẳng lẽ bọn người của vương phủ cố tình giấu ta? - Thất vương gia khó hiểu hỏi. Những vụ mất tích kì lạ thật cũng có rất nhiều người báo với hân nhưng là hân tìm mãi cũng không tìm ra ai là hung thủ.

- Là do kết giới đã ngăn không cho người của ngài tìm ra được mật thất. - Tịnh Tuyết nói.

- Kết giới? - Thất vương gia ngạc nhiên. Hân thật không nghĩ đến bọn Hinh gia lại chuẩn bị kĩ lưỡng như vậy.

- Thôi được rồi, mọi người đừng nói về chuyện của Hinh gia nữa. - Vân Lập dừng câu chuyện lại rồi cảm chén cháo đưa cho Tịnh Tuyết nói: - Ân nhân, chắc người cũng đói rồi. Đây là cháo bổ do ngự trù đặc biệt làm cho người. Người mau ăn đi cho nóng.

Trong khoảng thời gian một tuần Tịnh Tuyết lưu lại trong vương phủ dưỡng thương nàng sống rất an nhàn. Nhưng cái làm nàng muốn khóc nhất chính là mỗi lần tới giờ cơm nàng lại chẳng ăn được miếng nào. Đầu xỏ cũng là do cuốn đam mê sống nào đó mà ra. Nàng đã ốm rồi, cứ kiểu này hoài thì chắc nàng chỉ còn một trăm cà-ram mắt. Vì thế nàng quyết định thân thể vừa khoẻ lập tức lên đường.

Vân Lập tất nhiên không đi cùng các nàng mà ở lại vương phủ làm Thất "vương phi". Điều này làm cho Tịnh Tuyết tiếc đến ruột gan lồng lộn. Mỹ nam mà nàng tốn công cứu về lại là đoạn tụ a. Ô ô ô...

Chiếc xe ngựa chuyển bánh, không biết là đi bao nhiêu lâu. Đến khi Hoàng Ung bên ngoài rên từng chút một:

- Chủ nhân....ta đói quá...sáng giờ người không cho ta ăn gì mà cứ chạy như vậy hoài..

- Được rồi, được rồi. Xem như ta sợ người. Dừng xe lại đi. - Tịnh Tuyết ngán ngẩm nói. Nếu nàng nhớ không lầm thì đây chỉ mới có chiều thôi. Từ sáng đến chiều đâu phải hân không uống nước bọt? Tại sao cứ than vãn hoài vậy? (Shizu: Uống nước bọt chắc no.) Tại sao nàng lại không cảm thấy đói?

Hoàng Ung mừng rỡ. Hân nhanh chóng ghé vào một khách điểm nhỏ. Khách điểm này nhìn rất đơn sơ. Lại có chút vắng vẻ nhưng như vậy thì càng đỡ phải tranh hianhf thức ăn và phòng ngủ a.

Tịnh Tuyết và Hoàng Ung vừa bước vào khách điểm, một lão bà đã nhanh chân chạy lại, vui vẻ nói:

- Khách quan, không biết hai người dùng gì?

- Phiền bà cho bọn ta những món ngon nhất ở tiệm. - Hoàng Ung hài sảng đáp ngay.

Tịnh Tuyết vỗ đầu hân một cái. Tiền của nàng mà làm như tiền của hân. Ra tay xài thật rộng rãi nha.

- Vâng, sẽ có ngay! - Lão bà kia hớn hờ cười xong lại đi ra sau khách điểm. Một lúc sau bung lên ba món.

Tịnh Tuyết nhìn ba món ăn rất bình thường liền cảm thấy kì lạ. Đây là món ăn ngon nhất của khách điểm này? Nàng nhìn gương mặt của lão bà kia lại không nỡ từ chối nên cũng gấp thử một miếng măng xào ăn thử.

Vừa bỏ vào miệng, măng mềm tan ra. Hương vị chua ngọt lập tức lưu ở đầu lưỡi.

- Thật sự là rất ngon!! - Hoàng Ung ăn như hổ đói. Vừa ăn vừa tấm tắc khen.
 - Hợp với khẩu vị của các vị là tốt rồi. - Lão bà kia mỉm cười nói. Rồi lại hướng phía sau nhà gật gật đầu.
- Ở chỗ đó liền có một bóng đen lướt qua...

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Đội sau khi bọn Tịnh Tuyết ăn xong, trả một thanh vàng hàng thật giá thật, lão bà kia vừa dọn dẹp chén đĩa vừa nói: - Hai vị khách quan, nếu không có việc gì thì nên lại đây vài hôm tắm nước nóng đi? Nước nóng của tiệm chúng tôi là nước nóng tự nhiên nga.

Tịnh Tuyết ngạc nhiên. Sao nghe giống suối nước nóng vậy kia? Mà không chừng lại là suối nước nóng thật đi? Hai mắt nàng sáng lên:

- Hào! Bà chủ, làm ơn cho hai gian phòng.
- Vâng. - Lão bà kia cười híp mắt đáp xong liền bung khay thức ăn đi vào trong.

Hoàng Ung được ăn no nê cũng thôi không than vãn nữa. Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc hành trình a:

- Chủ nhân? Chúng ta không đi tiếp sao?
- Không. Ở lại đây mấy hôm cũng được. - Tịnh Tuyết vờn vai. Dù sao ngồi trong xe hoải cũng thật nhàn chán nên nàng đi dạo một vòng.

Hoàng Ung cứ như là trẻ lên ba đi đâu cũng thấy lạ. Cái nào mặt hắn trông cũng rất thích. Cũng phải thôi. Chắc có lẽ do hắn từ trên rừng rú xuống nên chưa được thấy qua chợ là như thế nào.

Nhóm của Tịnh Tuyết đi một hồi cũng chán. Đang lúc định trở về khách điểm thì một tiếng quát vang lên:

- Con tiện nhân này, nguoi mau cút khỏi đây đi. Chỗ của ta không hoang nghênh nguoi!

Một nam nhân ngoài tam tuần đột nhiên đẩy ngã một nữ tử chỉ độ mười lăm, mười sáu. Nữ tử kia bị đẩy liền ngã xuống đường. Nước mắt lưng tròng nói:

- Thúc thúc, ta chỉ muốn mua màn thầu thôi mà...
- Cái thứ yêu quái ghê tởm như nguoi ta không bán! - Nam nhân kia nhổ nước bọt vào người nàng ta, khinh thường nói.

Nghe được hai chữ "yêu quái", Tịnh Tuyết liền dừng chân, xoay đầu nhìn nữ tử đang ngồi trên mặt đất. Nữ tử đó khóc như lê hoa đái vũ, nghẹn ngào nói:

- Ta...ta không phải yêu quái...

Những người đi đường khác cũng đứng lại xem. Ai cũng mang vẻ mặt vui sướng khi thấy người gặp họa. Bọn họ nghe nàng ta nói nàng ta không phải yêu quái liền cười nhạo. Có người phì nhổ nàng ta, có người còn phá lên cười:

- Ha ha ha! Cái đồ yêu quái nhà nguoi cũng không tự mình sôi gương đi?

Nữ tử bị gọi là yêu quái kia ôm mặt khóc. Nàng trời sinh đã có một đôi tai rất kì lạ. Nó rất dài khiến nàng không cách nào giấu được. (Shizu: Là loại tai của tinh linh trong mấy anime đó mọi người.) Ai cũng khinh thường nàng, mọi người trong thôn ai cũng xa lánh nàng cả. Nàng có làm gì bọn họ đâu? Nàng chỉ muốn mua một cái màn thầu thôi mà. Như vậy cũng là sai hay sao?

Tịnh Tuyết nắm chặt tay lại. Nếu như thật sự nữ tử kia là yêu quái thì bây giờ cái bọn dân làng kia còn có cơ hội đứng đó mà cười cợt sao? Vậy thì...nàng ta cũng là bán yêu giống như nàng đi?

- Khóc cái gì? Oan ức cho nguoi lắm sao? - Một đại thẩm khinh thường nói.

Lời nói vừa thốt ra những người khác liền hưởng ứng. Có một nam tử còn rất quá đáng lấy rau chọi nàng ta. Một hành động nông nổi, dẫn đến rất nhiều người làm theo. Bọn họ hét cái tới trứng, hét trứng tới cả ném vào người nàng. Trên người nữ tử bán yêu kia nhét nhát trông rất thảm.

"Phập"

Tiếng dây thần kinh trong đầu Tịnh Tuyết căng đứt. Nàng nhanh chóng tiến lại, lập một kết giới bao quanh nữ tử bán yêu kia:

- Các ngươi đừng tay lại cho ta!!!!

Bị nàng quát, bọn người kia liền dừng tay hướng mắt nhìn nàng. Tịnh Tuyết vẫn bình tĩnh bước đến gần nữ tử bán yêu kia đỡ lấy nàng hỏi han:

- Cô nương, cô không sao chứ?

Nữ tử bán yêu kia có vẻ tránh né, nói nhỏ:

- Cô nương, người ta bây giờ sợ lắm sẽ làm bẩn quần áo của cô nương đấy...

- Ta không sợ bị bẩn. Chỉ sợ phải hít thở chung không khí với những thứ rác rưởi thôi. - Tịnh Tuyết mỉm cười nói. Hàm ý trong câu cũng quá rõ ràng. Nàng chính là đang mắng bọn người kia a. Không những thế nàng còn trưng ra bộ mặt: "Ta đang mắng các ngươi đấy, có ý kiến gì không?"

- Nữ nhân kia! Ngươi là người ngoài thì đừng có xía mũi vào. - Một tên hán tử chỉ thẳng vào mặt nàng nói.

- Xin thứ lỗi nhưng ta đây chính là thích lo chuyện bao đồng. - Tịnh Tuyết nghe rằng, ráng nặn ra một nụ cười méo mó cho bọn họ xem nhưng nàng không biết rằng khuôn mặt bây giờ của nàng cứ như muốn nhát ma người ta vậy.

- Ta cho ngươi thích lo chuyện bao đồng nè! - Một đại thẩm mập mạp ném quả trứng vào người nàng.

A Tổ trên vai Tịnh Tuyết đã vào sẵn tư thế, có thể tùy cơ ứng biến mà đánh bật quả trứng kia. Nhưng Hoàng Ung cũng đâu phải loại người làm kiếng? Hắn nhanh nhẹn phi thân đến trước mặt Tịnh Tuyết, một chưởng đánh bay quả trứng kia vào mặt đại thẩm lúc này khiến bà ta tức điên lên. Miệng cứ "ngươi...ngươi..." mãi không nói được câu nào. Khuôn ngực phập phồng không thôi.

- Các ngươi còn dám đánh cả bọn ta? Đúng là bè lũ của yêu quái mà! - Những người khác lại tiếp tục ném đồ vào các nàng. Miệng không ngừng chửi rủa.

Tịnh Tuyết thờ dài, đúng là một bọn ngu xuẩn. Đồ ăn quý giá mà không lo giữ lại đi đem chơi người khác. Có phải hay không bọn người này dư thừa lương thực đi? Nàng lười biếng nói:

- Kitty, trả lại cho bọn họ.

- Dạ! - Hoàng Ung "dạ" một tiếng. Hắn dùng nội công tạo ra một bức tường gió bao bọc bọn hắn. Những thứ vừa mới chạm vào bức tường vô hình ấy đã bị đánh bật về chủ nhân của nó. Vừa vặn đánh vào mặt không sai một li.

Tịnh Tuyết vừa lòng gật gù. Ừm, tên hồ tinh này nhiều lúc cũng thật hữu dụng!

Bọn người kia bị những đồ họ ném đi phản ngược lại liền đơ người. Tịnh Tuyết lúc này mới đứng dậy, từng bước từng bước đi xem kỹ mặt của từng người:

- Như thế nào? Cảm giác bị dính những thứ này thoải mái chứ? - Nói đoạn nàng dừng lại. Đứng trước mặt bà già chanh chua khi nãy, khoé miệng câu lên nụ cười âm lãnh: - Có phải rất khó chịu không? Nếu biết như vậy thì khi nãy đừng có quá quắc chứ? Già hai thứ tóc rồi mà còn không biết suy nghĩ, mở miệng ra là đánh đá mắng người. Các ngươi là con người mà, đâu phải súc sinh mà hề mở miệng ra là kêu toàn những tiếng khó nghe. Ấy da! Thực xin lỗi, ta đây không biết phiên dịch tiếng câu a!

Nghe nàng nói xong, ai cũng bất ngờ. Nữ nhân này cũng thật độc miệng đi? Hoàng Ung phì cười. Hắn đi theo nàng từ đó đến giờ mới biết nàng khi mắng người lại không từ từ ngữ như thế? Thật khiến cho hắn bội phục nga.

Tịnh Tuyết trong lòng hướng những loài thuộc họ chó mà tạ lỗi: "xin lỗi chó vì đã đem bọn rác rưởi này so sánh với ngươi."

- Đúng là nữ nhân không có giáo dục!! - Đại thẩm kia tức giận nói. Bà ta định lấy một quả trứng úp vào mặt Tịnh Tuyết nhưng khi quả trứng đến gần nàng thì quả trứng kia đã chạm phải kết giới mà nàng lập ra khiến cho nó vỡ tung.

Bọn người kia thấy vậy liền kinh hô:

- Yêu quái!!! Đúng là một lũ yêu quái!!!

Tịnh Tuyết một trận cuồng tiếu. Nàng vỗ tay nói:

- Các ngươi đừng làm ta mắc cười chứ! Ta hỏi các ngươi, người nào người nấy cũng sống đến mấy chục năm rồi có thấy yêu quái chưa? Biết yêu quái là gì không? Các ngươi nghĩ yêu quái thực sự sẽ dễ dàng dễ các ngươi ức hiếp như vậy sao? Nếu thật sự nàng là yêu quái thì các ngươi từ lâu đã không có mạng để ở đây nói chuyện với ta rồi. Đúng là một lũ ngu xuẩn! Hay nói cách khác các ngươi mới là lũ cặn bã, ý nhiều hiếp yếu, ý nàng hiền thì lần tới, là bọn chết nhất thôi tha mà nghĩ mình là anh hùng thay trời hành đạo.

Bọn dân làng bị nằng chửi đến tai ù tai điếc. Bọn họ đưa mắt nhìn nhau một hồi rồi cũng bỏ về. Đại thẩm khi này thẹn quá hoá giận, vừa đi vừa lẩm bẩm:

- Bọn yêu quái súc sinh! Ta không thềm so đo với loại ti tiện như các ngươi.

Tịnh Tuyết ánh mắt sắc bén quét qua bà ta. Kháo!! Bà già này còn dám mạnh miệng? Được nằng sẽ cho bà ta khỏi nói nữa:

- Kitty! "TẮM" cho bà già đó.

Hoàng Ung hiểu ý, dùng phép thuật thu gom lại hết lòng đỏ, lòng trắng trứng gà trên đất và trên người nữ tử bán yêu kia. Xong, hắn lại dịch chuyển đám hỗn độn đó đến trên đầu đại thẩm kia mà xả xuống. Lập tức đôi vai bà ta run lên. Tịnh Tuyết ôm bụng cười, vừa cổ tình nói lớn:

- Ấy da! Bà già a, ngươi coi chừng là bị trời phạt.

Bà ta không còn nói được gì nữa mà một mạch bỏ đi.

Tịnh Tuyết cùng Hoàng Ung đưa nữ tử bán yêu kia về. Trên đường đi hai nằng trò chuyện với nhau rất vui vẻ. Có lẽ vì nằng ta và nằng đều là bán yêu chăng?

Qua trò chuyện nằng mới biết được nữ tử này tên là Tiểu Xảo. Cha nằng ta là một yêu quái hay giúp đỡ mẹ nằng ta trong những lúc đi lên núi hái thảo dược. Hai người gắn bó với nhau xong lại nảy sinh tình cảm và kết tinh của bọn họ chính là Tiểu Xảo và tỷ tỷ của nằng ta. Nhưng vì đôi tai khác người của mình nên ai cũng xa lánh bọn họ. Thậm chí còn không tiếp xúc, buôn bán với gia đình nằng ta. Nhiều khi còn kiếm cớ đập phá nhà của nằng. Vì vậy gia đình Tiểu Xảo khổ sở vô cùng.

Tịnh Tuyết nghe xong thì cảm thấy mình may mắn hơn nằng ta rất nhiều. Ít nhất...người ở thế kỉ 21, những linh mục của đền Thiên Linh và bọn pháp sư cũng đối xử khá tốt với nằng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Đưa Tiểu Xảo về tới nhà, Tịnh Tuyết lại bất ngờ. A? Nhà của Tiểu Xảo là khách điểm mà nằng đang ở hay sao? Tiểu Xảo bước vào khách điểm, lại thấy bọn Tịnh Tuyết cũng bước vào theo liền bất ngờ hỏi:

- Xin hỏi, Nguyệt Nhan tỷ còn có điều gì muốn nói với Tiểu Xảo sao?

- À không, bọn ta là khách ở đây.

- Ô? Ra là vậy. Thật sự là trùng hợp a. - Tiểu Xảo kia vui vẻ nói.

Ở đằng sau bếp, một đôi mắt quan sát bọn họ này giờ cuối cùng cũng bỏ đi.

Tịnh Tuyết sau một ngày mệt mỏi ngâm mình trong nước nóng làm nằng rất hài lòng. Thật thần kì nha! Đây chính là suối nước nóng ngoài trời đó. Không ngờ ở khách điểm này lại có một bảo bối như vậy.

Tịnh Tuyết vịn tay vào thành bồn, đôi tay vút lấy bộ lông trắng mượt mà của A Tổ nói:

- A Tổ, ngươi sao vậy? Bộ hơi nước bốc lên trúng mắt hay sao?

A Tổ dùng cái đuôi của nó che đi đôi mắt lại. Hai má đỏ bừng không dám nhìn nằng. Ấy da! Nếu nằng biết nó là nam nhân, lại là một nam nhân có thể biến thành người thì nằng có dám bắt nó ở lại đây chơi với nằng không?

Tịnh Tuyết cảm thấy kì lạ liền ẳm A Tổ lên bắt nó đối diện với nằng:

- A Tổ hay là ngươi cũng tắm chung với ta đi?

Nói là làm, nằng thả nó xuống mặt nước ấm. Nhưng nằng không hề hay biết rằng lúc nằng thả A Tổ xuống, ánh mắt nó đã vô tình nhìn thấy hai đôi núi

đầy đặn của nàng. Nó quỳnh quáng cả lên, vội bơi vào bờ. Chạy thẳng một mạch đi để lại Tịnh Tuyết ánh mắt khó hiểu.

A Tổ nhảy vào trong mặt hồ lạnh lẽo, bây giờ nó không còn mang hình dáng của tiểu hồ li nữa mà là một hình hài của nam tử. Không những thế trên mũi hắn còn đặc biệt chảy hai hàng máu mũi. Hắn sống đến từng tuổi này rồi đây là lần đầu tiên mất mặt như vậy. Để cho một nữ tử kích hoá mà không làm gì được phải nhảy sông tắm.

Hắn sau khi đè nén được dục hoả, A Tổ một thân ướt sũng dựa vào gốc cây gần đó thở dốc. Trên cây đột nhiên có người phì cười:

- Hồ li, ngươi cũng thật gian xảo đi?

A Tổ đưa mắt lên nhìn thì thấy Hoàng Ung đang cười lăn cười lộn trên đó. Gân danh trên trán hắn nổi lên đầy đặc. Hắn gằn từng tiếng:

- Ngươi mà còn dám cười một tiếng nào nữa thì biết tay ta!

Hắn khi bốc ra từ người A Tổ làm cho Hoàng Ung giật mình. Hừ...cái con hồ li này! Cái này gọi là thẹn quá hoá giận đi? Hoàng Ung cố gắng đè nén tiếng cười, khuôn mặt rất biểu cảm. Khoé mắt giật giật, khoé miệng cứ cong lên rồi cong xuống.

A Tổ hai mắt sọc ngang nhìn Hoàng Ung. Hắn nghĩ bây giờ thà hắn ta cười đại đi cho rồi. Khuôn mặt này của hắn ta còn làm hắn muốn đánh hơn.

Hắn không thèm dây dưa với Hoàng Ung nữa mà biến thành tiểu hồ li chạy tới hướng có Tịnh Tuyết. Vừa đến hắn lại một lần nữa toàn thân cứng đờ.

Tịnh Tuyết vừa mới tắm xong, đang mặc áo lụa mỏng bên trong. Nước từ trên tóc chảy xuống khiến cho vải lụa dính sát vào người. Nàng thấy A Tổ liền mỉm cười. Đang định ôm lấy nó thì nó đã chạy đi mất.

A Tổ trở về với cái hồ lạnh lẽo kia. Hắn nghĩ lại rồi! Tốt nhất là vẫn nên ở đây tắm nước lạnh thì hơn.

Đêm xuống trở lạnh, khắp nơi đều tối tăm không một bóng người.

Tịnh Tuyết đang nệm ấm chăn êm, ngủ rất ngon lành thì đột nhiên cửa phòng nàng bị một người đập tung. Hoàng Ung lớn tiếng gọi:

- CHỦ NHÂN!! NGUY RỒI MAU DẬY ĐI!!!!

- Hả? Có yêu quái sao? Ở đâu? - Tịnh Tuyết giật mình tỉnh dậy. Hai tay cầm lấy lá bùa hồi.

- Không phải có yêu quái mà là có lửa a!

Lửa? Nghe nói có lửa Tịnh Tuyết liền nhìn lại căn phòng. Thật sự là cháy dất dữ dội. Mọi thứ trong căn phòng nàng dười như đã cháy gần hết. Chỉ còn chút xiu nữa thôi sẽ lan đến chỗ nàng. Nàng vội ôm lấy A Tổ, Hoàng Ung nhanh nhẹn ôm lấy thân thể nàng hướng cửa sổ phi thân ra.

Bên ngoài là bọn dân chúng trong làng, người người đều cầm đuốc sáng rực lửa không ngừng tung hô:

- Giết chết yêu quái! Trừ hại cho dân! Giết chết yêu quái! Trừ hại cho dân!

Tịnh Tuyết nhìn cảnh biến lửa mà thân thể run lên. Bọn người này thật quá ác độc! Tại sao lại có thể phóng hoả giết người như thế chứ? Nàng nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng của ba mẹ con Tiểu Xảo nhưng không thấy, nỗi sợ liên dâng lên trong lòng nàng. Không xong, chẳng lẽ bọn họ vẫn còn ở trong ngôi nhà đó? Không được!!!

Tịnh Tuyết trải hết tất cả bùa chú mình có trên người ra, lại cắn náy móng tay của mình để máu rơi vào những lá bùa đó. Nàng quỳ xuống, tay bắt ấn chú:

- Thủy thần thủy thần, Nguyệt Nhan Tịnh Tuyết ta với danh nghĩa là một pháp sư xin triệu hồi người, xin người hãy dập tắt đám cháy đó.

Dứt lời mây đen ùn ùn kéo đến che kín cả ánh trăng. Sấm sét nổi liên hoàn báo hiệu mưa lớn sắp tới. Bọn dân làng thấy vậy liền hô:

- Còn một con yêu quái nữa! Mọi người mau đốt chết nó!!!

Bọn chúng ném đá, phóng mũi lửa vào người Tịnh Tuyết nhưng tất cả đều bị Hoàng Ung gạt ra.

Mưa như trút nước, hạt mưa rơi càng lúc càng nhiều dập tắt đám cháy khủng khiếp kia. Không biết qua bao lâu, đến khi Tịnh Tuyết gần như muốn ngất đi thì căn nhà đã không còn ánh lửa nào nữa. Tuy rằng đám cháy được ngăn lại nhưng căn bản nơi này...không thể cứu chữa được nữa rồi.

Nàng bất lực ngã ngồi trên mặt đất ẩm ướt. Nàng thấy mình thật vô dụng. Đến cuối cùng cũng không cứu được Tiểu Xảo và gia đình của nàng ta...

Đang lúc tuyệt vọng, Tiểu Đào từ trong đồng đồ nát, quần áo rách rưới loạng choạng đứng dậy. Trên tay nàng ta còn cầm một hủ tro cốt. Cách đó không xa cũng có một nữ tử có đôi tai dài như nàng ta đứng lên. Trên tay là một bộ xương người đã không còn lành lặn.

Hai người họ bước ra. Tiểu Xảo ôm lấy tỷ tỷ của mình mà oà khóc. Tiểu Hàn-tỷ tỷ của nàng ta nhẹ nhàng đặt bộ xương xuống. Đây chính là mẹ của

nàng. Vì muốn cứu nàng mà bà đã dùng chính sinh mạng của mình để đổi lấy. Rốt cuộc...chính là hậu quả chết không toàn thay...

- Cô nương, đa tạ cô nương đã cứu bọn ta. - Tiểu Hàn quỳ xuống, dập đầu với Tịnh Tuyết nói.

Tịnh Tuyết như chết lặng nhìn bộ xương người trước mặt. Lại nhìn Tiểu Xảo khóc đến đứt từng đoạn ruột nàng chợt hiểu ra, nàng đã không thể cứu được bà chủ khách điểm...

Tiểu Hàn sau khi dập đầu cảm tạ Tịnh Tuyết xong mới hướng bọn dân làng nhìn. Ánh mắt vô hồn:

- Các ngươi tại sao lại ra tay độc ác như vậy? Bọn ta tuy là bán yêu nhưng chưa khi nào hại nước hại dân. Cũng chưa bao giờ kết oán thù với các ngươi. Các ngươi đánh bọn ta, mắng chửi bọn ta, bọn ta vẫn có thể nhẫn nhục. Như vậy còn chưa đủ sao mà còn muốn lấy mạng bọn ta? Bọn ta đã làm gì sai? Tại sao các ngươi cứ muốn dồn bọn ta vào con đường cùng? - Càng nói Tiểu Hàn càng không thể kìm nén được cảm xúc. Đến đoạn, nàng như khóc thét lên. Cảm giác mất mát, cảm giác hận thù cùng tui nhục lại dâng trào mãnh liệt. Trong đầu nàng không ngừng có hàng ngàn câu hỏi tại sao?...

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Tiểu Hàn thân thể run run, đột nhiên nàng ta cười lớn, tiếng cười nghe thê lương mà chua chát. Nước mắt từng giọt rơi xuống. Nàng cười như tự giễu mình mà cũng như chê cười người đời, chê cười ông trời thật biết đùa người, cũng không có mở mắt mà xem những người bị ông bỏ mặc đã phải hứng chịu biết bao nhiêu chuyện? "Mẫu thân, không phải người từng nói là chỉ cần chúng ta ở hiền thì sẽ gặp lành hay sao? Như thế nào bọn con vô dục vô cầu lại phải chịu cảnh tang thương như vậy? Mẫu thân, rốt cuộc thiên lý ở đâu? Công đạo con phải tìm ai mà đòi đây?" Sát ý từ người Tiểu Hàn bốc lên nồng đậm. Móng tay nàng đột nhiên dài ra, tiếng cười thừa thốt dần rồi tắt hẳn.

Tiểu Xảo thấy tỷ tỷ mình có gì đó rất lạ liền khẽ gọi:

- Tỷ tỷ?

- Gì... - Tiếng gầm gừ khe khẽ vang lên.

Tịnh Tuyết hoảng hốt:

- Không xong! Tiểu Hàn đã ở trong trạng thái yêu quái rồi.

- Cái gì? - Hoàng Ung cùng Tiểu Xảo kinh hô. Kì này bọn dân làng chết chắc rồi. Bọn họ có nên giúp đám người chết tiết kia không?

Bọn dân làng không biết trời cao đất dày cứ luôn miệng hô:

- Giết mấy con yêu nữ đó đi! Giết chết bọn á! - Vừa hô, bọn họ lại không ngừng ném mồi lửa và đá vào Tiểu Hàn đang đứng chắn trước mặt bọn Tịnh Tuyết.

Máu từ chỗ vết thương bị bọn họ ném đá vào trên đầu Tiểu Hàn không ngừng chảy ra. Con người nàng co rút lại. Điều này càng kích thích đặc thù tàn nhẫn của yêu quái. Tiểu Hàn chớp mắt một cái đã đến gần bọn dân làng kia, một nhát giết chết một người, một chưởng là moi tim móc ruột, ra tay cực kì tàn nhẫn.

Tiểu Xảo sợ run người nhìn tỷ tỷ trước giờ dịu dàng, chăm sóc cho nàng từ trước tới giờ trở nên vô cùng đáng sợ. Nàng lớn giọng gọi:

- Tỷ tỷ! Tỷ mau tỉnh lại, tỷ tỷ!

Nhưng giọng nói của Tiểu Xảo không thể với tới Tiểu Hàn. Nàng cứ thế mà giết chết rất nhiều người. Máu từ tay nàng chảy dài xuống trong rất quý dị. Tiểu Hàn bây giờ cứ như A Tu La vừa trong địa ngục bước ra, trên miệng là nụ cười thích thú với sự tàn sát này.

- Hoàng Ung, ngăn nàng lại. Không được làm tổn hại đến nàng. - Tịnh Tuyết đột nhiên nói. Nàng không muốn tay của Tiểu Hàn phải dính quá nhiều máu tươi. Bọn người này cần bản không có tư cách để làm bẩn tay Tiểu Hàn.

Hoàng Ung vâng lời, phi thân qua bên cuộc tàn sát kia ngăn cản Tiểu Hàn. Nhưng thật sự muốn ngăn cản một bán yêu đã mất đi lí trí, sát ý lại nồng đậm như thế rất khó. Hắn đánh đến bán sống bán chết mà vẫn không đánh ngã được nàng, lại còn bị nàng đánh bị thương rất nhiều chỗ.

Tịnh Tuyết cắn cắn môi. Nàng phải làm sao đây? Không phải là nàng không muốn giúp hắn mà là nàng không có khả năng. Linh lực đã cạn kiệt, võ công nàng cũng không biết. Nhào đầu vào đó cũng chỉ làm vướng chân Hoàng Ung. Nàng nên như thế nào đây?

Đột nhiên một bóng người lao qua trước mặt Tịnh Tuyết. Nàng bất ngờ nhìn lên thì thấy Tiểu Xảo đang chạy về hướng Tiểu Hàn. Trên khoé mắt vẫn còn lưu lại những giọt lệ nóng hổi.

- Tiểu Xảo!!! Nguy hiểm lắm, đừng qua bên đó. - Tịnh Tuyết hét hoảng kêu lên. Nhưng lời nàng nói ra đã không kịp nữa rồi. Tiểu Xảo đã chạy đến sau lưng Tiểu Hàn mà ôm lấy.

Tiểu Hàn bất ngờ bị ôm liền vùng vẫy. Nàng ta nhe hai cái răng nanh ra, móng tay sắc nhọn không ngừng cào vào da thịt của Tiểu Xảo.

- Tỷ tỷ, tỷ bình tĩnh lại đi. Là muội đây... - Tiểu Xảo dẫu bị đau nhưng vẫn cố chấp không chịu buông tay. Nước mắt ấm nóng rơi trên lưng áo của Tiểu Hàn. Nàng đã mất đi phụ mẫu rồi, nàng không muốn mình cũng mất đi tỷ tỷ.

Đột nhiên Tiểu Hàn dừng hết tất cả mọi động tác lại. Ánh mắt lúc hung ác, lúc dịu dàng. Cứ như là nàng đang chiến đấu với chính mình, đang giành giật lại cơ thể của bản thân.

Hoàng Ung định nhân cơ hội này đánh ngất Tiểu Hàn nhưng hấn lại không ngờ Tiểu Hàn đột nhiên hất văng Tiểu Xảo. Nàng ta nhìn đôi bàn tay đã dính đầy máu của mình, lại nhìn Tiểu Xảo. Giọt nước mắt lăn dài trên má. Tuy rằng nàng ta đã lấy lại tinh táo nhưng lại không thể lấy lại thân thể. Khuôn mặt của nàng ta hiện giờ vẫn là hình dạng của yêu quái. Đây là sự chứng minh rõ ràng nhất cho thù hận của nàng ta lớn đến mức nào, sát ý trong tâm có bao nhiêu chất chứa.

Tiểu Xảo mặc kệ vết thương đang dày dò thân xác, bây giờ nàng chẳng còn cảm giác gì nữa. Nỗi đau thể xác làm sao sánh được nỗi đau trong lòng nàng? Lòng nàng bây giờ đau, đau lắm! Cảm giác cứ như ai đó đã lòi trái tim nàng ra mà cứa từng mảnh, cắt từng đoạn ruột, đau đến tận xương tủy...

- Tỷ tỷ... - Nàng mỉm cười khê gọi Tiểu Hàn.

Tiểu Hàn ánh mắt hoảng loạn nhìn muội muội của mình. Nàng...nàng đang làm gì thế này? Nàng lại ra tay giết dân làng, đã thương Tiểu Xảo sao? Càng nghĩ, Tiểu Hàn càng lùi ra sau.

Tiểu Xảo thấy tỷ tỷ của mình có chút khác thường nên vội vàng đến gần. Nhưng nàng vừa bước được một bước, Tiểu Hàn đã hét:

- MUỘI ĐỪNG QUA ĐÂY!!! - Xong, nàng ta lại ôm lấy đôi tay đẫm máu của mình, không ngừng lâm bẫm - Đừng qua đây....đừng lại gần ta....

Hoàng Ung thờ dãi, đánh mạnh vào gáy của Tiểu Hàn khiến nàng ta ngất đi. Như vậy là giải quyết được họa rồi. Tiểu Hàn khi biến thành yêu quái thật sự rất khó đối phó. Nếu như nàng ta thật sự là yêu quái thật thì có phải hay không cũng là một cái đại danh鼎鼎?

Tiểu Xảo chạy đến ôm thân thể Tiểu Hàn vào lòng. Khóc đến khan cả cổ họng. Tiếng khóc nghe đau xót đến tận tâm can.

Tịnh Tuyết xoay đầu đi không nhìn bọn họ nữa. Nếu nhìn nữa có lẽ nàng cũng sẽ khóc theo mất.

Đêm hôm đó, Tiểu Xảo cho dù có bị Tịnh Tuyết lôi kéo thế nào cũng chưa từng một bước rời khỏi thân thể của tỷ tỷ mình. Ngủ vẫn còn ôm lấy Tiểu Hàn, nước mắt vẫn không ngừng rơi.

Thôn làng này bây giờ vô cùng vắng vẻ, mùi máu tanh hoà theo gió bay khắp nơi. Mọi người trong thôn cơ hồ đều bị giết sạch, không một ai còn sống sót. Tịnh Tuyết và Hoàng Ung an táng cho bọn người kia xong cũng trở về xem tình hình của Tiểu Hàn như thế nào. Vừa về tới, nàng đã nghe giọng của Tiểu Hàn vang lên:

- Muội muội, muội không sao chứ? Muội có bị thương ở đâu không?

- Muội không sao. - Tiểu Xảo vui mừng đến độ trong giọng nói ai cũng có thể dễ dàng nhận thấy.

- Vậy thì tốt rồi... - Tiểu Hàn thở phào nhẹ nhõm nói. Xong, nàng ta lại lấy một cây kiếm đặt lên trên cổ mình: - Tiểu Xảo, là tỷ có lỗi với muội, không thể là một bán yêu tốt như di nguyện của phụ mẫu. Là tỷ không còn mặt mũi nào để đối diện với muội. Nhưng ta hiết bọn dân làng súc sinh kia là không hối hận. Cho dù cho ta trở về thời điểm ấy thêm một lần nữa, ta vẫn sẽ báo thù.

- Tỷ tỷ...

- Tiểu Xảo, muội ở lại mạnh giỏi. Nguyệt Nhan cô nương, cầu xin người hãy chiếu cố Tiểu Xảo giúp ta. - Tiểu Hàn nói xong liền tự vẫn. Nàng không chịu nổi nỗi ám ảnh vào cái đêm đầy máu ấy. Cũng là tìm đến cái chết để giải thoát cho kiếp người khổ sở này của nàng. Hy vọng sau khi nàng tái sinh, ít nhất cũng sẽ không sanh làm bán yêu nữa...

Tiểu Xảo như chết lặng nhìn thân thể Tiểu Hàn từ từ ngã xuống. Nàng muốn khóc thật to nhưng không hiểu sao nước mắt nàng lại không thể rơi ra được giọt nào. Mọi người có biết trên đời này cái gì là đáng, cái gì là đau nhất không? Đó chính là nước mắt, nước mắt không thể khóc ra ngoài mà chỉ có thể găm nhấm nỗi đau để cho nước mắt chảy ngược vào trong. Cảm giác này đã từng có ai thấu hiểu? Cái cảm giác như thể chỉ còn mình trên cõi đời này có ai hiểu chăng?...

Chương 20

Tiểu Xảo đem tro cốt của tỷ tỷ của mình và cha mẹ của nàng rải xuống một dòng sông trên núi. Đây là nơi mà mẫu thân đã gặp phụ thân nàng. Cũng là nơi mà cha nàng bị những dân làng kia thiêu chết. Khắp nơi bao quanh thảo được, một mình Tiểu Xảo đứng đó, tay trái từng nhúm tro cốt. Ánh mắt nàng vô hồn nhìn những tro cốt trắng xóa kia đang trôi theo dòng nước xanh trong suốt.

Tịnh Tuyết thở dài:

- Tiểu Xảo, hay muội đi theo ta đi. Ta sẽ chăm sóc cho muội.

- Đa tạ Nguyệt Nhan tỷ đã quan tâm. Nhưng muội đã có chỗ muốn đến. - Tiểu Xảo cúi đầu nói.

- Vậy muội định đi đâu?

- Muội tính sẽ đến thôn bán yêu. Nơi đó có rất nhiều người giống như muội. Bọn họ đều nương tựa nhau mà sống.

- Hay ta đưa muội tới đó nhé? - Tịnh Tuyết lo lắng nói. Tiểu Hàn đã từng nhờ nàng chiếu cố Tiểu Xảo. Nhờ Tiểu Xảo có mệnh hệ gì có phải hay không nàng đã thất hứa với Tiểu Hàn?

- Đa tạ tỷ nhưng nơi đó không xa đâu. Chỉ cần đi một ngày là sẽ tới ngay. - Tiểu Xảo nói rồi đội nón che mặt lại: - Vậy muội xin cáo từ.

Tịnh Tuyết không nói gì, lặng lẽ nhìn theo bóng lưng cô độc của Tiểu Xảo mà lòng khâm phục. Không biết một người phải trải qua bao nhiêu đau đớn mới có thể kiên cường đối mặt với mọi chuyện như Tiểu Xảo đây?

Xe ngựa của Tịnh Tuyết vượt qua biên giới của Thống An quốc. Nàng đến Bắc Hào quốc cũng đã trưa nên cũng dừng lại nghỉ ngơi. Vừa bước xuống xe nàng đã thấy cách đó không xa có rất nhiều người đang tụ lại xem. Bên trong đám người đó, có một tiếng hát vang vọng:

- Mưa tuyết phủ mờ nơi cô đảo, xa xa thấp thoáng ai dùng chân. Hái một vì sao trên đại dương, cả đêm bên ta để không cô tịch. Linh cửu chôn nơi đáy thâm cốc đã lâu, không có bí mật nào là vĩnh viễn. Tranh đoạt trên giang hồ chỉ có kết cục bi thương, chẳng ai thoát khỏi được số mệnh. (trích Thiên Long Bát Bộ Chi Túc Dịch - Hứa Tung)

Giọng hát vang lên du dương mà trầm ấm. Làm cho người ta không tự giác mà chìm vào trong đấy. Tịnh Tuyết theo bản năng lại gần, lại quên mất rằng bài hát này chính là của thế kỉ 21. Nàng cứ mãi đắm chìm trong giọng hát ấy cho đến khi kết thúc.

Tiếng vỗ tay rầm rộ vang lên, những người đi đường ai cũng thấy tiền vào bên trong. Một giọng nói vang lên:

- Đa tạ các vị đã ủng hộ. Để thể hiện lòng biết ơn đối với các vị, Lãm Khanh ta xin hát thêm một bài nữa tặng cho các vị.

- Hào! Hát đi! - Ai cũng hào hứng tung hô.

Lãm Khanh tăng hắng vài cái xong lại hát:

- Đây là em của ngày hôm qua ú u u ù. Đây là em của ngày hôm qua ú u ú ú. Đừng bỏ mặt anh một mình nơi đây ú u u ù... (Em của ngày hôm qua - Sơn Tùng MTP)

- Cái gì vậy?

- Cái gì mà ú u ù hoài vậy?

- Ngươi đang hát tiếng vượn à?

Hàng loạt lời bình của mọi người vang lên. Bọn họ cũng lần lượt phát tay áo bỏ đi mất. Lãm Khanh nhìn bọn họ đi, vội vàng kêu:

- Ê!!! Đi đâu vậy? Ta còn chưa hát xong mà. Đúng thật là bọn cổ nhân không biết thưởng thức âm nhạc.

Tịnh Tuyết đơ người nhìn Lãm Khanh đang lượm những đồng tiền trên đất kia. Trong lòng nhớ lại những bài hát mà hắn đã hát. Di? Đây không phải là mấy bài hát ở thế kỉ 21 sao? Như thế nào hắn lại biết? Chẳng lẽ...

- Nè, ngươi là người của thế kỉ 21 sao?

Lâm Khanh nghe nhắc đến "thế kỉ 21" liền dừng tay lại. Ánh mắt kích động nhìn về phía Tịnh Tuyết:

- Ngươi... làm sao ngươi biết?

- Ta cũng là từ 21 mà xuyên qua. - Tịnh Tuyết mỉm cười đáp. Oa~ Thì ra là gặp cổ hương nha.

- Hello, ta là Lâm Khanh. Không ngờ lại gặp được người giống ta. Ngươi tên là gì? - Lâm Khanh vui mừng, bay thẳng đến chỗ nàng mà làm quen.

- Ta là Nguyệt Nhan Tịnh Tuyết.

- Nguyệt Nhan Tịnh Tuyết? - Lâm Khanh kinh ngạc hỏi.

- Ừm?

- Thì ra là Thần nữ a. Vậy là ta với ngươi là đồng nghiệp rồi.

- Hà? Ngươi cũng là pháp sư? - Nàng tại sao lại không biết trong giới pháp sư có người tên Lâm Khanh nhỉ?

- Ừ, nhưng ta chỉ là một tên pháp sư vô dụng thôi. - Hắn thở dài ngán ngẫm. Nhớ lại nguyên nhân xuyên qua của mình mà hắn tức muốn lộn ruột. Hắn là đang truy bắt một TIỂU yêu quái. Nhưng do quá kém cỏi bị trúng phải ả thuật của con yêu quái đó. Lúc đó có một cánh cửa, Hắn cứ tưởng là lối thoát nên đã chạy đến đó mà dùng thiết đầu công tông vào. Hậu quả là hắn bị vỡ đầu chết. Lúc hắn chết rồi mới biết thì ra cái cửa đó chính là một cái CÂY CỘT ĐIỆN!!! Sau đó khi hắn tỉnh lại đã xuyên về đây.

- Mà ngươi đang làm cái gì đây? - Tịnh Tuyết nhìn hắn đang lượm từng đồng tiền hỏi.

- Ta đang làm nghệ sĩ đường phố a. - Lâm Khanh rất bình tĩnh trả lời.

- Bộ ngươi không có tiền hay sao mà phải đi làm cái này?

- Ủầy! Lúc ta mới xuyên đến đây nhập vào cái xác này hắn thậm chí còn không có một mảnh vải để làm khô. Lấy đâu ra tiền mà xài? Nhưng cũng nhờ ta giỏi làm ăn mà bây giờ ta đã là đại gia ăn mày rồi đây! Thấy ta có oai chưa? - Lâm Khanh đắc ý nói.

Tịnh Tuyết hai mắt sọc ngang nhìn cái tên nào đó đang khoe thành tích của mình. Đại gia ăn mày? Nói chung cũng là một "đại danh đỉnh đỉnh" đi?

Nàng lại đánh giá kĩ lại khuôn mặt của hắn. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn xong nàng đã lập tức hô hấp không thông.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Lâm Khanh kia khuôn mặt thật sự rất tuấn mĩ. Mang một nét đẹp trong sáng, trẻ con thực khiến cho người ta muốn cắn. Tịnh Tuyết liền vô si hỏi:

- Xin hỏi Lâm Khanh, ngươi có muốn tham gia hậu cung mĩ nam của ta không?

- Hà?

- Nếu như ngươi tham gia, ta đảm bảo với ngươi ngươi sẽ không cần lo chuyện tiền bạc. Ăn uống không sợ thiếu nga. - Tịnh Tuyết cười gian nói.

Lâm Khanh suy nghĩ một hồi. Hắn và nàng cùng là người của thế kỉ 21. Nàng lại bảo hắn không còn lo chuyện tiền bạc. Thật sự là quá tiện lợi đi? Nghĩ thế, cuối cùng hắn đáp:

- Hào! Ta đi theo cô.

- Tốt lắm! Bây giờ phải kiếm chỗ ăn trước đã. - Nàng nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng của Hoàng Ung nhưng vẫn không thấy. Bụng nàng thật sự đã đánh trống khua chiêng, cào cào nãy giờ rồi.

Bỗng nhiên từ đằng sau vọng lại một giọng nói:

- Chủ nhân, ở đây nè!!

Nàng cùng Lãm Khanh bước qua chỗ Hoàng Ung. Thì thấy trên bảng tên đề "Lan Tâm Khách Điểm". Lãm Khanh vui vẻ nói:

- Thật trùng hợp, ta là khách quen ở đây đó. Ông chủ ở đây cũng là người của tương lai mà xuyên đến nha.

Ba người bước vào bên trong khách điểm, Lãm Khanh lập tức hô:

- Ông chủ, làm ơn cho ba phần đặc biệt.

- Có ngay có ngay! - Một ông lão đã ngoài năm mươi tuổi đáp. Ông nhanh chóng đi vào sau bếp.

Không lâu sau, ông ta cùng phu nhân của mình bước ra. Trên tay còn cầm khay đựng thức ăn mang tới bàn của ba người. Món mì xào hải sản, trên còn có một cái trứng ốp la vừa được đặt xuống bàn mùi hương toả ra nghi ngút, kích thích vị giác của mọi người.

A Tổ thấy mình bị bỏ qua một bên liền đáng thương kêu "Uu..uu.." Nó cũng biết đói mà. Sao lại xem nó là không khí? Nó im lặng này giờ là do bận suy nghĩ cái câu chuyện "thế kỉ 21" gì đó của Tịnh Tuyết và Lãm Khanh thôi. Như thế nào lại quên mất nó?

Người nào đó thật sự đã quên tiểu hồ li của mình. Nàng nghe nó gọi xong mới sực nhớ ra:

- À ông chủ, cho thêm ta thêm một phần đặc biệt nữa nhé.

- Có ngay có ngay!

Trong lúc ông chủ Lan Tâm khách điểm đi nấu thêm một phần thì phu nhân của ông ta đã ngồi xuống đối diện Lãm Khanh, thân tình hỏi:

- Lãm Khanh, dạo này sao không thấy cậu đến đây ăn a?

- Hi, bà chủ. Ta làm ăn phải có lúc được lúc không chứ. Không thể lúc nào cũng có tiền đến đây dùng bữa. - Lãm Khanh đáp. Bà chủ và hần cũng rất thân thiết với nhau. Phải nói bà còn xem hần như nhi tử mà đối đãi vậy.

- À, không phải cậu thích ăn ớt lắm sao? Để ta mức cho cậu. - Bà chủ khách điểm cười nói. Xong, lại mức cho hần một muỗng ớt.

Lãm Khanh đưa ngón tay cái lên với bà chủ nói:

- Bà chủ thật hiểu ý a.

- Có rồi đây! - Ông chủ khách điểm bưng đĩa đồ ăn lên đặt xuống bàn.

- Lãm Khanh, không phải cậu thích ăn ớt lắm sao? Để ta mức cho cậu. - Bà chủ khách điểm đột nhiên mức thêm một muỗng nữa.

Mọi người đồng loạt ngó người nhìn bà. Lãm Khanh:

- À...ờ...đa tạ bà chủ.

Một lát sau:

- Lãm Khanh, không phải cậu thích ăn ớt lắm sao? Để ta mức cho cậu.

- Bà chủ, bà... - Tịnh Tuyết thấy có gì đó không ổn. Lời còn chưa nói ra đã bị Lãm Khanh và ông chủ khách điểm chặn lại.

Thật ra bà ấy bị bệnh già lãng trí. Nhưng cứ hễ nhắc đến bệnh tình thì bà ấy lại làm ầm lên, quậy phá cho nên phu quân của bà ta và Lãm Khanh cũng không nhắc đến nữa.

Một lát sau:

- Lãm Khanh, không phải cậu thích ăn ớt lắm sao? Để ta mức cho cậu.

- Hả?... A... đa tạ bà chủ... Ô ô ô... - Lãm Khanh méo máo nhìn bát mì xào đã đầy ớt của mình nói. Nước mắt giàn giụa khắp khuôn mặt. Hần ăn ớt cay đến nỗi môi phồng to như thịt bò luộc rồi. Nếu còn tiếp tục ăn sợ là có thể thờ ra lửa a.

- Sao lại khóc? Không phải cậu thích ăn ớt sao? Để ta mú cho cậu. - Lại một muỗng ớt nữa đến với bát của Lãm Khanh.

Đến nước này rồi hần cũng không chịu được nữa, lập tức ngắt xiêu tại chỗ. Đôi môi xung phù không ngừng sùi bọt mép. Hai mắt trợn trắng lên. Trong lòng mọi người thần hướng hần thấp một nén nhang: "Lãm Khanh, xem như hôm nay người xui xẻo vậy."

Trong lúc đợi cho Lãm Khanh tỉnh lại, A Tổ thì bận đi giải toả "nỗi buồn". Tịnh Tuyết vô tình thấy được một chiếc gương rất đẹp. Cán gương được làm bằng vàng, trên đó còn có gắn vài hạt cườm thạch nhỏ. Nhưng không hiểu sao trên mặt gương lại có dán hai lá bùa chú.

Bà chủ khách điểm thấy vậy liền nói:

- Đây là chiếc gương ngàn năm. Nó là vật gia truyền của tổ tiên ta. Có phải rất đẹp không? Nhưng bà của ta nói dù có đẹp thế nào đi chăng nữa cũng không được tháo mấy lá bùa trên đó ra nếu không sẽ gặp tai hoạ. - Nói rồi bà lại bưng thau nước vào phòng chăm sóc cho Lãm Khanh.

- Thật sự rất đẹp. - Tịnh Tuyết cảm chiếc gương sấm sùi. Nàng vén hai lá bùa sang một bên, mặt gương phản chiếu hình ảnh của nàng hiện ra trước mắt. Bỗng nhiên một luồng sáng xanh lục bao phủ lấy nàng. Tịnh Tuyết liền hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Đoàn người của Tịnh Tuyết bắt đầu xuất phát. Nhưng biểu hiện của nàng rất lạ khiến cho ai nấy đều phải nhíu mày. Nàng mở tung cửa sổ xe ngựa, thích thú nhìn xung quanh. Nhìn nhìn một hồi lại lẩm bẫm những lời rất lạ:

- Lâu rồi không được ra ngoài. Khung cảnh nhân gian bây giờ thay đổi cũng thật nhiều.

A Tổ hai mắt khó hiểu nhìn nàng, xong lại dụi dụi cái đầu nhỏ của nó vào tay nàng. Nhưng trái với hằng ngày, Tịnh Tuyết lại hất văng nó ra. Dừng tay còn lại của mình phúi phúi chỗ bị nó dụi vào. Giọng nói tức giận:

- Trên đời này ta ghét nhất là hồ li. Người khôn hồn thì tránh ra cho ta.

A Tổ cảm thấy đầu óc choáng váng. Nàng ghét nó? Tại sao bây giờ lại ghét nó chứ? Nó đáng thương nhìn nàng kêu:

- Uu...uu...

- Uu cái đầu nhà người! - Tịnh Tuyết thẳng tay quăng A Tổ ra ngoài xe nhưng may mắn thay Lãm Khanh đã nhanh tay ôm lấy nó.

Hoàng Ung ở ngoài xe cảm thấy có gì đó không đúng:

- Kì lạ! Sao hôm nay chủ nhân lại ghét A Tổ chứ? Không phải lúc trước người thương nó lắm sao?

A Tổ ánh mắt híp lại. Nó phải tìm hiểu kĩ nguyên do mới được!

- Đây là món gì? Khó ăn muốn chết!! - Đột nhiên từ trong xe, một hộp thức ăn bị quăng ra. Lãm Khanh lại một lần nữa ra tay chụp lấy.

Lúc mở ra thì thấy đó là mì xào hải sản đặc biệt của Lan Tâm khách điểm. Hắn càng lúc càng khó hiểu, không phải nàng thích món này lắm sao? Sao bây giờ lại ném đi?

Càng lúc, nghi hoặc trong lòng mọi người càng tăng lên.

Đêm xuống, những con đom đóm bay lượn phát sáng khắp nơi trong rừng. Do không tìm được quán trọ nào nên mọi người phải ngủ ngoài trời.

Tịnh Tuyết một mình đi đến một dòng suối nhỏ soi mặt xuống nước. Dòng nước trong xanh hiện ra gương mặt của nàng. Tịnh Tuyết cười một cách điên cuồng:

- Ahaha!! Đúng là xinh đẹp. Từ bây giờ đây chính là nhan sắc của ta a.

- Đúng như ta nghĩ. Người không phải là nàng. - Một giọng nói từ đằng sau đáng tan giọng cười của Tịnh Tuyết. Nàng quay đầu lại nhìn vào nam tử tuấn mĩ tóc trắng đang dựa lưng vào thân cây.

- Nói! Người là ai? - A Tổ ánh mắt sắc bén nhìn Tịnh Tuyết hỏi.

- Ta là ai liên quan gì đến người? - Nàng liếc hắn một cái hỏi.

A Tổ bất ngờ nhảy trên không, phi thân đến bóp cổ nàng. Tịnh Tuyết dù dùng sức đến cỡ nào cũng không gỡ điện liền nhếch mép cười:

- Ngươi...ngươi thử giết ta xem...Ngươi giết...ta rồi, nàng ta...cũng chết theo...

Lực đạo trên tay của A Tổ rõ ràng có giảm đi nhưng miệng hắn vẫn quát:

- Hoang đường!!!

- Không...tin ngươi giết...ta đi! - Tịnh Tuyết khiêu khích.

A Tổ trong lòng chùng xuống. Thật sự hắn cũng sợ điều con yêu quái này nói là sự thật. Hắn buông nàng ra, miệng hô to:

- Hoàng Ung!

Tức thì từ trong bụi cây, Hoàng Ung phi thân ra chế ngự Tịnh Tuyết. A Tổ đặt ngón tay lên trán nàng, nơi đó hiện ra một vầng ánh sáng trắng.

- Aaaa!!!! - Tịnh Tuyết đau đớn hét lên. Hắn ta đang dùng thuật hành hạ nàng!!! Đau quá...

- Ngươi có chịu nói không? - A Tổ trừng mắt nhìn nàng gằng tùng chữ.

- Khi... - Đột nhiên Tịnh Tuyết cau lên một nụ cười. Trên đỉnh đầu nàng ngưng tụ một vầng ánh sáng màu xanh lục. Thân thể Tịnh Tuyết đỏ sụp xuống đất. Còn vầng xanh kia thì bay đi mất.

- Hoàng Ung, chăm sóc nàng. - A Tổ đưa thân thể nàng cho Hoàng Ung bảo. Không đợi câu trả lời nào, hắn đã lập tức phi thân truy đuổi theo ánh sáng xanh ấy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

A Tổ đuổi theo ánh sáng ấy, trong lòng càng lúc càng nghi hoặc. Như thế nào đường đi lại quen như vậy? Nếu hắn đoán không lầm thì đây là đường đi đến Lan Tâm khách điểm đi? Rốt cuộc nói đó có liên quan gì đến chuyện này? Ánh sáng xanh lục kia bay vào trong Lan Tâm khách điểm. A Tổ đuổi theo nhưng khi đuổi đến nơi thì không thấy nó đâu cả. Cứ như bị bỏ hơi mất vậy.

Lan Tâm khách điểm bây giờ đã đóng cửa, ông bà chủ cũng đã đi nghỉ hết rồi nên cũng không ai phát hiện ra hắn.

Hắn đi tìm xung quanh, lục lọi hết tất cả ngõ ngách cũng không thấy. Lo lắng cho Tịnh Tuyết trong lòng càng lúc càng nhiều khiến cho hắn muốn điên lên.

Đột nhiên có tiếng kêu the thé từ trong cái tủ gỗ vang lên:

- Có ai không? Cứu tôi với!!

Lại có một tiếng nói khác cắt ngang:

- Con tiện nhân này! Ngươi cầm mồi cho ta!!

Giọng nói kêu cứu khi nãy tức giận nói:

- Chó má nhà ngươi! Bà đây bực rồi nha.

Những tiếng "bịch bịch" "bộp bộp" vang lên, kèm theo đó là tiếng kêu:

- Ai da! Ngươi dám đánh ta? Ai nha! Ngươi dám đập ta nữa? Ui da! Ngươi....

A Tổ hai mắt sáng lên. Giọng nói và cách nói chuyện ấy chính là Tịnh Tuyết của hắn!! Nàng đang ở đây? Nhưng sao lại ở trong cái tủ này?

Hắn mở cửa tủ ra, bên trong xuất hiện một cái gương có dán hai lá bùa lên mặt kính. A Tổ lên tiếng hỏi:

- Tịnh Tuyết! Nàng ở đâu?

- Ai vậy? - Giọng nói phát ra từ trong gương.

A Tổ đang định nói là mình nhưng nghĩ nghĩ một hồi lại nói:

- Ta là Hoàng Ung đây.

- A? Kitty hả? Mau cứu ta.

A Tổ cầm chiếc gương lên, mặt gương có dáng hai lá bìa khiến hắn không thấy được mặt gương. Hắn phải cứu nàng bằng cách nào đây? Khi hắn vô tình chạm tay vào lá bìa, một luồng điện nhẹ giật lấy hắn. Không nghĩ nhiều nữa, chỉ có một tâm niệm duy nhất là cứu Tịnh Tuyết, hắn đánh lâm liều giờ bỏ hết hai lá bìa kia ra.

Lá bìa vừa được tháo xuống, chiếc gương trên tay hắn đột nhiên sáng lên. Linh hồn của Tịnh Tuyết thoát ra. A Tổ nhanh chóng hoá ra một cái túi bắt linh hồn của nàng lại nhốt vào ấy. Đôi mắt hắn nhắm lại nhìn cái gương kia đang từ từ dài ra biến thành hình người. Nhưng điều làm hắn ngạc nhiên nhất chính là khi cái gương tinh đó hiện thành hình người xong, gương mặt lại giống y hệt Tịnh Tuyết.

Gương tinh cười ha hả nói:

- Ha ha ha! Ngươi bất ngờ lắm chứ gì? Đáng nhẽ ta không có mặt nhưng do nàng đã soi qua ta nên bây giờ nhan sắc này là của ta. Còn nữa, ta phải cảm ơn ngươi vì đã giải thoát cho cơ thể của ta a.

Nói rồi ả ta phi thân đi mất.

A Tổ cứu được Tịnh Tuyết nên cũng chẳng quan tâm đến ả ta làm gì nữa. Hắn nhanh chóng phi thân về lại khu rừng mà bọn Hoàng Ung đang đứng đợi.

A Tổ ép linh hồn Tịnh Tuyết vào thân thể của nàng, lập tức thân thể nàng giật nảy lên một cái. Hắn cũng liền biến thành tiểu hồ li.

Tịnh Tuyết dần dần mở mắt. Nàng từ từ ngồi dậy xong lại bắt đầu Hoàng Ung một cái "bóp" nói:

- Tên hách dịch! Ngươi cứu ta nhưng lại nhốt ta vô cái bao. Đi không biết ngươi để ta đụng đầu vô cái gì mà bây giờ đầu ta ê ẩm đây này.

A Tổ giật mình. À, nó nhớ ra rồi. Lúc phi thân đi gấp quá có sợ ý cho nàng đụng vào vài cái cây.

Hoàng Ung đực mặt ra. Ó? Hắn có làm gì à? Xong lại chuyển ánh mắt oán hận nhìn A Tổ.

A Tổ quyết tâm bơ đẹp hắn: "Là lá lá~ đêm nay thật nhiều sao."

Sáng hôm sau, bọn người của Tịnh Tuyết đến một cái huyện. Nhưng điều kì lạ nhất khi mọi người nhìn thấy Tịnh Tuyết chính là đàn bà thì lấy rau cải chọi. Đàn ông thì nhìn nàng bằng con mắt dâm ô.

Tịnh Tuyết đang đi thì đột nhiên dưới chân nàng có một cô bé khoảng chừng tám tuổi, ăn mặc cũng rất bình thường. Cô bé phan nguyên cây cải vào mặt nàng:

- Ngươi là thói nữ nhân! Đức hạnh bị thói nát hết rồi.

Tịnh Tuyết mắt to mắt nhỏ nhìn cô bé kia chạy đi. Nàng sống hai mươi năm, lần đầu tiên bị một tiểu oa nhi chọi đồ vào mặt. Ách...có một chút...nhục nhẹ...

Từ đằng sau đột nhiên vang lên giọng nói của một nam tử:

- Diện Ảnh! Cuối cùng nàng cũng trở lại. Nàng có biết sau khi nàng đi ta nhớ nàng đến mức nào không? Nhất là...nhớ đến thân thể của nàng a. - Hắn ta ôm lấy Tịnh Tuyết, sờ soạn khắp người nàng một cách lộ liễu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Cái quái gì đang diễn ra vậy? Cái tay của tên heo nào dám sờ soạn nàng? Bớ người ta, tại sao không ai giúp nàng hết vậy? Hoàng Ung với Lãm Khanh ở một bên trợn mắt. Bọn hán có nhìn lắm không vậy? Có nhìn lắm không? Ban ngày ban mặt cứ nhiên có người đến sờ sờ Tịnh Tuyết?

A Tổ nghe rằng cắn lấy cánh tay thối của tên dê già kia khiến cho hán đau đớn buông tay khỏi thân thể nàng. Tịnh Tuyết lúc này sau một hồi bất ngờ mới xoay mặt lại tấn cho tên dê già kia một cái bạt tay, tức giận nói:

- Thối nam nhân, ai cho ngươi chạm vào ta?

Tên dê già kia là con trai của quan tri huyện vùng này. Hấn tức giận quát:

- Hừ...bây giờ ngươi còn làm ra vẻ thanh cao? Con kĩ nữ như ngươi sớm đã không biết qua tay bao nhiêu người.

- Ngươi nói cái gì? - Hoàng Ung chỉ tay vào mặt hán ta quát.

Đột nhiên những người nữ phụ của vùng này cười rộ lên. Nụ cười châm biếm cùng khinh thường. Bọn họ cố ý nói lớn:

- Trời ơi! Kĩ nữ làm ra vẻ thanh cao nga.

- Thân thể của nàng ta còn trong sạch sao?

- Ít nhất trong thôn này cũng là qua tay hết hai mươi người đi?

Tịnh Tuyết nắm chặt tay lại, âm thầm thiết lập kết giới xung quanh mình. Nàng xoay người dời bước đi đến cỗ xe ngựa của mình. Vừa đi vừa nói:

- Hoàng Ung, Lãm Khanh, chúng ta rời khỏi đây thôi.

- Ta có nói cho ngươi đi sao? - Tên nam nhân đó giờ tay toan bắt nàng nhưng khi hán chạm vào lại bị một lực đẩy vô hình hất văng lại. Hấn hất cằm với bọn tùy tùng của hán: - Các ngươi, lên cho ta.

Mấy tên hán từ lập tức bao vây bọn người Tịnh Tuyết. Nàng hừ lạnh đứng yên tại chỗ, để mặc mọi thứ cho bọn Hoàng Ung giải quyết. Nhưng trông khi Hoàng Ung đang rất dũng mãnh chiến đấu với bọn hán từ thì...

- Aaaa!!! Teo mi na!!! - Lãm Khanh vừa chạy hỗn hển vừa nói.

•Tạm dịch: Cứu tôi với!!!

Rống!!! Tên này thật vô dụng a. Vậy là Tịnh Tuyết lại phải bảo vệ ngược lại hán. (=.=)

Sau khi giải quyết xong đám người phiền phức kia, các nàng lại đi đến một ngôi làng khác. Nhưng ngôi làng này cũng giống như cái trấn khi nãy. Bọn họ đều có ánh mắt khinh thường cùng dâm ô đối với nàng. Lãm Khanh dùng gương mặt thánh thiện của mình, mỉm cười hướng một vị cô nương hỏi:

- Cô nương, xin hỏi hình như dân làng đang có ác ý đối với vị cô nương kia? - Hấn chỉ tay về phía Tịnh Tuyết.

Vị cô nương kia nhất thời bị hán làm cho mê mẩn. Nàng ta đỏ mặt trả lời:

- Vì nàng ta cứ thích quyến rũ nam nhân. Cho dù là già trẻ, bất cứ ai nàng ta cũng không chừa. Không những vậy còn qua đêm với bọn họ nữa.

- Đa tạ cô nương đã giải đáp giúp ta. - Lãm Khanh nói xong rồi chạy đến chỗ Tịnh Tuyết. Hấn thuật lại tất cả cho mọi người nghe, lập tức mọi người đều nhũn mảy.

Tịnh Tuyết bức xúc quát:

- Ta khi nào thì đi quyến rũ bọn người không có chút tư sắc đó?

Bực mình! Bọn họ nghĩ nàng không có chút tiền đồ như vậy sao? Không nhìn lại hai cái sừng nam của nàng đi? Bọn họ khác xa một trời một vực với đám người kia nha!

Đột nhiên Tịnh Tuyết chú ý đến những người dân ở đây, bọn họ ai cũng có hình thù kì lạ, tượng trưng cho bán yêu. Lại nhìn thấy một bóng người vận hồng y vô cùng quen thuộc. Nàng khẽ gọi:

- Tiểu Xảo?...

Nghe hai từ "Tiểu Xảo", Hoàng Ung ngạc nhiên. Sao Tiểu Xảo lại ở đây? Chẳng lẽ đây là thôn bán yêu sao?

Chương 25

- Nguyệt Nhan tỷ?... - Một giọng nói nhỏ vang lên. Tiểu cô nương vận hồng y nhẹ nhàng quay đầu lại. Nàng ta kinh ngạc nhìn Tịnh Tuyết. - Tiểu Xảo!! Đừng là muội rồi. - Tịnh Tuyết vui vẻ nói. Nhưng khi nàng vừa định tiến lại gần thì Tiểu Xảo đã nhanh nhẹ rời đi tránh mặt nàng.

Thật ra bây giờ trong thôn bán yêu ai cũng biết tiếng xấu của Nguyệt Nhan tỷ cả. Bọn họ nói tỷ ấy hết ngủ cùng bọn nam nhân rồi lại nói tỷ ấy đi dụ dỗ bọn họ. Có lần nàng còn tình cờ thấy được tỷ ấy làm cái loại chuyện đó với một lão yêu quái nữa. Chính vì không muốn tin vào sự thật đó nên nàng mới không dám đối mặt tỷ ấy. Nàng không muốn tin một người từng dùng cả sinh mệnh cứu mình lại là loại người như thế.

Tịnh Tuyết tức giận. Hồn dân!! Chẳng lẽ đến cả Tiểu Xảo cũng nghĩ bậy về nàng sao? Aaa!!! Rốt cuộc con yêu quái khốn khiếp kia đã làm ra cái loại chuyện xấu cỡ nào chứ?

Nàng vội vàng đuổi theo, bọn Hoàng Ung thấy thế cũng chạy theo nàng. Lầm Khanh vừa chạy hồn hên vừa phì phò nói:

- Hoàng Ung, vị cô nương đó là ai vậy?

- À... Là người quen của bọn ta thôi.

Bọn họ đi theo Tiểu Xảo đến một đoạn đường vắng, lúc này Tiểu Xảo mới mệt mỏi không chạy nổi nữa. Miễn cưỡng xem như Tịnh Tuyết đã bắt được nàng.

- Muội đứng lại đó cho ta! Hừ... Cả muội cũng tin ta là loại nữ nhân như vậy sao? - Tịnh Tuyết nổi giận dùng giọng hỏi.

- Không phải... - Tiểu Xảo nhỏ giọng đáp.

- Thật? - Nàng nhướn mắt nhìn thẳng vào Tiểu Xảo hỏi lại.

- ... - Tiểu Xảo im lặng cúi đầu.

- Tiểu Xảo, muội hiểu lầm rồi. - Hoàng Ung nhin nãy giờ rốt cuộc cũng lên tiếng. Nhưng đang định phân trần mọi chuyện thì...

- Diện Ảnh! Không phải mới khi nãy nàng còn đang ở Vũ Thiên Lâu sao? Sao bây giờ nàng lại ở đây? Có phải nàng nhớ ta nên chạy đến đây theo ta không? - Một lão già xấu xí sún răng đang nhe răng cười với bọn người Lầm Khanh.

Nhất tề bọn họ đều hoá đá. Nhìn lão ta cũng quá rợn người đi?

Tịnh Tuyết nhếch mép cười. Vũ Thiên Lâu? Hào! Bà đạ cũng đang có chuyện tìm người đây! Nàng nắm tay Tiểu Xảo nói:

- Muội mau dẫn ta tới Vũ Thiên Lâu. Ở đó ta sẽ cho muội và mọi người một lời giải thích thích đáng.

Tiểu Xảo cũng không hiểu ý Tịnh Tuyết lắm nhưng cũng nghe theo lời nàng dẫn mọi người đến Vũ Thiên Lâu - quán trọ thượng hạng ở đây.

Tịnh Tuyết đứng trước Vũ Thiên Lâu, trong lòng ngập tràn vui sướng. Cái gương tinh máy giặt kia! Bà đây đến tìm người chơi đây!!!

Nàng điên cuồng tìm kiếm. Hết đây cửa phòng này lại tới đây cửa khác. Không ít lần phá hoại chuyện tốt cùng giấc ngủ của người khác. Cho dù Hoàng Ung, Lầm Khanh và ông chủ, tiểu nhị ở đây có ngăn cản nàng cách mấy cũng không được.

A Tổ chỉ im lặng nằm trên vai nàng híp mắt như đang cười. Tịnh Tuyết của nó thật có cá tính a.

Nàng lật tung cả cái quán trọ đó lên. Cuối cùng cũng tìm được cái kẻ đã mạo danh nàng. Nhưng khi mở cánh cửa phòng đó ra thì mọi thứ trước mắt nàng khiến cho nàng không muốn tin. Đôi tai ụ cật đi, trên má như có bàn tay vô hình tán vào mặt nàng.

Hoàng Ung, A Tổ, Tiểu Xảo và Lầm Khanh cũng trợn trắng mắt. Đứng đơ cả người. Còn bọn tiểu nhị chủ quán kia thì đỏ mặt, ánh mắt thêm thường nhìn vào trong gian phòng.

Chương 26

Tịnh Tuyết như chết lặng đi. Mọi người có biết nàng đã nhìn thấy gì không? Trong phòng, những nam nhân từ già đến trẻ, nhan sắc, loại người tất cả đều có đủ. Ít nhất cũng có khoảng tám, chín người đang cùng nhau làm cái loại chuyện đó với một nữ tử. Mà nữ tử đó lại sở hữu gương mặt giống hệt nàng! Bọn người kia đang trong cơn khoái hoạt nào đâu để ý đến căn phòng sớm đã không chỉ có mình bọn họ. Nữ nhân lơ lơ nằm trên giường kia còn phát ra những âm thanh ô nhục rất lớn.

Tịnh Tuyết nắm chặt tay lại. Hào! Con gương tinh này dám dùng gương mặt nàng làm cái loại chuyện xấu hổ như thế, phá hủy thanh danh của nàng.

- Các ngươi dừng lại ngay cho ta!!!!

Giọng nói đầy tức giận của nàng cắt ngang mọi hành động của bọn người kia. Tức thì mọi ánh mắt đều hướng nàng nhìn. Nhưng vừa nhìn xong thì bọn nam nhân kia đều ngớ người:

- Sao lại có đến hai Diện Ảnh thế này?

- Diện Ảnh cái đầu nhà ngươi! - Tịnh Tuyết tức giận quát. Xong, nàng lại gạt hết đám nam nhân qua một bên mà lôi đầu cái gương tinh kia ra giữa phòng.

- Ngươi...tiện nhân! Mau thả ta ra. - Diện Ảnh nắm tay Tịnh Tuyết đang nắm tóc mình, vùng vẫy nói.

"Chát"

Tiếng chát giòn tan vang lên. Trên mặt Diện Ảnh đã in nguyên bàn tay của Tịnh Tuyết. Nàng lạnh lùng nói:

- Các tát này là dành cho ta vì ngươi dám dùng chính gương mặt của ta mà làm cái loại chuyện này.

"Chát"

Lại thêm một tiếng chát vang lên.

- Cái tát này là dành cho các nữ phụ đã bị ngươi làm khổ sở.

"Chát"

- Cái tát này dành cho những nhục nhã mà ta phải chịu.

- Đây! Ngươi đang làm gì Diện Ảnh vậy? - Mấy tên thối nam nhân kia bất bình quát.

- Bọn ngu xuẩn các ngươi cầm miệng lại cho ta! - Tịnh Tuyết lia ánh mắt sắc bén về phía bọn họ.

Chớp mắt một cái Hoàng Ung đã cầm kiếm đứng chắn trước mặt bọn thối nam nhân kia uy hiếp khiến cho bọn họ không dám tiến lên nữa.

Xong nàng lại nắm tóc Diện Ảnh kéo về sau để mặt ả ta ngẩng lên. Nàng trừng mắt nhìn ả:

- Nói! Tại sao ngươi lại làm cái loại chuyện chó má này?

Diện Ảnh bị Tịnh Tuyết tát đến đầu óc choáng váng. Khi nàng ta tỉnh lại thì trong lòng lửa giận bùng bùng. ả ta vừa dùng móng tay sắc nhọn hướng nàng cào tới vừa nói:

- Đơn giản là hút sinh khí tăng cao ma lực thôi.

Tịnh Tuyết tránh né, hừ lạnh một cái. Hướng trong người mình lấy bùa pháp. Nhưng tìm mãi không thấy. Chết!!! Nàng nhớ ra rồi. Vì muốn cứu gia đình của Tiểu Xảo mà nàng đã dùng hết những lá bùa mà mình có để gọi một trận mưa rất lớn...

Diện Ảnh được tự do, hoá phép trên người ả ta xuất hiện một bộ y phục. ả cười ha hả nói:

- Ha ha! Không có bùa pháp phải không? ngươi không nhớ là mình đã xài hết chúng khi cứu gia đình của Tiểu Xảo gì đó sao?

- Yêu...yêu quá!!!! - Bọn nam nhân và tiểu nhị, chủ quán kinh hô. Vội vàng chạy ra khỏi phòng.

Tiểu Xảo hai mắt mở to. Tịnh Tuyết tỷ vì muốn cứu gia đình nàng mà đã dùng hết mấy lá bùa? Không phải bùa của pháp sư rất quý hay sao? Nó cũng

giống như là bùa hộ mệnh vậy. Nếu không có thì e rằng...

- Nguyệt Nhan tỷ... - Tiểu Xảo hét hải kêu.

Diện Ảnh nhếch mép cười, đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt Tịnh Tuyết. Hoàng Ung dùng kiếm lao thẳng đến phía ả nhưng lại bị ả nhẹ nhàng đẩy búng tay một cái hắt đã văng vào vách tường.

A Tổ nghe rằng trọn mất uy hiếp ả. Nhưng ả nào biết hồ yêu nam tử pháp lực cao cường đã hành hạ ả lúc trước là nó nên rất đắc ý mà hất nó ra khỏi người Tịnh Tuyết.

Tịnh Tuyết lùi lại từng bước. Chết tiệt! Bây giờ nàng cũng không có bùa pháp. Phải làm sao bây giờ?

Tiểu Xảo thấy Tịnh Tuyết đang gặp nguy hiểm liền cầm cánh cửa đã bị Tịnh Tuyết đập hư ném về phía Diện Ảnh. ả ta phát tay áo, tức thì cánh cửa văng ngược trở lại Tiểu Xảo. Đập thẳng vào người nàng khiến cho đầu nàng chảy máu.

- Hoàng Ung, A Tổ, Tiểu Xảo... - Tịnh Tuyết nhỏ giọng gọi.

Diện Ảnh kia một trận cuồng tiếu. Trong kucs ả giam nàng vào thân xác của mình và sử dụng cơ thể của nàng, ả đã xem hết được quá khứ của nàng ta rồi. ả ta nhếch miệng, nâng cằm nàng lên:

- Ta nói...đứa trẻ như ngươi cũng thật tội nghiệp. Cha mẹ mất sớm từ lúc sáu tuổi. Sống trong sự nghi kị và cung phụng của mọi người. Con yêu quá sâu trong người ngươi cũng rất đẹp. Nào! Hãy cho ta thấy nó đi.

ả ta đưa tay lên trán Tịnh Tuyết. Ở chỗ đó liền phát ra ánh sáng mà xanh. ả ta là gương tinh. Mà gương chính là nơi ngược với thế giới thực tại, là nơi bắt đầu của ma quỷ đến với nhân gian, cũng là nơi có thể thấy con người hoàn toàn trái ngược của người sỏi. Vì vậy mà ả có khả năng thao túng tìm ra mặt trái của con người cùng vạn vật.

- Aaaa!!! - Tịnh Tuyết đau đớn hét lên. Bên huyệt thái dương của nàng thoát ả thoát hiện đó lam liên. Móng tay cũng dần dần dài ra...

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Tịnh Tuyết khó khăn mở mí mắt nhìn gương mặt của chính mình đang cười một cách ác độc. Trong lòng liền hừ lạnh...đừng có xem thường nàng như vậy chứ? Nàng thiết lập một kết giới vững chắc xung quanh. Bàn tay của Diện Ảnh đặt trên trán nàng lập tức bị đẩy ra.

ả ta cầm lấy ngón tay của mình, ánh mắt đỏ ngầu nhìn về phía nàng nói:

- Hừ! Không ngờ ở trong thuật của ta ngươi cũng có thể lập kết giới.

Tịnh Tuyết nhếch mép, điều tiết lại cơ thể mình. Móng tay và hình xăm màu lam trên huyệt thái dương cũng dần mờ đi rồi biến mất hẳn. Nàng nói:

- Diện Ảnh, ngươi đã quá xem thường ta rồi!

Diện Ảnh hừ lạnh, ả nhanh chóng dùng những cái móng tay sắc nhọn của mình đâm về phía nàng.

Tịnh Tuyết liên tục tránh né, cái móng kia cũng đã xướt qua má nàng khiến cho máu từ đó mà chảy ra. Cài sợi tóc của nàng cũng bị ả cắt đứt.

Diện Ảnh ngửi được mùi máu của Tịnh Tuyết thì càng hưng phấn, điên cuồng tấn công. ả ta thật không ngờ máu của tiện nhân kia lại thơm như thế. Nếu được nếm thử có phải rất ngon hay không?

- Chủ nhân, để ta qua giúp ngươi. - Hoàng Ung đứng dậy, trên tay cầm kiếm nói.

- Không ai được qua đây! - Tịnh Tuyết quát. Bọn người này... căn bản không phải đối thủ của cái gương tinh kia. Nếu còn qua đây e rằng sẽ mất mạng mất.

Hai tay nàng nắm chặt lại. Bây giờ nàng không có bùa, cũng không có võ công hay vũ khí vậy thì đánh với ả ta bằng cách nào đây? Phải làm sao bây giờ? Đột nhiên ánh mắt Tịnh Tuyết thay đổi. Tay phải hơi mở ra, trong tay xuất hiện hai hình xăm trắng khuyết đang tựa lưng vào nhau. Đây chính là vũ khí mà tổ tiên nàng đã truyền lại. Nhưng nàng chưa bao giờ dùng nó cả. Nó cũng chưa bao giờ nghe lời nàng. Nhưng tình cảnh bất buộc, nàng sẽ đánh liều thử một lần.

Tịnh Tuyết nhảy ra đằng xa, giơ lòng bàn tay phải lên hô:

- Xuất!!!

Tức thì, từ trong lòng bàn tay nàng xuất hiện một cây quạt màu đen. Thân quạt có hình hoa mẫu đơn dưới ánh trăng tròn vô cùng điểm lệ. Trên đầu quạt có gắn những mảnh kim loại hình tam giác sắc bén.

Nàng cầm lấy cây quạt, hai tay giữ chặt lấy nó nhưng đứng như tượng tượng của nàng, nó lại muốn bay đi. Nàng nắm chặt lấy nó nhưng cây quạt này thế nhưng lại kéo nàng đi theo. Hết qua bên trái lại qua bên phải. Trông thật chật vật.

- Ha ha! Ta tưởng ngươi có cái gì bảo bối. Hoá ra lại vô dụng như thế! - Diện Ảnh một trận cuồng tiếu, cười ha hả nói.

Lâm Khanh cũng là pháp sư, vừa nhìn đã biết đó là vũ khí gia truyền. Hắn thở dài. Nếu như Tịnh Tuyết không thể khuất phục cây quạt này thì xem như làm mồi cho Diện Ảnh kia rồi.

- Chủ nhân! Người làm cái gì vậy? Bây giờ không có thời gian để múa đầu. - Hoàng Ung tức giận nói. Hắn nào biết Tịnh Tuyết không thể điều khiển cây quạt?

- Con nết nào của ngươi thấy ta đang múa hả? - Tịnh Tuyết tức giận quát. Bộ nhìn nàng giống múa lắm sao?

Diện Ảnh lại một lần nữa tấn công nàng. Nàng vừa chuyển động theo cây quạt, vừa cúi đầu tránh đi ma trảo của ả. Nhiều lúc làm nàng sợ muốn đứng tim. Nhưng cây quạt chết tiệt kia lại rất xảo quyệt. Nó lại lôi theo cánh tay của nàng hướng nòng tay của Diện Ảnh mà lao tới.

"Phập"

Máu tươi từ tay nàng men theo móng tay sắc nhọn của Diện Ảnh mà rơi xuống đất. Tuy rằng đau đớn nhưng nàng vẫn không buông cây quạt kia ra. Tịnh Tuyết dùng chân đạp vào bụng Diện Ảnh làm cho ả ta phải thu lại móng tay ôm lấy bụng của mình.

Cây quạt kia lại nhân cơ hội nàng bị thương ở cánh tay muốn vùng vẫy thoát ra. Tịnh Tuyết khuôn mặt âm trầm, lửa giận trong lòng tăng lên ngàn ngạt. Nàng tay nắm chặt cán quạt, vừa đập mạnh nó vào tường, trên người vừa phát ra linh lực trấn áp nó. Nàng trừng mắt nhìn nó hét:

- Cây quạt chết tiệt kia, ngươi làm ta điên lên rồi đấy!!!

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Cây quạt kia bị đánh vào tường làm cho nó run lên cầm cập, có vẻ là tức giận lắm. Đang định bay khỏi tay của Tịnh Tuyết thì đã bị linh lực mà nàng phát ra chế ngự. Nó vùng vẫy một hồi rồi cũng nằm yên. Tịnh Tuyết nhủ thầm. Không phải nó chơi trò giả chết với nàng chứ? Nàng thử thả lỏng tay một chút, cây quạt vẫn không cử động. Lại thả lỏng tay thêm chút nữa, nó vẫn nằm im. Trong lòng liền vui vẻ. Hô hô! Bây giờ đã biết sợ bà đây rồi à? Nàng vừa lòng gậy đầu nói:

- Cây quạt kia. Khôn hồn thì nhận ta làm chủ nếu không cô nãi nãi ta đây sẽ xé rách mặt ngươi. - Kèm theo đó là khuôn mặt cười man rợ.

Lời vừa dứt, cây quạt rõ ràng run lên. Xong nó lại nhất nhất im lặng giả chết, làm một cây quạt vô tri vô giác. Nó quyết định rồi, nữ nhân này quá đáng sợ. Nó sẽ không ngu ngốc mà kết thù với nàng nữa. Mô phật, xin tha cho nó.

Diện Ảnh đưa lưỡi liếm lấy ngón tay dính máu của mình. Mùi vị máu của Tịnh Tuyết tan trong lưỡi ả làm cho ả hưng phấn không thôi. Thật ngon! Đó là từ đầu tiên ả ta nghĩ đến sau khi ném cái loại chất lỏng tanh tươi đó.

Khoé miệng ả ta câu lên càng cao. ả một lần nữa điên cuồng tấn công lấy Tịnh Tuyết nhưng bây giờ nàng đâu phải giống như lúc trước nữa?

Tịnh Tuyết nhếch miệng, khẽ nâng tay cầm quạt lên. Chờ cho Diện Ảnh kia đến gần, nàng mới vung quạt. Từ thân quạt, hàng ngàn lưỡi cây cộc băng sắc nhọn phóng ra hướng Diện Ảnh mà đâm tới.

ả ta do không ngờ Tịnh Tuyết có thể sử dụng phép thuật, lại không ngờ khoảng cách lại gần như vậy, nhất thời làm cho ả ta trúng đòn rất nặng. Tất cả cộc băng ấy đều cắm vào trên người ả. Diện Ảnh bị cắm dính vào trên tường, khoé miệng không ngừng học ra từng ngụm máu.

Tịnh Tuyết tiến gần lại phía ả, nàng nhìn nhìn một chút. Ủa, nàng chỉ là nhẹ tay giơ lên thôi. Có cần phải học máu nhìn như vậy không? Nhưng mà không

sao, như vậy cũng tốt. Nàng đỡ mặc công phải tiếp tục chiến đấu a.

Tịnh Tuyết gấp cây quạt lại, chia thẳng đầy quạt có gai sắc nhọn vào trán Diện Ảnh, miệng hô:

- Thanh tẩy.

Lập tức, Diện Ảnh đau đớn khắp người. Gương mặt ả từ từ nứt ra. Cuối cùng là vỡ tung. Nguyên hình của ả rơi xuống đất, mặt gương bị vỡ tung toé biến thành những hạt bụi nhỏ bay đi.

Thân thể Tịnh Tuyết từ từ ngã xuống. Cảm giác mệt mỏi bao trùm lấy nàng. Hoàng Ung vội chạy đến đỡ lấy. Hấn lo lắng gọi:

- Chủ nhân, chủ nhân.

- Không sao đâu. Để cho nàng ngủ đi. - Lắm Khanh vươn vai lại gần nói. Tịnh Tuyết mới sử dụng vũ khí của gia tộc. Linh lực đương nhiên không thể chịu được sức hút ghê gớm của đám vũ khí thượng cổ này.

A Tổ cũng đi lại, nhẹ nhàng liếm cánh tay bị thương của nàng. Không lâu sau, chỗ bị thương đó đã từ từ lành lại không để lại một vết sẹo.

Sau vụ việc đó, Tiểu Xảo cứ khóc suốt. Lúc Tịnh Tuyết tỉnh lại cũng vậy, nàng ta cứ hướng nàng mà xin lỗi. Thật làm cho nàng muốn nhức đầu. Bọn Hoàng Ung, A Tổ và Lắm Khanh sớm đã chịu không nổi mà biến đâu mất khuất.

Tịnh Tuyết vỗ vỗ đầu Tiểu Xảo:

- Được rồi! Muội đừng khóc nữa. Ta không trách muội đâu. Được rồi, muội sống ở đây có tốt không?

Tiểu Xảo hít hít mũi nói:

- Dạ tốt. Còn có... A Tư cũng rất hay giúp đỡ muội nên cuộc sống cũng rất khá. - Nói đến đây, Tiểu Xảo hai má hơi đỏ lên. Ngại ngùng cúi đầu.

Tịnh Tuyết nhận ra điều không bình thường của Tiểu Xảo liền cười gian hỏi:

- A Tư là ý trung nhân của muội à?

- Nguyệt Nhan tỷ, tỷ hiểu lầm rồi. Muội... muội và hắn ta không có gì hết. Hắn ta chỉ là thấy muội đáng thương cho nên mới giúp đỡ. Huống chi... - Nói đến đây, Tiểu Xảo có vẻ buồn bã: - Huống chi xung quanh hắn còn có rất nhiều cô nương xinh đẹp.

Tịnh Tuyết thở dài. A đầu ngọc này giấu đầu lòi đuôi. Thật sự đã thích cái tiểu tử tên A Tư kia a. Tiểu Xảo tưởng nàng là ngọc từ tin lời nàng ta hay sao?

Đúng lúc này từ ngoài cửa có một nam tử khuôn mặt tuấn mỹ, mái tóc đen dài buộc gọn lên trông rất thư sinh. Trên tay hắn còn cầm theo một giỏ đào to căng mọng nước. Khuôn mặt tươi cười nói:

- Tiểu Xảo! Ta đem đào đến cho muội này. Muội xem có thích không?

Tiểu Xảo nhất thời vui vẻ, xoay đầu đi lại gần hắn nói:

- A Tư, huynh mua đào ở đâu mà trông ngon quá vậy?

- Chắc, đào viên nhà ta năm nay trúng mùa nên tùy tiện chọn vài trái ngon cho muội. Thế nào, có phải rất ngọt không? - A Tư đắc ý nói.

Tịnh Tuyết quan sát hai người rồi mỉm cười gian manh. Xem! Có phải là rất lãng mạn không? Trong mắt A Tư kia lại tràn đầy nhu tình thế mà a đầu kia lại bảo hắn rất lãng mạn.

Đợi một lúc lâu, hai người kia vẫn lo nói chuyện với nhau mà xem nàng là không khí. Tịnh Tuyết liền ho khan hai tiếng.

Bọn họ vẫn không buồn chú ý đến nàng.

Nàng lại ho khan thêm hai tiếng.

Bọn họ xem nàng không tồn tại.

Được rồi, được rồi! Bọn họ không thèm để ý đến nàng thì thôi. Nàng cóc thèm nữa! Vậy là Tịnh Tuyết liền bò đến gần cái bàn, thò tay nhỏ lên trên bàn mà lấy ngay một quả đào. Xong, nàng liền chui xuống dưới cái bàn đó mà ăn.

Nhưng khi nàng vừa chui xuống liền thấy bọn A Tổ, Lắm Khanh và Hoàng Ung đang mỗi người một trái đào ngồi dưới gầm bàn ăn cũng đưa mắt lên nhìn nàng.

Cứ như vậy ta nhìn người người nhìn ta được vài phút, Tịnh Tuyết và bọn họ không thèm nhìn nhau nữa mà tiếp tục công việc cao cả của mình. Ăn đào!!!

Bọn họ ăn xong lại thò tay lên trên lấy thêm một trái nữa.

Bên trên, A Tư liền khó hiểu nhìn giỏ đào nói:

- Tiểu Xảo, sao ta có cảm giác giỏ đào hình như càng ngày càng ít.

Tiểu Xảo nhìn nhìn một hồi lại nói:

- A Tư, chắc là huynh nhìn lộn thôi.

- Thôi, ta phải về rồi. Muội nhớ ăn thử nhé. - A Tư vừa đi ra cửa vừa nói.

Tiểu Xảo vui vẻ bung giỏ đào đi cắt. Lúc này, Tịnh Tuyết mới từ trong gầm bàn chui ra đuổi theo A Tư. Nàng đến gần hắn, gác tay lên vai hắn nói:

- A Tư, có phải ngươi thích Tiểu Xảo không?

A Tư nhát thời đỏ mặt. Quay lại nhìn nàng đang cắn một miếng lớn của quả đào trong cực kì hưởng thụ. Hắn nhíu mày hỏi:

- Ngươi là ai? Đào này ở đâu ngươi có?

- Ta là tỷ tỷ kết nghĩa của nàng. Đào này là ta chôm của ngươi. - Tịnh Tuyết rất bình tĩnh cắn một miếng rồi trả lời. Thấy sắc mặt A Tư hơi đen lại nàng liền nói tiếp: - Ày da! A Tư à, ngươi có muốn ta gả Tiểu Xảo cho ngươi không?

Nghe đến gả Tiểu Xảo cho hắn, ánh mắt A Tư bỗng khác hẳn. Hắn gấp gáp hỏi:

- Thật sao? Nhưng ta đã từng hỏi chuyện này với muội ấy rồi. Muội ấy cũng đã từ chối ta.

- Không sao, không sao! Có ta ở đây chắc chắn sẽ thành công hết. - Tịnh Tuyết tự tin nói. Hắc hắc! Vậy là nàng sắp được uống trà đám cưới rồi.

Bọn A Tổ nghe được một mằng này liền sốt vó. Ặc... Mong là nàng không làm ra cái loại chuyện kinh dị gì.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Hội nghị bàn tròn của Tịnh Tuyết chính thức bắt đầu. Bọn họ là biệt đội mai mối, đang bàn chuyện đại sự cho Tiểu Xảo. Nhưng vấn đề là..... - Hay là cho A Tư bám theo Tiểu Xảo chừng một tháng cho Tiểu Xảo quen dần với sự hiện diện của hắn ta, xong lại đột nhiên mất tích. Nhất định Tiểu Xảo sẽ hốt hải đi tìm A Tư thôi. - Hoàng Ung xoa xoa cằm nói. Tự nhiên bây giờ hắn thấy phục kinh nghiệm tán tỉnh của mình ghê.

- Đây là cách ngươi theo đuổi mấy con hổ cái sao? - Tịnh Tuyết.

A Tổ ngồi một bên hừ lạnh. Lẽ Mnhanh hất tóc nói:

- Quá cổ lỗ xỉ!

- Vậy ngươi có ý kiến gì khác không? - Tịnh Tuyết quay sang hỏi hắn.

Lập tức, Lẽ Mnhanh kia đắc ý hùng hổ nói:

- Thời đại bây giờ là phải biết làm cái gì đó mới mẻ. Đây là thời đại của S và M!!! Để cho hắn ta S Tiểu Xảo nhiều vào rồi cuộc Tiểu Xảo cũng sẽ là M yêu hắn ta say đắm thôi.

Tịnh Tuyết tán cái bốp vào đầu hắn nói:

- S với M cái đầu của ngươi. Đây là cổ đại, nữ tử trinh tiết rất quan trọng. A Tư S Tiểu Xảo xong thế nào muội ấy cũng sẽ đi nhảy sông tự tử cho coi chứ M cái nói gì?

- Nhưng ta thấy cách đó rất nhiều truyện đam mỹ dùng và đã thành công a... - Lãm Khanh uất ức nói.

Tĩnh Tuyết hai mắt sọc ngang nhìn hấn:

- Ngươi bị bê đề à?

- À không phải... - Lãm Khanh cười khan hai tiếng đáp.

Bọn họ lại quay lại với việc chính. Cuối cùng Tĩnh Tuyết cũng đập bàn nghĩ ra một kế sách. Nàng hào hứng nói nhỏ với hai người kia xong. Đột nhiên Lãm Khanh hứng chí, vỗ ngực nói:

- Để ta hát nhạc cho không khí nó lãng mạn thêm!!!

- Ngươi định làm cách nào? Đừng để cho Tiểu Xảo thấy ngươi như vậy sẽ rất ngại. - Tĩnh Tuyết nhũn mày nói.

Lãm Khanh mỉm cười, xoay người một cái đột nhiên biến mất. Nhưng giọng nói của hấn lại vang lên:

- Như vậy là được rồi chứ gì?

- Eh? Lãm Khanh, ngươi đâu rồi? - Tĩnh Tuyết khó hiểu nhìn xung quanh hỏi.

- Ủầy! Ta ở đâu nè. - Giọng hấn lại vang lên nhưng chả thấy người đâu.

Hoàng Ung khoé miệng co gật liên tục nói:

- Chủ nhân, hấn đang ở trên bàn đó.

- A? Trên bàn? - Tĩnh Tuyết nhìn xuống thì hời ôi!!! Một con gián hiện ra trước mắt nàng. Nàng liền còi giầy ra mà hung hăng đập "bộp bộp" vào nó. Miệng không ngừng nói: Con gián kia, bà đây đập chết ngươi.

Con gián vừa chạy vừa nói:

- Ui da! Tĩnh Tuyết ngươi... Ui da! Đừng đánh nữa!!!

Vậy là Tĩnh Tuyết cứ rượt hấn hết cả buổi sáng. Kết quả là Lãm Khanh sau khi biến lại thành người thì mặt bầm mắt sưng. Trên đầu còn có mấy cục u vẫn còn đang nóng hổi.

- Hoàng Ung, chà mạnh vào. Chà cho kĩ vô!!! - Tĩnh Tuyết xoắn hai tay áo lên, đứng trên bờ một tay chống hông, tay còn lại chỉ huy Hoàng Ung tắm cho Lãm Khanh.

A Tổ trên vai nàng cứ cố tình quơ quơ cái đuôi của nó trước mặt nàng nhằm che mắt nàng lại nhưng che được một chút Tĩnh Tuyết lại đẩy cái đuôi của nó ra. Thật khiến nó tức chết!

Đằng xa dưới hồ nước, một khoảng cách đủ để Tĩnh Tuyết không thấy rõ cái gì. Lãm Khanh bị Hoàng Ung hành hạ phải nói khổ sở vô cùng. Miệng không ngừng than đau.

Hấn bị cái tên hồ tinh này chà đến độ muốn tróc da luôn. Chỉ là gián thôi mà. Hấn thường ngày cũng tắm rất sạch sẽ, có để lại mùi hôi nào đâu sao lại bắt hấn tắm như vậy chứ? Mọi người biết không? Cái bà cô Tĩnh Tuyết kia đã bắt hấn ngâm nước suốt đã hai canh giờ rồi đó! (một canh giờ = hai tiếng)

Gần ba canh giờ Tĩnh Tuyết mới cho Hoàng Ung ngưng việc. Lãm Khanh hai chân run run đi lên bờ. Ánh mắt như có hàng ngàn con dao phóng tới người Hoàng Ung. Hấn muốn chết với cặp chủ tớ này. Cái tên Hoàng Ung chết tiệt kia như thế nào lại chà mạnh như vậy? Muốn lột da hấn sao? Còn bà già Tĩnh Tuyết nữa, có cần phải làm bộ mặt: gián rất hôi như vậy không? Thật chạm tự ái nha.

Tĩnh Tuyết hóp từng ngụm trà. Hừ... không ngờ cái tên này nhìn mặt tuấn mỹ đáng yêu như thế lại là GIÁN tinh a. Cũng thật quá sốc đi? Nàng thật muốn ngất tại chỗ.

- Được rồi. Chủ nhân, chúng ta mau quay lại chủ đề chính đi. Chuyện A Tổ người tính như thế nào đây? - Hoàng Ung hai tay run run, hấn cũng dùng sức không ít để chà người tên Lãm Khanh kia. Xem, bây giờ không phải tên đó trắng bóc, thơm tho rồi sao? Cũng là công của hấn nhiệt tình chà a. Sao lại liếc hấn như thế?

- Vẫn thi hành kế sách như cũ. Mọi người lập tức chia ra hành động đi.

- Vâng. / Ok. - Hoàng Ung và Lãm Khanh đồng thanh đáp. Xong hai người đều phi thân đi mất. Để lại Tĩnh Tuyết cười với nụ cười rất chi là mạn rợ còn A Tổ thì đứng đứng lông lên hết nhìn chăm chăm vào nàng.

Tối đêm đó, trời quang mây tạnh. Trăng sáng đẹp đẽ, Tiểu Xảo vận một hồng y xinh đẹp bước đến chỗ mà Hoàng Ung bảo nàng tới. Vừa đẩy cánh cửa ra, Tiểu Xảo liền đứng hình nhìn chằm chằm vào bên trong. Ánh mắt ngỡ ngàng, thân thể nàng ngẩn ra.

Trong một gian phòng tối tăm, một bóng người mặc trường bào màu đỏ ngồi trên cao, bóng tối che đi khuôn mặt của hắn chỉ có ánh mắt sáng quắc là còn thấy rõ.

Hắn nhìn nữ tử đang quỳ dưới đất, nhíu miêng hỏi:

- Ý ngươi là Bắc ma quân đang có dây dưa với một nữ tử loài người?
- Vâng ạ. - Nữ tử kia đáp.

Hắn phất tay áo cho nữ tử kia lui ra. Hứng thú nói:

- Thú vị a.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Tiểu Xảo bước từng bước vào đào viên của A Tư. Ánh mắt nhìn vào nam tử thư sinh, tuấn mĩ đang mỉm cười nhìn nàng. Xung quanh nam tử đó là những cây nến xếp thành hình trái tim, trên tay A Tư còn cầm một bó hoa tử đằng. Gió thổi làm tung bay mái tóc đen dài của hắn. Khung cảnh này cùng với những cánh hoa đào uốn lượn làm cho phi thường lãng mạn. - A Tư huynh... - Tiểu Xảo ngạc nhiên nhìn hắn.

Hắn mỉm cười, đang định đưa tay ra đỡ lấy nàng thì...

"Đừng đừng đừng"

Sấm chớp nổi lên, mưa như trút nước tầm tã đổ xuống. Dập tắt hết những ánh nến lung linh.

Tịnh Tuyết, Hoàng Ung và A Tổ núp trong lùm cây cũng bị ướt mưa theo. Trong lòng Tịnh Tuyết liên gào thét. Rống!!!! Như thế nào ông trời lại có duyên như thế? Phá vỡ phút giây lãng mạn của người ta. Đáng ghét!!! Công sức của nàng a. Trong lòng nàng thầm gợn ngợn giữa lên với ông trời.

Nhưng A Tư vẫn nắm lấy tay Tiểu Xảo, hắn thâm tình nói:

- Tiểu Xảo, ta yêu nàng. Nàng đồng ý gả cho ta nhé?

Tiểu Xảo thần thờ nhìn hắn. Đây là câu nói nàng đã mong chờ từ lâu rồi. Tiểu Xảo nước mắt tràn ra khoé mi:

- Muội... muội nguyện ý.

A Tư ôm chầm lấy nàng. Tiểu Xảo đỏ mặt, thẹn thùng dựa vào vai hắn.

Tịnh Tuyết ôm A Tổ trong lòng, nàng vuốt những sợi lông trắng của nó, ngưỡng mộ nói:

- Bọn họ thật xứng đôi đúng không?

A Tổ nhìn nàng chằm chằm, lại lấy cái đầu của nó dụi dụi vào hai cái đùi mềm mại của nàng.

Hoàng Ung khoé miệng giật liên tục. Tên hồ li này... thật quá gian xảo. Hắn... hắn dùng gương mặt tiểu hồ li của mình mà ăn đậu hũ của Tịnh Tuyết a.

A Tổ ánh mắt gian manh híp lại, phúc hắc cười.

Tịnh Tuyết lại chả hay biết gì. Mà vẫn cứ bán thân cho giặc, ôm chặt lấy A Tổ. Đợi nàng biết được cũng là chuyện của sau này...

Lâm Khanh hoá lại nguyên hình ở một gốc cây gần đó theo dõi mọi chuyện đúng thật là làm cho hắn ghen tị nga. Nhìn hai người này cũng quá hạnh phúc đi?

Đột nhiên Tiểu Xảo lia ánh mắt sắc bén về phía hấn, thoát khỏi vòng tay của A Tư. Nàng vừa cầm chiếc hài lên vừa nói:

- Có con gián, để muối đập chết nó!!

- Hảo! Ta phụ muối. - A Tư kia cũng hùng hổ cầm một cây gỗ lên.

Vậy là hai người họ cùng dí con gián chạy.

Lắm Khanh trong thân hình con gián liềm rừng mình. Chạy muốn té ngửa với hai người này. Trời! Có cần phải đuổi theo hấn đến như vậy không? Hấn cũng chỉ là gián thôi mà. Có phải khủng bố hay ê - ô - la đâu mà triệt đường sống dữ vậy? Chỉ là muốn ngắm cảnh lãng mạn thôi mà!!!!

Bọn Hoàng Ung đồng loạt hướng hấn thấp một cây nhang. Cầu cho con gián tình kia nhanh chân một chút nếu không sẽ bị đập cho dẹp dẹp, chết rất khó coi a.

Mấy ngày sau hôn lễ của A Tư và Tiểu Xảo được cử hành. Thôn bán yêu ai ai cũng đến dự. Tân lang và tân nương rất vui vẻ hạnh phúc. Có vài nữ tử bán yêu khóc oà lên vì A Tư lại lấy Tiểu Xảo mà không lấy bọn họ. Thật... nhưc đầu nga.

Tĩnh Tuyết bây giờ mới phát hiện ra một điều. Thì ra lúc Tiểu Xảo vừa đến thôn bán yêu, A Tư lại mới giúp nàng ta được có mấy hôm liền tỏ tình. Thế là bị nàng ta từ chối thẳng thừng. Chắc chắc...

Qua được mấy hôm, sau khi thấy Tiểu Xảo cùng A Tư phu thê viên mãn, Tĩnh Tuyết liền cùng nhóm người của mình từ biệt. Nàng đi theo lời chỉ dẫn của Tiểu Xảo, cứ đi thẳng qua một làng chài nhất định sẽ gặp được một cái huyện nhỏ.

Biển xanh xô vào bờ rì rào nhịp nhàng nghe rất vui tai. Những con ốc cứng đầu đi lên bờ cuối cùng cũng bị biển cả kéo về. Tĩnh Tuyết vừa đi vừa ngắm cảnh hoàng hôn. Ánh chiều tà chiếu vào mặt biển làm nhuộm đỏ một mảng nhưng đẹp đến lạ lùng. Đột nhiên nàng bị xảy chân một cái, tiếp đó là cảm giác rơi tự do trên không trung.

- Aaaa!!!!

- Tĩnh Tuyết!!!! / Chủ nhân!!!!

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Tĩnh Tuyết bị ngã xuống một cái hố sâu, mình đau ê ẩm. Dưới đất thì toàn là nước làm ướt đồ của nàng. Vừa ngược mắt lên nhìn đã thấy một cảnh tượng hết sức hãi hùng. Ôi mẹ ơi! Ở trong lòng đất này cư nhiên có một đôi tình nhân đang tình tứ với nhau. Mà đôi tình nhân này lại là... lại là... nam x nam a. Một đồ một gây quăn lầy nhau không ngừng hôn hít. Quần áo ăn mặc rất mát mẻ. Phải nói là bọn họ chỉ mặc khổ che "chân" thôi. Yaoi!!! Đam mỹ!!! Đây chính xác là những từ mà nàng có thể hình dung trong lúc này.

Tĩnh Tuyết che đôi mắt của mình lại. Chết rồi chết rồi! Phải đi rửa trôi mắt thôi. Tuy đã che mắt rồi nhưng nàng vẫn có thể nghe thấy tiếng "chục chục" của hai người họ khiến tai nàng đỏ lên.Ặc... tình tứ trong cái lòng đất này cũng thật... quá đặc biệt đi?

Bọn Hoàng Ung lúc này cũng đuổi theo tới nàng. Lắm Khanh lo lắng hỏi:

- Tĩnh Tuyết người không sao chứ? Đứng dậy được không?

- Không sao không sao. - Nàng gượng gạo trả lời. Thật sự là không sao, chỉ cần đi thay cặp trông mắt mới là ok.

A Tổ đi lại nhảy lên vai nàng, dùng cái đầu của nó dụi vào má nàng. Như cổ tình, miệng của nó không ngừng cọt cọt lui với đôi môi đỏ mọng của nàng.

Hoàng Ung nhìn thấy hai cái nam nhân đang rất say đắm kia mà khoé miệng co giật liên tục. Mắt tròn ra. Ôi thôi rồi! Tâm hồn nam nhân chân chính của hấn sắp bị mấy cái đoạn tự chi phích này đè bẹp rồi. (Shizu: nói tóm gọn là anh này sắp trở thành đoạn tự ấy mà =)))

Lắm Khanh hai mắt sáng rỡ nhìn hai người đang hôn nhau đó. Chà, hấn chưa bao giờ chứng kiến một cuộc đam mỹ sống như thế. Một fan cuồng như hấn thấy được cảnh này thật sung sướng nga. (Tĩnh Tuyết: *khóc không ra nước mắt* Chết cha! Có khi nào ta đã nhìn lầm hấn không vậy? Shizu: xin

chúc mừng dự cảm của tỷ đã đúng :v)

Những ánh mắt sầm sồ đồng loạt bắn về phía bọn A Tổ. Tịnh Tuyết rùng mình quay đầu nhìn lập tức thấy có rất nhiều người ăn mặc mát mẻ. Nơi này sao lại hot đến như vậy? Và kết quả là.....

Bọn Hoàng Ung, Lãm Khanh và A Tổ được đối đãi rất tốt nhưng nàng thì lại không. Bọn người này bắt trói nàng lại trên một cột đá rất to. Không những vậy bọn họ còn nói nàng là ngoại tộc, sinh vật biến dạng. Đọc giả biết lý do là gì không??? Là do hai cặp "trái cây" dính trên người nàng a.

Những người khác nhìn nhìn nàng, lại bàn tán gì đó với nhau. Nàng chỉ có thể nghe loáng thoáng gì mà "bị sung ghê thật", "dị dạng có khác". Kháo!!! Các người mới là dị dạng đấy!!! Bà đây là người bình thường 100% nha.

Tịnh Tuyết tức giận hét lên:

- Bọn người này mau thả ta ra!!!!

Một ông già râu tóc bạc phơ, vẻ mặt thương cảm đứng trước mặt nàng nói:

- Con bình tĩnh, mọi người sẽ cầu thần chữa bệnh cho con.

Dứt lời, xung quanh nàng liền có khoảng năm sáu nam nhân đi xung quanh. Bọn họ cứ đi hai bước rồi lùi một bước, miệng không ngừng hô:

- Ú ha lu, bú bà la, bla bla bla...

Tịnh Tuyết liền Ọ A Ọ

Được rồi! Nàng xác định, bọn họ không được bình thường vì vậy không cần tốn công sức nói chuyện nữa.

- Hoàng Ung, cời trói cho ta.

- Vâng. - Hoàng Ung nhanh chóng cời trói cho nàng.

Bọn người Lãm Khanh sau một hồi giải thích mới biết hoá ra đây là bộ tộc TRÙNG CHỈ. Vâng, chính xác là từ trùng chỉ mà biến thành. Ở đây chỉ phân biệt ra giống đực và giống cái. Ngoại hình đều là nam nhân vì thế chưa bao giờ thấy qua "loài" kì lạ như nàng cho nên mới tưởng nàng bị bệnh nan y.

Tịnh Tuyết sau một hồi khóc ròng, cố gắng giải thích cho bọn họ thông nào một chút rằng nàng là con người, giống cái của con người đều y như nàng nên nàng không phải bị bệnh nan y. Với sự kiên trì cùng thuyết phục tuyệt đối của nàng, cuối cùng bộ tộc Trùng Chỉ cũng tin.

Trong lòng nàng vừa thở dài, vừa hết hồn. Yêu quái ở cổ đại cũng thật tiến hoá. Trùng Chỉ cũng có thể thành yêu quái a. Thật khiến nàng sốc không thôi. Trong đầu không ngừng sinh ra nhiều câu hỏi khác: "Vậy sáng lải cũng có thể thành yêu quái sao?"

Lãm Khanh cũng lập tức muốn té ngựa tại chỗ. Ở giện đại, yêu quái thấp nhất cũng chỉ có chuột tinh thôi nha. Không ngờ ở cổ đại lại có một bộ tộc Trùng Chỉ như thế này...

- Mà sao bộ tộc của mọi người lại ở dưới lòng đất như thế này? Không phải trùng chỉ sống ở dưới nước sao?

- Chúng tôi cũng là có nỗi khổ riêng. Thử nghĩ mà xem, loài của chúng tôi thường làm thức ăn cho cá. Bị bọn cá ác độc kia ăn cũng gần hết nửa bộ tộc rồi. Nếu như không tìm chỗ trú, có phải hay không sẽ diệt tộc a? - Trưởng tộc Trùng Chỉ nói.

- Vậy là các người liền đào tổ à không... liền xây nhà dưới lòng đất sao? - Lãm Khanh.

- Ủ, ở đây rất tốt, không những không bị bọn cá ăn mà còn có được không gian riêng. - Tộc trưởng có vẻ rất hài lòng với cuộc sống lủ đây. Khi ông ta nói đến đoạn này, khuôn mặt liền sáng lạng mà cười.

Tịnh Tuyết trò chuyện một hồi cũng để ý mấy người ở bộ tộc Trùng Chỉ này có gì đó không ổn. Đại khái là bọn họ không bao giờ ngồi cả. Lúc này nàng mới lên tiếng:

- Tộc trưởng, bộ ông không mời chân hay sao? Chi bằng ngồi một chút sẽ dễ nói chuyện hơn.

Tộc trưởng ánh mắt đau khổ nói:

- Đa tạ cô nương quan tâm nhưng thứ cho ta không thể.

- Tại sao? - Hoàng Ung hiếu kì hỏi.

Tộc trưởng kia lại thờ ơ nói:

- Một phần người trong tộc của ta bị một chứng bệnh rất lạ. Những lúc ngồi hay đứng tới mông là sẽ rất đau, đau đến muốn khóc a.

- Nga? - Tịnh Tuyết ngạc nhiên. Sao cái bệnh này nghe quen quen nhỉ? Hình như nàng gặp ở đâu rồi thì phải...

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Tịnh Tuyết suy nghĩ một hồi, đột nhiên nhớ đến trong tivi ở thế kỉ 21 người ta có quảng cáo: "Có một loại tiền khiến chúng ta đứng ngồi không yên. Có một loại đau nói không nên lời. Mắc phải bệnh hậu môn thực sự chịu không nổi tổn thương..." Lắm Khanh lúc này cũng vừa suy đoán ra liền thở dài thương cảm nói:

- Bệnh trĩ khó trị. Bệnh trĩ khó trị.

Tịnh Tuyết hai mắt sặc sụa. Bệnh gì không bệnh lại đi bệnh trĩ? Bộ tộc này cũng thật... lười đi giải toả nỗi buồn đi?

- Cũng không phải là không có thuốc trị... Ở dưới biển cả có một loại tảo tên là Nguyên Đan. Chi cần ăn loại cỏ đó được một tuần thì bệnh sẽ khỏi. Chỉ là... nếu đánh thức con rắn canh cửa thì ngay cả tảo không có mà mạng cũng không còn. - Tộc trưởng buồn bã nói. Đã có rất nhiều người phải chết trong miệng nó rồi. Kể cả con trai ông... cũng không ngoại lệ.

- Rắn canh cửa? - Tịnh Tuyết rung mình một cái. Nghĩ đến con rắn đó mà nàng không khỏi ớn lạnh. Chắc chắn cũng là một con cự xà rất ghê rợn.

- Tảo Nguyên Đan? Tảo Nguyên Đan... - Lắm Khanh lẩm bẩm. Nếu hắn nhớ không lầm thì trong sách gia truyền của dòng tộc hắn có ghi chép về loại cỏ này. Nếu sử dụng đúng nguyên liệu để làm thuốc có thể chữa được bách bệnh, ngược lại cũng có thể làm một loại độc dược có thể giết chết một con khủng bố long. Mà loại cỏ từ xa xưa đã thất truyền, thậm chí còn trở thành một câu chuyện cổ tích.

- Người sao vậy? - Câu hỏi của Hoàng Ung lòi Lắm Khanh về với thực tại. Hắn hứng thú nói:

- Vậy chừng nào bộ tộc ông đi lấy tảo Nguyên Đan?

- À... có lẽ chút nữa là đi rồi.

- Hào! Vậy ta cùng đi.

- Đây Lắm Khanh, người điên rồi sao? - Tịnh Tuyết tức giận nhìn hắn. Tên điên này có phải là muốn chết sớm không?

- Ta thật muốn đi. - Hắn nghiêm túc nhìn nàng nói.

Tịnh Tuyết thở dài. Cái tên này...

- Hào! Vậy ta cũng đi với người. Nhưng A Tổ và Hoàng Ung phải ở lại đây.

- Tại sao? / Ưu ưu... - Cả A Tổ và Hoàng Ung đều kháng nghị nhìn nàng.

- Xuống biển không biết sẽ có chuyện gì nữa. Ta không chắc sẽ bảo vệ được hai người. - Nàng nghiêm nghị nói. Thật lòng mà nói thì bọn họ đi chỉ làm vướng chân mà thôi.

Hoàng Ung và A Tổ yếu xìu cúi đầu. Trong lòng A Tổ thầm cười trộm. Nàng nghĩ nàng có thể bắt nó trên này được sao?

Trời vừa sáng, nhóm người được cử đi lấy tảo Nguyên Đan đã xuất phát. Tịnh Tuyết dùng thuật giữ cho nàng và Lắm Khanh có thể thở dưới nước xong bọn họ cũng xuất phát. Tất nhiên A Tổ cũng biến thành người và bí mật đi theo bọn họ. Chỉ còn lại mình Hoàng Ung ở lại canh gác mà xem đám mỵ rất sống động.

Càng đi sâu xuống biển, khung cảnh càng tối đi. Cho đến khi bọn họ xuất được tới đáy hồ cũng là cả một vấn đề. Nhưng khác hẳn với khung cảnh tối tăm khi này. Cảnh vật dưới đáy đại dương lại sáng bừng rực rỡ. Những cái lồng đèn được đặt khắp nơi soi sáng cả một mảng. Những đàn cá lung linh sắc màu bơi lội trông thật vui mắt.

Lắm Khanh liền kì lạ hỏi:

- Tại sao dưới đây lại lung linh như vậy?

Một người trong bộ tộc Trùng Chi mỉm cười nói:

- Là do nơi này là khu vực cai trị của vua thủy tề cho nên ngài ấu đã hoá phép cho những lồng đèn này sôi sáng khắp nơi.
- Hoá ra là vậy. - Tịnh Tuyết lẩm bẩm

Bọn họ bơi một hồi cũng tới một ngôi nhà không có nóc. Cánh cửa đóng kín, mục nát có thể đã quá cũ rồi.

Những nam tử trong bộ tộc nuốt khan một cái, cẩn thận nhìn xung quanh. Đang định bước lên, đột nhiên từ đằng sau căn nhà kia xuất hiện một con cự xà đen ngòm rất to. Nó nhe hàm răng sắc nhọn của mình ra hướng bọn họ như đang cảnh cáo.

- Không xong, là con rắn canh cửa!!! - Những nam tử kia run lên, vội vàng chạy ra xa.

Tịnh Tuyết cũng vội vàng kéo Lãm Khanh đi.

Bỗng con cự xà kia lưu chuyển đôi mắt đen nhìn chăm chăm vào Tịnh Tuyết. Trong mắt rõ ràng là ngạc nhiên không thôi. Nó cất giọng:

- Ngươi...

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

- Ngươi... ngươi không phải là người đã bảo ta đi đầu thai khi còn ở Thống An quốc sao? - Con rắn kia trầm giọng hỏi. Tịnh Tuyết nhú mày. Thống An quốc quốc? Con rắn này làm sao biết nàng từng ở đó chứ?

- Ta là âm hồn mà ngươi đã từng gặp đây. - Con rắn kia nói thêm. Đúng thực là nó đã đi đầu thai nhưng vì người phụ trách của này quên cho nó uống canh mạnh bà nên bây giờ nó vẫn còn nhớ rất rõ chuyện kiếp trước. Tất nhiên cũng sẽ không quên cái nữ tử này.

Tịnh Tuyết trong lòng sáng tỏ. Hoá ra là hấn.

- Thì ra là ngươi. Đúng là có duyên. Vậy phiền ngươi có thể hay không cho bọn ta đi vào trong hái táo Nguyên Đan? - Nàng mỉm cười hỏi.

Con rắn kia lập tức nói:

- Không thể. - Nó trườn tới gần nàng thêm một chút nói: - Các ngươi không biết đâu, bên trong dưới mỗi gốc táo đều có rất nhiều độc trùng. Đợi khi các người vừa hái táo Nguyên Đan xong bọn chúng sẽ nhào về phía các người mà ăn tươi nuốt sống.

- Vậy là không phải ngươi đã giết bọn họ sao? - Những nam tử trong bộ tộc ngạc nhiên cùng không tin hỏi.

Con rắn kia cũng ngạc nhiên không kém:

- Làm sao có thể? Ta khi nào thì ăn bọn họ? Ta ở đây chính là ngăn cho những người giống như các ngươi vào a. Nhưng lúc trước có rất nhiều người len lén đi vào. Kết quả... Ta khuyên các ngươi đừng đi vào. Xung quanh ngôi nhà này đã được đặt kết giới. Ngoại trừ đại môn ra thì tất cả những chỗ khác đều không qua được.

Con rắn nói xong thì uất ức không thôi. Nó từ đó đến giờ đều chưa bao giờ ăn thịt người. Sinh ra làm một súc sinh nhưng nó vẫn có nhân tính. Còn không phải cái gì mà yêu quái hung tợn đâu.

- Vậy tại sao ngươi không vào đấy mà giết chết bọn trùng độc đó? - Lãm Khanh khó hiểu nhìn con cự xà trướ mặt. Độc trùng và độc xà cái gì mà chà độc. Đã làm ơn thì làm ơn cho trót chứ.

Lập tức hắc xà quăng cho hấn một cái ánh mắt khinh thường:

- Ngươi bị nào à? Bên trong có hàng trăm con trùng độc. Ta vào trong đấy không những không giết được mà còn bị giết ngược.

Tịnh Tuyết nhú mày. Vậy là con rắn này ở đây trông coi ngăn cản người khác đi đến Quỷ Môn Quan?•

- Quỷ Môn Quan: đại khái là đi vào chỗ chết ấy mà.

Lắm Khanh nghe xong trong lòng liền sinh ra mâu thuẫn. Thật sự hắn muốn nhìn xem loại tảo trong truyền thuyết ấy. Đòi đòi dòng họ nhà hắn tuy thân là pháp sư nhưng mà đúng hơn phải nói là dược sư. Bọn họ y thuật cao minh nhưng thời thế dễ thay đổi. Đến thời của Lắm Khanh thì có vô số vị thuốc thất truyền. Cũng khó trách hắn lại mong muốn được nhìn thấy tảo Nguyên Đan như vậy.

Nhưng không đợi hắn lên tiếng, đám người trong bộ tộc đã nói thay:

- Nhưng chúng tôi thật không còn cách nào khác. Bọn tôi phải mang thuốc về chữa bệnh cho người trong bộ tộc.

- Không được. - Tịnh Tuyết và con rắn đen đồng loạt nói. Biết là bọn họ muốn cứu người nhưng như vậy thực quá nguy hiểm. Lỡ như thực có độc trùng ghê rợn trong đó thì không phải bọn họ biến thành thịt tươi cho nó ăn hay sao?

- Cô nương, đa tạ cô nương đã quan tâm nhưng bọn ta thật sự phải hái được tảo Nguyên Đan. Chứ cứ nhìn bạn đời cùng anh em mình phải hằng ngày chịu đau đớn bọn ta không nhẫn tâm. - Một nam tử khác cúi đầu, tay nắm chặt thành quyền nói.

Tịnh Tuyết thật muốn tức chết. Aaa!!! Cái đám người này có phải chề mạng còn dài quá không? Lại liếc mắt nhìn Lắm Khanh, trong lòng nàng bức xúc càng tăng thêm. Một tổ nó!!!! Thế quái nào tên gián chết bầm kia lại đưa gương mặt cún con nhìn nàng như thế? Trên mặt còn hiện ra rõ ràng dòng chữ "tôi cũng muốn đi hái tảo". Thực sự muốn cầm dép lao mà phan.

Nàng cố gắng lấy lại bình tĩnh. Kim nén hỏi:

- Thế các người có biết võ công hay loại pháp thuật phòng vệ nào không?

- ... - Mọi người đồng loạt im lặng. Bọn hắn chỉ là một cái yêu quái đạo hạnh thấp kém. Tất nhiên là biết phép thuật nhưng mà... thi triển công lực thì thà không thi triển còn hơn. Vì thế câu nói này trực tiếp đâm vào chỗ đau của bọn họ.

- Nhìn xem, các người có chắc sẽ toàn mạng trở về hay không? Hay là ngu ngốc, mù quáng đâm đầu vào chỗ chết? - Giới hạn chịu đựng bị phá vỡ, nàng gần như hét lên.

Ai nấy đều im lặng. Kể cả con rắn kia cũng rất biết điều mà tự mình thối lui, im lặng đứng sang một bên.

Sau một hồi trầm mặt, cuối cùng nàng cũng bình tĩnh hỏi:

- Các người thực muốn có tảo Nguyên Đan?

Gật gậy đầu.

Nàng không nói gì thêm nữa, tiến về phía trước. Đưa lưng về phía bọn họ, trong tay cầm chiếc phiến gia truyền:

- Ở đây đi. Minh ta đi là đủ. - Xong, nàng đi lướt qua con hắc xà nói: - Người ngăn cản bọn họ không được vào trong giúp ta.

Không kịp chờ người ta phản ứng, nàng đã đẩy cửa đi vào trong căn nhà hoang phế ấy. Tiếng cửa kẽo kẹt cũ kỹ vang lên đánh tỉnh bọn người kia. Đợi đến khi bọn họ muốn gọi nàng thì cánh cửa kia đã đóng kín.

Con hắc xà chặn trước cửa, nghiêm túc nói:

- Thực xin lỗi, ta không thể cho các người qua.

Cửa kia lạnh lẽo, lòng người ngổn ngang. Trăm mối lo lắng không yên liền dâng trào mãnh liệt. Một loại cảm giác bất an chạy dọc sống lưng bọn họ. Cầu mong cho Tịnh Tuyết không có việc gì, có thể sớm bình an trở ra.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Trong ngôi nhà hoang tàn ấy chính là những tảo biến kết lại thành chùm màu tím lung linh đang đung đưa trong nước. Ánh đèn từ bên ngoài lọt qua những lỗ thủng trên bốn bức tường chiếu vào càng tăng thêm phần huyền ảo. Mọi thứ đều rất im ắng. Yên tĩnh đến độ Tịnh Tuyết phải nghi ngờ rằng trong này thực có độc trùng? Nhưng dù sao đối với nàng vẫn không thể khinh thường. Nàng không muốn chết. Nàng còn muốn sống để sưu tầm hậu cung mỹ nam của mình. Chính vì lẽ đó mà lòng nàng càng thận trọng. Tay phải nắm chặt lấy phiến quạt, tay trái bắt đầu khởi động để nhanh tay hái xong thì chạy. Trong lòng nàng lại thầm rủa. Chết tiệt! Mấy lá bùa mà nàng đã chuẩn bị trong lúc chờ hôn lễ của Tiểu Xảo kết thúc còn chưa có dùng được. Nếu không nàng

sớm đã gọi linh thú ra trợ giúp.

Tịnh Tuyết hai mắt nhìn xung quanh, đúng thật đang ở trong nước rất khó chuyển động. Nàng liền cắn rách ngón tay của mình rồi vẽ lên trên trán một kí hiệu rất kì quái. Nó hầu như chiếm hết chỗ trống trên trán nàng. Miệng lẩm bẩm gì đó rồi gương mặt tràn đầy tự tin.

Đây chính là cô chú, có thể chuyển động trong mặt nước y như lúc còn ở trên mặt đất. Nhưng thời gian có hạn, chỉ tầm nửa canh giờ. Vì vậy từng giây từng phút trôi qua rất quý báu.

Nàng chọn một nơi gần đại môn, chân chuyển tư thế chuẩn bị vào cuộc chạy. Toan tính muốn vừa giết tảo Nguyên Đan xong thì bắt chập tất cả cấm đầu chạy. Nhưng sự thật đã chứng minh: nàng chạy không được!

Tịnh Tuyết vừa mới quơ đại một nắm tảo tím bức lên, bên dưới rẽ có một con độc trùng béo mụ. Những con độc trùng bên dưới chỗ tảo Nguyên Đan bị bức lên cũng bơi như bay ra ngoài.

Tim nàng run lên từng hồi. Tảo Nguyên Đan tím, biển xanh trong suốt lại còn có rất nhiều "sao" vàng bay vèo vèo. Vâng, đây chính xác là những lời nói nhảm nhưng mọi người chớ có chọi cả chua nàng. Thật ra nàng tả hoàn toàn đúng với tình cảnh bây giờ đây.

Những con trùng độc vàng màu mỡ to bằng bàn tay người, thậm chí nàng còn có thể nhìn thấy đám răng sắc nhọn của bọn chúng. Vốn dĩ là định chạy nhưng không ngờ mới vừa rút một đám tảo này xong liền bị bao vây khiến Tịnh Tuyết nhất thời không biết làm thế nào, chỉ còn cách con nào dám bén mảng tới nàng liền giết con đó.

Những con trùng độc này đã ăn rất nhiều người, tà khí đen ngòm từ trong người bọn chúng không ngừng bốc ra lượn lờ quanh người nàng.

Chắc chắn đã cất cẩn thận tảo Nguyên Đan, thiết lập một kết giới vững chắc quanh cơ thể mình. Tịnh Tuyết mới cẩn trọng nhìn xung quanh. Nhưng khi nàng vừa nâng mắt nhìn thì những con trùng độc ấy đã hung hăng đâm mạnh về phía nàng. Cũng may nàng đã giăng kết giới khiến cho một số con bị giạt chết.

Những con trùng đó không những không biết điều mà còn hung hăng đâm đầu về phía nàng tiếp. Hết tốp này lại đến tốp khác khiến cho kết giới của nàng đã có chút sức mẻ.

Trong lòng nàng liền chùng xuống. Phiến quạt lấy động, những chiếc châm băng nhanh chóng được phóng ra về phía trùng độc. Tuy rằng hạ được rất nhiều con nhưng tổng thể lại nàng chỉ hạ được một phần nhỏ trong đó. Nàng đành ra sức chém chém giết giết, kết giới xung quanh càng lúc càng yếu. Những con trùng này không mạnh nhưng cái lợi thể nhất chính là quá đông. Bọn chúng không ngừng từ dưới đất tuông ra như thể không bao giờ hết vậy. Đợi đến khi nàng quệt máu của mình vào mũi quạt rồi mở một đường máu thoát khỏi bọn trùng độc kia thì cũng là lúc cơ thể nàng nặng trĩu. Nàng cơ hồ dựa theo bản năng sinh tồn, chân vô thức chạy thật nhanh về cửa gỗ.

Bọn Lãm Khanh ở bên ngoài lo tới đứng ngồi không yên. Trong lòng Lãm Khanh thực rất hối hận. Ban đầu hẳn cứ nghĩ bọn trùng độc kia cũng chỉ là hạng tép riu, với bản lĩnh của Tịnh Tuyết thì chắc chắn sẽ giải quyết nhanh thôi. Nhưng như thế nào lại lâu như vậy? Sớm biết nguy hiểm như thế hẳn đã không đòi thấy tảo Nguyên Đan. Bây giờ hẳn hối hận lắm!

Cánh cửa chợt mở tung, Tịnh tuyết ngã xuống nền đất lạnh lẽo nhưng nàng đã tiến bộ hơn trước. Sau khi sử dụng chiếc phiến lại không ngất đi. Vẫn còn rất tỉnh táo chỉ là cơ thể cạn kiệt sức lực thôi.

Cửa gỗ mục nát đóng lại. Hắc xà dùng ciếc đuôi của mình nâng nàng lên đưa đến trước mặt mọi người. Miệng không ngừng hỏi thăm:

- Ngươi không sao chứ? Có bị trùng độc cắn không? Nếu có phải báo cho ta biết đấy để ta hút độc ra giúp ngươi.

- Đa tạ ta vẫn ổn. - Tịnh Tuyết mỉm cười đáp. Nàng quay đầu, từ trong ngực lấy ra tảo Nguyên Đan đưa cho Lãm Khanh một phần, phần còn lại đưa cả cho những nam tử trong bộ tộc.

Trên một tảng san hô to cao đằng xa, A Tổ hoá thành nhân hình ngồi trên ấy. Mắt không ngừng dõi theo từng cử chỉ của Tịnh Tuyết. Nếu như nàng ra trễ thêm chút nữa không biết chừng hẳn đã xông vào đó mà cứu nàng rồi. Sau này chắc chắn sẽ không để nàng tới những nơi như thế này nữa.

Những nam tử kia mừng đến phát khóc. Không ngừng dập đầu cảm ơn nàng. Lãm Khanh trầm mặc, cẩn thận cất tảo Nguyên Đan đi.

- Ngươi đi được không? Hay để ta lôi ngươi lên nhé? - Lãm Khanh nhìn thân thể nàng mền oạt nằm trên đất khê khăn bảo.

- Hay để ta đưa cô nương này về giúp mọi người? - Hắc xà thiện ý đề nghị.

Tịnh Tuyết định mở miệng nói "ta không sao. Nghi ngơi chút sẽ ổn" nhưng chưa kịp nói ra, một bóng đỏ đã bao phủ thân thể nàng, nhất bóng nàng lên.

Bọn Lãm Khanh cực kì kinh ngạc. Mắt chỉ thoáng thấy được cái bóng đỏ kia chính là một nam tử gương mặt vô cùng yêu nghiệt. Chưa kịp để bọn họ phản ứng gì huyết y nam tử đó đã mang Tịnh Tuyết đi mất.

Tịnh Tuyết nhú mày thành cữ xuyên. Dù hẳn ta thật sự rất soái nhưng trên người hẳn quá nhiều tà khí khiến nàng không thích chút nào. Trong lòng cũng sinh ra đề phòng, nàng không ngừng vùng vẫy:

- Ngươi là ai? Mau thả ta ra.

Nhưng mặc cho nàng có gắng sức cách mấy cũng không thể thoát ra được.

A Tổ nhanh chóng phi thân ngăn cản hấn ta. Trùng mắt nói:

- Đông ma quân, ngươi mau thả người.

Huyết y nam tử nhếch mép, nụ cười hiện rõ sự khinh thường:

- Một hình nhân mà cũng dám nói vớ ta như vậy? Bắc ma quân, ngươi cũng quá coi thường bản toạ ỉ?

Nói xong hấn ta liền vung tay áo, A Tổ lập tức bị đánh văng vào rặng san hô. Máu tươi từ miệng không ngừng chảy ra. Huyết y nam tử nhìn cũng không thèm nhìn một cái, vẫn tiếp tục bỏ đi.

- Phụt!!! - Nam tử tóc trắng chóng tay lên bàn. Áo bào trắng đã bị máu từ miệng hấn vấy bẩn.

Tên hộ vệ tùy thân của hấn vội chạy lại, lo lắng hỏi:

- Ma quân, người không sao chứ?

- Ta không sao. - Nam tử tóc trắng kia đáp. Ánh mắt tức giận nhìn bên ngoài cửa sổ. Bàn tay nắm chặt lại, hầy đổ hết tất cả nghiêng mực cùng giấy viết, miệng lầm bầm: - Đông ma quân, ngươi...

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Tĩnh Tuyết bị một huyết y nam tử lạ mặt bắt đi. Không biết là đi bao lâu nhưng cho dù vùng vẫy cách mấy nàng vẫn không thoát ra khỏi hấn ta được. Hấn ta đưa nàng tới một cung điện trông có vẻ rất nguy nga tráng lệ nhưng lại rất u ám. Hấn ta thấy này xuống nền gạch lạnh lẽo, nâng cầm nàng lên nhìn hết bên này rồi nhìn tới bên kia. Ánh mắt hiện lên tia giễu cợt:

- Vậy ra ngươi chính là cái nữ tử loài người đó. Là bán yêu nhưng lại không có dấu hiệu của bán yêu.

Tĩnh Tuyết càng nghe càng nghi hoặc:

- Ngươi làm sao biết ta là bán yêu?

Đông ma quân một trận cuồng tiếu, hấn ta tựa toeeus phi tiếu nhìn nàng nói:

- Ngươi nghĩ bản toạ là ai? Dù ngươi không có dấu hiệu nào nhưng ta vẫn biết được ngươi là một bán yêu. Thậm chí còn là một đạo sĩ khả năng cũng không kém đi?

Nàng tránh bàn tay to đang nâng cầm của mình, ánh mắt hiện rõ sự thận trọng nói:

- Vậy ngươi muốn gì? Một kẻ đầy tà khí như ngươi không phải muốn ăn ta để tăng cao pháp lực chứ?

Nàng biết có rất nhiều yêu quái muốn ăn tươi uống máu nàng vì một khi là pháp sư, linh lực càng cao ắt máu cũng sẽ càng ngon, thu hút nhiều yêu quái. Đây là một cái giá khi làm một pháp sư. Pháp sư có thể diệt được yêu quái thì yêu quái cũng có thể ăn pháp sư để tăng cao linh lực. Chính vì thế kẻ từ khi còn nhỏ đã có rất nhiều yêu ma quỷ quái đến bắt nàng. Tuổi thơ trải qua nhiều gian nan cùng nguy hiểm, tay dính đầy máu của bọn chúng khiến nàng tập được cách bình thần trước mọi chuyện.

- Ta không có ý định ăn ngươi. Chỉ là dùng ngươi làm mồi nhử thôi nhưng xét thấy ngươi cũng rất thú vị. Vì vậy bản toạ sẽ vờn ngươi từ từ. - Khoé miệng câu lên nụ cười nhạt, Đông ma quân phất tay một cái. Thân thể của Tĩnh Tuyết đã bị một sợi dây xích từ một góc tường quấn chặt lấu lồi về phía đó. Chưa kịp cho nàng vùng vẫy, tay chân cũng đã bị mấy sợi dây xích không biết từ đâu khoá chặt khiến nàng muốn động cũng không được.

- Ngươi làm cái gì vậy? Thả ta ra!!!

Đông ma quân ngoáy ngoáy lỗ tai. Thật ồn ào.

Bỗng sau lưng hắn ta có một nữ tử xuất hiện, gương mặt không chút biểu cảm đang quỳ trên mặt đất hỏi:

- Ma quân, có cần nô tì cho nàng ta ngậm miệng lại không?

Đông ma quân nhìn Tịnh Tuyết vẫn còn la lối inh ỏi một hồi mới nói:

- Đánh ngất nàng ta cho bọn toạ.

- Dạ! - Nữ tử kia nhận mệnh xong liền xông đến trước mặt nàng như một bóng ma. Không một tiếng động cũng chẳng cho mắt nàng nhìn thấy rõ đã ở ngay trước mặt nàng rồi. Tịnh Tuyết định nói gì đó nhưng không kịp, nàng ta đã nhanh tay đánh vào gáy nàng khiến nàng ngất đi.

Bọn người trong bộ tộc Trùng Chi trở lại lòng đất. Trên tay Lãm Khanh còn đỡ cơ thể của A Tổ đang bị trọng thương. Hoàng Ung vừa thấy thế đã vội vàng hỏi:

- A Tổ, ngươi bị sao vậy? Còn nữa, chủ nhân đâu?

- ... - Im lặng. Một mảng trầm mặc bao quanh ba người.

A Tổ chống thân thể của mình lên nói:

- Các người mau đi theo ta.

Tuy rằng Hoàng Ung và Lãm Khanh chẳng hiểu cái gì nhưng cũng đi theo hắn. Bọn họ bay đến một chỗ vắng vẻ, A Tổ cũng chẳng biết đang niệm phép gì đột nhiên xuất hiện một vòng tròn rất to. Trong vòng tròn đó là một toàn cung điện nguy nga tráng lệ. Hoa đào nở khắp nơi. A Tổ lễ bước vào trong bảo:

- Vào đi.

Lãm Khanh cùng Hoàng Ung đưa mắt nhìn nhau, sau cùng cũng bước theo. Hai người họ vừa bước qua xong vòng tròn đó liền biến mất. A Tổ lại dẫn bọn họ vào bên trong một gian phòng, bên trong toàn thứ đồ quý giá. Bình ngọc, ghế gỗ, không thứ gì không phải là đồ tốt. Đang mãi đánh giá căn phòng này, Hoàng Ung và Lãm Khanh đột nhiên bị kéo về thực tại bởi một giọng nói trầm ổn:

- Các người đến rồi.

Bọn họ đưa ánh mắt nhìn về phía phát ra âm thanh thì thấy một nam tử mái tóc trắng, gương mặt tuấn mỹ yếu nghiệt. Trường bào bạch y cao quý tựa thiên tiên. Nhưng điều khiến bọn họ bất ngờ nhất chính là... gương mặt người này rất giống với A Tổ. Không, phải nói hai người y như đúc mới đúng!

Bọn họ đưa mắt nhìn qua A Tổ như chờ một lời giải thích thì thấy thân thể A Tổ đột nhiên cứng đờ, ngã xuống đất rồi biến mất không thấy tung tích. Lãm Khanh và Hoàng Ung kinh hãi. Bọn hắn vội nhìn xung quanh nhưng cũng chẳng thấy A Tổ đâu. Lúc bấy giờ bạch y nam tử kia mới lên tiếng:

- Các người không cần phải tìm nữa, đó chính là hình nhân của ta.

- A Tổ khi nãy là hình nhân của ngươi? Vậy ngươi chính là A Tổ thật? - Hoàng Ung khó hiểu nhìn nam nhân kia.

Hắn ta gật đầu xong lại nói:

- Ta là Bạch Phục Vũ.

Hai người kia "ừ" một tiếng, Lãm Khanh càng khó hiểu hỏi tiếp:

- Vậy tại sao ngươi lại cho hình nhân đi theo bọn ta?

Phục Vũ nhàn nhạt nói:

- Chỉ có giả trang thành tiểu hồ li như vậy mới có thể ở gần nàng. Đáng lẽ là ta tự mình đi nhưng vì ở ma giới có rất nhiều chuyện cần giải quyết nên ta đành hoá ra một hình nhân, chia cho nó một ít sức lực để nó đi theo bảo vệ nàng.

Hoàng Ung nghe xong liền giật giật khoe miệng. Một ít sức lực của hắn ta đã mạnh như vậy rồi, như vậy thì pháp lực thật sự của tên này khủng bố đến mức nào?

- Khoan khoan khoan! Ngươi bảo ma giới? Đây là ma giới sao? - Hoàng Ung giật mình hỏi.

Bạch y nam tử kia gật nhẹ đầu xem như là câu trả lời. Lúc này Lãm Khanh mới nhú mày, quan sát kỹ Phục Vũ nói:

- Rốt cuộc ngươi là ai?

- ... - Phục Vũ im lặng một hồi mới đáp: - Ta là Bắc ma quân.

- Cái gì? - Cả hai người bất ngờ thốt lên. Bắc ma quân? Ma quân không phải là người đứng đầu của bọn yêu ma sao? Người này lại có lai lịch lớn như vậy?

- Người tiếp cận Tịnh Tuyết là có mục đích gì?

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

- Người tiếp cận Tịnh Tuyết có mục đích gì? - Hoàng Ung cẩn trọng nhìn chằm chằm vào Phục Vũ. Một ma quân như hắn ta không thể nào có ý tốt được! Phục Vũ lạnh nhạt nhìn Hoàng Ung, lại nhìn Lâm Khanh nói:

- Nếu ta nói là ta chỉ muốn ở bên nàng, các người có tin không?

Hai người im lặng. Câu trả lời đã quá rõ ràng rồi. Chính là không tin! Phục Vũ khẽ mỉm cười. Hắn đứng dậy bỏ ra ngoài nói:

- Các người tạm thời ở đây đi. Yên tâm, ta sẽ không làm gì các người đâu.

- A, ê... - Lâm Khanh định gọi lại nói gì đó nhưng Phục Vũ lại chẳng buồn nghe mà cứ tiếp tục đi tiếp.

Lâm Khanh chu môi bất mãn. Thật quá khinh người!!!!

Hoàng Ung tùy tiện ngồi xuống một cái ghế gần đó, tròn lòng đây nghỉ hoặc hỏi:

- Lâm Khanh, người nghĩ như thế nào?

- Ta không biết đâu. Người đừng hỏi ta. Dù sao hắn ta cũng là ma quân, muốn giết chúng ta dễ như trở bàn tay. Thôi thì ngoan ngoãn ở đây cho nó lành vậy. - Lâm Khanh thờ ơ nói.

- Không phải như vậy. Ý ta là việc cứu chủ nhân kia. - Hoàng Ung trừng mắt nói.

- Cái này thì ta chịu. - Lâm Khanh nhún vai thờ dãi thườn thợt. Đáng lẽ ra hắn không nên đi theo cả đám người rắc rối này mới phải. Đến bây giờ hối hận thì đã quá muộn rồi. Giờ chỉ còn nước tới đâu hay tới đó thôi.

Bên ngoài, Phục Vũ vừa đi được không xa, một trận khí nóng từ trong cổ họng của hắn chọt trào dâng mãnh liệt. Mùi máu tanh trào ra khỏi miệng, chảy xuống mặt đất.

Phục Vũ thảm rủa một tiếng. Chết tiệt! Tên Đông ma quân đó không ngờ thực sự muốn đả thương hắn tới như vậy. Biết rõ nếu hình nhân bị trọng thương thì chủ nhân của nó cũng sẽ bị ảnh hưởng vậy mà hắn lại dùng lực mạnh như thế. Đúng là khôn khiếp mà!

- Ma quân, người không sao chứ? Nội thương e rằng khá nghiêm trọng. - Tên hộ vệ tùy thân của hắn bất ngờ xuất hiện lo lắng nói.

Hắn khẽ lắc đầu, cũng không muốn nói nhiều mà tiếp tục đi về tẩm cung của mình. Nếu muốn cứu Tịnh Tuyết thì hắn phải nhanh chóng chia tay lạnh nhạt.

Tịnh Tuyết trong cơn hôn mê nàng cảm thấy hình như có ai đó đang không ngừng chạm vào mặt nàng. Người đó nắm cầm nàng đến phát đau cứ như là muốn bóp nát luôn cầm của nàng vậy.

Nàng khó khăn mở mí mắt nặng trĩu lên. Đập vào mắt nàng chính là khuôn mặt của một nữ tử vô cùng đáng yêu, cứ như là búp bê vậy. Thật sự là xinh như thiên thần.

Nữ tử kia chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn nàng. Đôi môi mấp mấp:

- Tịnh? Kiều Nhi, nàng ta thực sự tỉnh.

Đằng sau nàng ta, Kiều Nhi nhẹ nhàng cúi người đáp:

- Vâng thưa công chúa.

Nữ tử được gọi là công chúa kia vẫn giữ khuôn mặt trong sáng không nhiễm chút bụi trần, nhìn nàng chăm chăm hỏi:

- Ngươi tên gì?

Tĩnh Tuyết đầu óc có chút choáng váng. Đằng sau gáy truyền đến cảm giác đau đớn khiến nàng nhất thời không nghe thấy câu hỏi của cô bé kia.

- Bỏn công chúa hỏi ngươi tên gì? - Gương mặt của cô bé đó vẫn mỉm cười nhưng giọng nói lại đáng ghét hơn rất nhiều.

- Nguyệt Nhan Tĩnh Tuyết. - Tĩnh Tuyết theo bản năng trả lời. Lúc đáp xong mới hoàn hồn lại đánh giá cô bé trước mặt. Cao lăm chỉ cũng khoảng có mười sáu, mười bảy tuổi thôi. Nhìn gương mặt như thiên thần của cô bé, trong lòng nàng liền sinh ra thiện cảm.

Khoé môi cô bé cong lên, hơi nghiêng đầu nói:

- Kiều Nhi, ngươi nói Nguyệt Nhan đại thẩm này chính là nữ tử loài người mà Bắc ma quân đang dây dưa sao?

- Vâng thưa công chúa. Nó ti đích thực nghe ma quân nói như vậy. - Kiều Nhi cung kính đáp.

- Ô? Nếu là ca ca nói thì chắc không phải là giả đâu nhỉ. Nhưng ta tự hỏi... - Cô bé kia dừng lại một chút. Nàng ta xoay đầu nhìn nàng, gương mặt hiện rõ khinh thường. Không còn nét non nớt, ngây thơ nào nữa. Bàn tay nắm chắc lấy cổ Tĩnh Tuyết nâng lên, nhếch miệng nói: - Không biết ngươi có cái gì hay ho mà Bắc ma quân lại để tâm đến như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Nàng nhìn cô bé khi này gương mặt còn ngây thơ trong phút chốc lại trở nên thật đáng sợ. Nàng ta nhìn nàng như có thù truyền kiếp vậy. Do hai tay hai chân nàng đã bị xích lại không thể cử động nên cho dù muốn đem bàn tay nhỏ bé mà có lực đạo kinh hồn kia ra cũng lực bất tòng tâm. Tĩnh Tuyết nhủ mảy thành chữ xuyên, trầm giọng hỏi:

- Ngươi là ai? Ta không oán không cừu với ngươi sao ngươi lại có ác cảm với ta?

Nha đầu kia nhún người nhìn nàng một hồi cuối cùng bật cười khanh khách. Nàng ta đứng lên xoay một vòng, vừa xoay vừa nói:

- Ta chính là Lăng Vy công chúa của Đông ma giới. Là thân muội muội của Đông ma quân.

Tĩnh Tuyết nhàn nhạt nhìn nàng ta đang cao cao tự đắc, lạnh lùng mở miệng:

- Như vậy thì có liên quan gì đến ta?

Nghe nàng nói vậy bỗng chốc thân thể nàng ta cứng đờ. Ánh mắt tức giận trừng lớn về phía nàng:

- Luận về tài sắc ta đều cao hơn ngươi vạn phần. Nhưng thật không hiểu ngươi có cái gì đặc biệt mà Bắc ma quân lại nguyện ý có quan hệ với ngươi? Ta thật muốn xem rốt cuộc ngươi có gì hay ho?

Tĩnh Tuyết thờ dãi. Trong lòng đang tự hỏi cái thằng cha Bắc ma quân gì đó là tên nào? Nàng khi nào thì dây dưa cùng một ma quân nhỉ? Nghĩ nghĩ, nàng chắc chắn xác định là không có.

- Đây tiểu cô nương, ngươi đừng có ăn nói hàm hồ. Ta khi nào thì cùng Bắc ma quân gì đó có quan hệ?

Nàng ta không nói gì. Phất tay áo bỏ đi, chỉ để lại một câu:

- Kiều Nhi, dặn ngự trù từ giờ về sau không cần làm cơm cho ả. Cứ cho ả thức ăn thừa là được.

- Vâng thưa công chúa. - Kiều Nhi cúi đầu đáp xong cũng đi tới nhà bếp để truyền mệnh. Nơi này lập tức chỉ còn lại mình Tĩnh Tuyết.

Một môi, chán nản, biết nao nhiêu loại cảm xúc dâng lên khiến nàng chỉ con cách dựa vào tường mà nhắm mắt. Nhớ lại hình ảnh cha mẹ của mười bốn năm trước mà lòng nàng tê tái: "Cha, mẹ, hai người bây giờ như thế nào rồi? Luân hồi sinh sống ở một nơi nào đó có tốt không? Có hạnh phúc không? Con từ trước đến giờ luôn tâm tâm niệm niệm trả thù cho hai người. Cuối cùng con cũng có thể trả được thù rồi nhưng lại lạc đến cái thế giới này. Hai người biết không, cái thế giới này điên lắm! Đủ loại yêu quái trá hình, đủ loại nguy hiểm rình rập, càng đủ loại con người. Bây giờ con lại bị một tên yêu quái bắt đến đây mà không biết tương lai thế nào. Ở thế kỉ 21 người ta tôn con làm Thần nữ nhưng ở đây con tự cảm thấy cái danh đó thừa vớt đi còn hơn. Giờ mới biết con thảm hại đến mức nào... Cha, mẹ, con mệt mỏi lắm.."

Một giọt nước mắt lăn dài trên khoé mắt. Nhưng đến cuối cùng nàng vẫn kiềm lại được cảm xúc muốn vỡ oà của mình. Khóc thì giải quyết được gì? Phô cái yếu đuối cho người ta thấy để thương hại sao? Nghĩ như vậy nàng cũng thôi không khóc nữa. Bây giờ nàng phải tìm cách thoát khổ đây.

Ý chí dâng cao, nàng tìm đủ mọi cách. Nào là vùng vẫy, cố gắng giết đứt cộng xích. Nào là dùng sức mạnh của bản yêu đông cứng những sợi xích này lại rồi phá vỡ nó. Nhưng đến cuối cùng nàng vẫn thất bại.

Nàng vô thức thiếp đi. Trong giấc ngủ nàng mới sực nhận ra rằng. Hình như mỗi đêm trong khi nàng ngủ có ai đó đã ôm nàng vào lòng. Ngực người đó rất ấm áp nhưng đến sáng khi nàng tỉnh dậy lại không thấy ai cả. Nàng cứ nghĩ là do mình tưởng tượng nhưng bây giờ mới cảm thấy rằng cảm giác kia quá chân thực. Bây giờ phải ngủ một mình thật có chút không quen...

Phục Vũ tự nhốt mình trong mật thất hai ngày. Tuy rằng nội thương có giảm nhưng vẫn không được bao nhiêu. Điều này làm trong lòng hắn buồn bực không thôi. Vừa bước ra khỏi mật thất hắn liền nhìn thấy hai nữ nhân cãi nhau trước cửa động của mình.

Bọn họ lời qua tiếng lại, tiếng nào tiếng nấy đều lớn bằng cái bô xe. Trên người vận những bộ trang phục lộng lẫy nhưng bây giờ chả có ai ra dáng một thiếu nữ cả. Bọn họ cứ người một câu ta một câu cho đến khi thấy Phục Vũ ra khỏi mật thất. Nhất thời hai mắt sáng rỡ nhìn hắn. Bọn họ mỗi người một bên ôm lấy cánh tay hắn.

- Bạch ca ca, Lăng Vy đến thăm người nè. - Lăng Vy chính là vị công chúa khi nãy đã quặn cho Tịnh Tuyết một trận. Nàng ta dùng gương mặt của mình ngây ngô cười với Phục Vũ, nũng nịu nói.

Nữ tử còn lại cũng chẳng chịu thua nói:

- Phục Vũ, ta đến đưa bánh cho người này. Người xem, đều là bánh ta tự làm không đó. - Nàng ta vừa nói vừa nâng rổ bánh Phù Dung lên. Nữ tử này gương mặt khuynh quốc khuynh thành, kiều mị động lòng người.

Phục Vũ đen mặt. Tức giận trong lòng càng tăng cao. Hắn lạnh giọng nói:

- Đông ma công chúa, Tây ma nữ vương, thỉnh tự trọng. Cảm phiền buông tay ta ra.

Hai người thấy gương mặt của hắn không tốt cũng ngoan ngoãn rút tay về. Ánh mắt uất ức nhìn hắn. Đột nhiên một mùi hương từ người Lăng Vy bay vào mũi Phục Vũ khiến cho hắn thất thần. Sau một hồi lâu mới vội quay đầu nhìn Lăng Vy nói:

- Đông ma công chúa, có phải cô đã từng tiếp xúc với Tịnh Tuyết hay không?

- Tịnh Tuyết nào vậy Bạch ca ca? Muội không biết. - La gư Vy trưng ra bộ mặt ngây thơ nói. Trong lòng nàng ta lại thầm rủa thầm. Lại là cái đại thẩm đó. Đúng là tức chết nàng ta mà.

Phục Vũ giọng nói lạnh như băng:

- Ta có thể ngửi thấy mùi hương của nàng phát ra từ người cô.

Lăng Vy bị phân trần lời nói dối liền đơ người. Thật không ngờ Bạch ca ca lại không nể mặt nàng ta như vậy.

- Tịnh Tuyết có ỏn không?

Lăng Vy vô thức gật gật đầu. Phục Vũ lại nói:

- Được. Vậy phiền công chúa về nói với Đông ma quân rằng cảm phiền hắn thả người nếu không giữa ta và hắn ắt sẽ có một hồi đại chiến. - Vừa nói hắn vừa bước đi. Cuối cùng bỏ lại một câu cho Lăng Vy nói:

- Từ nay về sau xin mời công chúa đừng đến Bắc ma giới của ta nữa. Xin cáo từ trước.

Lăng Vy ánh mắt trực lệ nhìn bóng lưng lạnh lùng của Phục Vũ. Tây ma nữ vương bên cạnh lại rất hứng chí. Vui vẻ toét miệng cười. Vừa đi vừa nói:

- Áy da! Phục Vũ đã đuổi người rồi thì từ nay về sau đừng có mặt dày đến đây bám theo hắn nữa.

- Thái Thuyên Li, người... - Lăng Vy tức giận chỉ tay vào mặt Tây ma nữ vương. Nhưng áp úng cả nửa ngày mà vẫn không nói được câu gì, cuối cùng cũng đành phát tay áo bỏ đi.

Thái Huyền Li nhìn nàng ta nhục nhĩ mà trở về trong lòng vô cùng hả hê. Một lúc sau cũng buồn bã trở về Tây ma giới của mình.

Vừa trở về cung điện của Đông ma giới, Lăng Vy đã tức tốc xông ngay vào gian phòng đang giam giữ Tịnh Tuyết. Nhìn khuôn mặt đang ngẩn ngơ không biết gì của nàng mà nàng ta muốn bầm thây vạn mảnh không thôi.

Nàng ta âm trầm nhìn nàng, hai tay nắm chặt lại. Đôi vai run run như đang kiềm nén tức giận. Sau cùng nàng ta nhếch môi.

Chỉ nghe "chát" một tiếng, đầu óc Tịnh Tuyết liền trở nên trống rỗng. Gò má bông rát cùng đau đớn truyền đến khiến nàng phải nhả mày.

Lăng Vy cười ha hả nói:

- Hôm nay bốn công chúa ta sẽ hảo hảo giáo huấn ngươi một trận!

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Lăng Vy cười ha hả nói: - Hôm nay bốn công chúa sẽ hảo hảo giáo huấn ngươi một trận.

Lời vừa dứt, một bạt tay nữa như trời giáng in lên bên má còn lại của nàng. Tịnh Tuyết lúc này mới hoàn hồn. Nhìn vào đôi mắt hằn đầy tơ máu của Lăng Vy mà trong lòng nàng hàng ngàn câu hỏi lần lượt nổi lên mạnh liệt.

- Ngươi... tại sao lại đánh người vô cớ như thế? Nữ tử như ngươi chớ trách sao Bắc ma quân gì đó lại không thèm ngó ngang đến.

- Hồn dân! - Lăng Vy tức giận mắng. Trên tay nàng ta đột nhiên xuất hiện một cây roi da. Hung hăng quất vào người nàng.

Mới đầu bị đánh bất ngờ, nàng còn kêu lên một tiếng nhưng càng về sau nàng chỉ im lặng chịu trận. Cho dù có đánh chết nàng đi chăng nữa nàng cũng sẽ không kêu la cho nàng ta thỏa mãn đâu!

Lăng Vy thấy nàng cứng đầu, hai mắt nàng ta nheo lại, độc ác nói:

- Hảo! Để ta xem ngươi cứng đầu đến đâu.

Roi da trên tay càng lay động dữ dội. Tịnh Tuyết cắn chặt môi quyết không thét một tiếng. Máu từ môi nàng chảy ra không ngừng. Dường như đã chán chường cách dù roi da để đánh nàng, Nàng ta lia ánh mắt của mình liếc sơ qua chén cơm thừa mà nàng không chịu ăn. Khoé miệng cau lên một nụ cười nhạo báng.

- Ai da! Ngươi như thế nào lại không chịu ăn cơm? Cho dù là cơm thừa nhưng thức ăn của Đông ma giới ta cũng rất ngon. Ngươi nhìn xem, xương cá có, thịt cũng có, kê cả đầu cá cũng có. - Lăng Vy ngồi xuống, mặt đối mặt với Tịnh Tuyết. Nghiêng đầu nhìn nàng rồi bảo với Kiều Nhi: - Kiều Nhi cầm bát cơm này đồ vào miệng ả cho ta.

- Dạ. - Kiều Nhi theo mệnh lệnh của nàng ta cầm bát thức ăn thừa lên. Ánh mắt có lỗi nhìn nàng. Do dự một chút rồi cũng chầm chầm đưa đến trước mặt nàng.

- Ngươi như thế nào lại chậm như vậy? Nhanh đồ vào cho bốn công chúa.

- Dạ. - Kiều Nhi sợ hãi đáp. Nàng thật sự cũng không muốn làm loại chuyện thất nhân ác đức này đâu. Nhưng nếu nàng dám cãi lệnh, công chúa sẽ đánh chết nàng.

Tịnh Tuyết bình tĩnh nhìn hết thấy. Nàng biết ánh mắt của Kiều Nhi là đang hướng nàng xin lỗi cho nên nàng sẽ không trách nàng ta. Có trách thì trách số nàng xui xẻo gặp phải nhóc công chúa ba trợn, vô cớ thích đi cắn người.

Mắt nhìn bát cơm tới càng lúc càng gần nàng nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Dù sao nàng cũng không làm được gì. Chỉ cần nhắm mắt lại, nuốt đại những gì trong miệng một cách nhanh chóng nhất có thể là được rồi.

Lăng Vy ánh mắt hả hê nhìn Tịnh Tuyết. Nhưng chưa kịp cho nàng ta vừa ý, bên ngoài đã truyền đến tiếng hô của tên lính gác:

- Ma quân đến!!!!

Tiếng hô vừa dứt, một nam tử một thân áo bào đỏ rực từ bên ngoài đã bước vào gian phòng giam. Kiều nhi lập tức buông bát cơm xuống cứ như sợ

đụng lâu sẽ phỏng mà hướng Đông ma quân hô:

- Tham kiến ma quân.

Nam tử kia chỉ kịp "ừ" một tiếng. Lăng Vy đã nững nịu đi lại, lay lay cánh tay của hắn nói:

- Ca ca, huynh đạo này bộ bận lắm sao? Còn chưa có đi thăm Vy nhi nữa đó.

- Ta thật sự rất bận. Nhưng sao muội lại ở đây? - Đông ma quân xoa xoa đầu nàng ta nói.

- Muội tình cờ nghe nói huynh đem nữ tử mà Bắc ma quân nguyên ý đây đưa về cho nên mới đi nhìn qua một chút nhưng thật thất vọng.

- Tại sao lại thất vọng? - Đông ma quân hiếu kì nhìn về phía Tịnh Tuyết. Ánh mắt hắn cũng bất ngờ. Không ngờ chỉ mới hai ngày mà nàng ta lại chật vật như thế. Quần áo có vài chỗ rách, tay chân chần chịt vết roi. Hình như còn mới. Đầu tóc rối bù trông thật nhếch nhác.

Lăng Vy khinh thường nhìn Tịnh Tuyết:

- Muội thật không ngờ lại là một đại thẩm.

Đông ma quân bật cười. Trò chuyện với nàng ta thêm vài câu rồi cũng bảo nàng ta đi ra ngoài. Tuy rằng trong lòng không muốn nhưng Lăng Vy vẫn ngoan ngoãn nghe theo. Nàng ta không có gan làm trái ý của ca ca. Tuy rằng ca ca thật sùng ái nàng ta nhưng cái đáng sợ của hắn nàng ta đã được lãnh giáo qua.

Trong phòng phút chốc chỉ còn lại có Tịnh Tuyết và Đông ma quân. Hắn ta cười khẩy nhìn nàng:

- Ái chà chà. Bảo bối trong tay Bắc ma quân không ngờ lại có ngày hôm nay.

Tịnh Tuyết bực mình gất lên:

- Rốt cuộc Bắc ma quân là tên quái nào mà sao các người cứ nói đến hoài vậy?

Tại sao ai cũng nhắc đến Bắc ma quân? Rốt cuộc người đó là ai mà cứ vì hắn nàng phải chịu đựng sự hành hạ của bọn người này? Cái gì mà ma giới? Cái gì mà công chúa, ma quân? Nàng thật sự muốn điên lên rồi

- A? Vậy là ngươi không biết? - Đông ma quân ngạc nhiên hỏi.

Gật đầu.

- Thú vị thật. Vậy để ta nói cho ngươi biết, con tiểu hồ li mà ngươi lúc nào cũng ôm trên tay chính là Bắc ma quân. - Đông ma quân.

- Phụt!! Ha ha ha. - Tịnh Tuyết cười sặc sụa. Nàng cười đến chảy nước mắt: - Ngươi nghĩ ta là đứa trẻ lên ba chắc? Nếu hắn ta là một ma quân thì làm sao có thể là một tiểu hồ li mặc cho ta đối đãi?

- Ngươi muốn tin hay không thì tùy! - Đông ma quân không có lấy một cái nhú mày, chỉ nhàn nhạt mỉm cười: - Ta có một bất ngờ nhỏ muốn cho ngươi đây.

Tịnh Tuyết trong lòng liền kêu không tốt. Không hiểu sao nụ cười của hắn ta khiến nàng ớn lạnh, như có một con rắn chạy dọc sống lưng. Nàng cảm thấy như có điều gì đó rất tồi tệ đang chờ mình phía trước.

Lắm Khanh cầm một chén canh gà vừa đi vừa nhàn nhã thưởng thức. Trong lúc đi hắn vô tình nghe loáng thoáng có tiếng người nói:

- Ma quân, nô tài biết ngài vì lo cho Nguyệt Nhan tiểu thư mới ngày đêm không ngừng tu luyện nhưng thỉnh thoảng cũng nên quan tâm đến sức khỏe của mình một chút. Nếu ngài cứ như vậy hoài thì chuyện tẩu hỏa nhập ma cũng là chuyện sớm muộn. Nội thương của ngài cũng sẽ không suy giảm được chút nào.

- Chuyện của ta ta tự biết. Ngươi lui ra đi. - Giọng nói lạnh lùng của Phục Vũ vang lên. Cơ hồ là đang tức giận.

- Ma quân...

Không để cho tên thị vệ kia nói xong, Phục Vũ đã cắt lời:

- Lời nói của ta ngươi không nghe rõ sao?

- Thuộc hạ biết tội. - Tên thị vệ cúi đầu đáp. Hắn cũng không dám đôi co với Phục Vũ nữa. Bỗng...

- Chuyện nội thương ta có thể giúp ngươi.

Chương 39

- Chuyện nội thương ta có thể giúp ngươi. Phục Vũ cùng hộ vệ đồng loạt nhìn về chủ nhân của giọng nói đó. Lãm Khanh mỉm cười đến sáng lạng đi tới.

- Ngươi giúp ta? - Ánh mắt không tin tưởng của Phục Vũ nhìn về phía Lãm Khanh. Lãm Khanh trong lòng liền thầm mắng. Cái người này... tại sao lại khinh người như thế? Ta thật muốn đập chết hấn đập chết hấn đập chết hấn!!!! (>.<) Nhưng ngoài mặt hấn vẫn kiềm chế, từ trong ngực lấy tào Nguyên Đan lúc trước Tịnh Tuyết đã đưa cho hấn nói:

- Chỉ cần thêm một số nguyên liệu nữa để làm thuốc thì ta dám đảm bảo với ngươi. Chỉ trong vòng một tuần là có thể hoàn toàn bình phục. Nội thương khỏi hết.

Nhìn gương mặt tràn đầy tự tin của Lãm Khanh mà Phục Vũ càng hoài nghi hơn. Hấn sống cùng mấy người này cũng được một thời gian. Tất nhiên tính tình mỗi người cũng biết rõ. Cái tên ăn hại này thật sự có thể giúp hấn? Cảm thấy thật khó tin nga! (Shizu: Có cần phải khinh thường thẳng nhò như vậy không? L.Khanh: *ôm Shizu* chi có ngươi là hiểu ta thôi. Shizu: cho dù tên này có ăn hại cách mấy đi chăng nữa cũng nên tế nhị một chút.

L.Khanh: *lũn thủ chơi với dế*...)

- Được rồi, ta tin ngươi một lần vậy. - Phục Vũ thờ dài. Đáng nhẽ là hấn định từ nhưng nhìn cái mặt chờ mong của Lãm Khanh. Sau một hồi suy nghĩ, đấu tranh tư tưởng, ý định đó cũng chính thức bị hấn đá văng đi. Chẹp... Phải nói là hấn cũng quá từ bi độ lượng đi? Sầu nào, thật sầu nào a.

- Hảo! Vậy phiền hộ vệ đây cung cấp những thứ ta yêu cầu. - Lãm Khanh hướng Săng Trạch nói.

Săng Trạch hiển nhiên là đồng ý ngay. Vậy là hấn liền ghi lại tất cả những thảo dược mà Lãm Khanh cần. Nhưng sau khi ghi xong, đọc qua đọc lại một hồi hấn mới hơi ới. Trời! Trong tờ giấy nào là hai phần Linh Chi ngàn năm, một đoá Tuyết Liên ngàn năm, một ít thân sương rồng (phải nhò hết gai) vân vân và mây mây. Toàn là những thứ khó tìm. Kì này Săng Trạch hấn cùng những huynh đệ khác phải ngậm đắng nuốt cay rồi. (O A O)

Săng Trạch cười gượng:

- Được, cho nô tài thời gian, nô tài sẽ đưa những thứ công tử cần.

Trong khi phía bên bọn Hoàng Ung rất bình ổn thì mặt khác phía bên này Tịnh Tuyết phải đối mặt với mối nguy hiểm lớn.

- Ngươi muốn làm gì ta? - Tịnh Tuyết trừng mắt về phía Đông ma quân nói. Chân tay nàng vẫn bị hấn ta xích lại. Nhưng thân thể lại bị bỏ vào trong một cái hủ lớn. Nước trong lu màu xám tro, bốc lên mùi rất khó ngửi.

- Ta là đang giúp ngươi. - Đông ma quân tựa tiểu phi tiểu nói. Lòng bàn tay hấn mở ra, một đám lửa nhò xuất hiện.

Tịnh Tuyết trong lòng chùng xuống. Gì vậy? Hấn định luộc nàng sao? Thông báo trước mấy ngày rồi nàng chưa có tắm tất nhiên da thịt cũng sớm có mùi rồi. Nếu hấn không ngại hôi thì nàng liền bái hấn làm sư phụ.

Mắt thấy ngọn lửa trên tay hấn càng lúc càng lớn, Tịnh Tuyết sợ hãi kêu:

- Ngươi... ngươi không được làm vậy!

Đông ma quân vẫn không mản đến lời nói của nàng. Ngọn lửa đỏ từ trên tay hấn thoátáng chói di chuyển đến cái hủ lớn. Hấn phát tay áo một cái, lập tức có một chiếc ghế bay đến tùy tiện cho hấn ngồi.

Mới lúc đầu nàng còn cảm thấy rất bình thường nhưng lâu dần nước trong hủ bắt đầu sôi sục. Mùi thuốc càng toả ra khó ngửi hơn. Cơ thể nàng cũng có gì đó rất lạ. Bên ngoài nóng bên trong lạnh, kinh mạch cứ như bị đứt hết vậy. Đau đớn giày vò khiến nàng hét lên thảm thiết. Đầu óc nàng trống rỗng, hai tay nắm chặt lấy sợi xích.

Đông ma quân hứng thú nói:

- Đây chính là phương pháp ta mới tìm ra. Chỉ cần ngậm mình trong đó một canh giờ ngươi liền chân chính trở thành một yêu quái. Tất nhiên nếu như ngươi không muốn ta vẫn có thể dừng lại nhưng như vậy thì ngươi sẽ chết ngay lập tức.

Tịnh Tuyết tức giận nhìn hấn ta. Nghiến răng rặng từng chữ:

- Hồn... đàn... Cho dù... ta làm ma... cũng không tha... cho ngươi!

Hấn ta nhún nhún vai, chóng cảm nhìn nàng trong cơn đau đớn nói:

- Nhưng ta lại không có ý định giết ngươi. Nhìn ngươi như thế này thúc vị hơn nhiều.

Nàng cũng không còn quan tâm đến lời nói của hấn nữa. Con đau sâu chiếm lấy đầu óc nàng làm cho mọi thứ xung quanh chỉ còn lại một màu trắng xoá. Tiếng hét của nàng vắng vắng xung quanh nghe mà cũng phải sợ.

Đúng hai canh giờ sau hấn ta mới cho nàng ra khỏi cái hủ thuốc đó. Tịnh Tuyết không còn sức lực nào ngồi dựa vào tường. Đông ma quân thì cau mày.

Hấn ta hết nhìn bên phải lại nhìn bên trái. Thấy nàng không có gì khác thường bèn lăm bắm:

- Kì lạ! Tại sao ngươi lại không có tí dấu hiệu nào là của yêu quái?

Hấn lại ngồi xổm xuống bắt mạch cho nàng, tay còn lại đặt vào cổ nàng xem xét. Một lúc sau hấn ta nhếch mép, hứng thú nói:

- Bây giờ ngươi hoàn toàn là con người, không còn là bán yêu nữa. Nhưng chỉ cần ngươi giải phóng sức mạnh của yêu quái thì lúc đó nghi thức chuyển hoá sẽ được hoàn thành. Nói cách khác lúc đó ngươi sẽ mất đi nhân tính, không còn biết gì nữa. - Nói đoạn hấn ta đứng dậy cười điên cuồng: - Ta thật rất muốn nhìn thấy lúc ngươi chuyển hoá a. Không biết lúc đó gương mặt của Bắc ma quân sẽ như thế nào nhỉ? Thật là rất đáng để mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Đông ma quân sau khi hành hạ nàng xong cũng chán chê mà trở về tẩm cung của mình. Đêm tịch tịch lạnh lẽo, thân thể Tịnh Tuyết không ngừng run lên. Cái lạnh thấu xương xuyên tạc vào cơ thể nàng khiến nàng không tài nào ngủ được. Nàng ôm lấy đầu gối của chính mình, mắt nhắm lại. Tuy rằng nhắm mắt nhưng thính giác của nàng không bao giờ ngưng hoạt động cả. Cuộc sống trong nhà giam này khiến nàng không bao giờ buông lỏng cảnh giác được.

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra. Một bóng người nhẹ nhàng đi vào. Người đó ngồi đối diện với nàng, có lẽ là tướng Tịnh Tuyết đã ngủ nên người kia rất tự nhiên mà thờ dài nói:

- Cô nương, ta thật xin lỗi ngươi về chuyện ban sáng nhưng ta thật không còn cách nào khác. Mong ngươi sẽ không trách ta. Ở đây có hai cái màn thầu ta đem cho ngươi. Ngươi ăn rồi thì xem như ăn oản cuar chúng ta kết tại đây nhá.

Nghe như vậy, đôi lông mày của nàng hơi nhướng lên. Bất ngờ mở mắt khiến người kia giật mình. Lúc mở mắt ra thì đúng như nàng đoán. Người đến chính là Kiều Nhi!

Kiều Nhi vừa vỗ vỗ ngực vừa nói:

- Thật làm ta hết hồn. Ta có ý tốt đem màn thầu cho cô mà cô lại hù ta như vậy.

Tịnh Tuyết không nói gì. Ánh mắt hoài nghi nhìn màn thầu. Cho dù nàng ta đem màn thầu cho nàng nhưng nàng ta lại là người của Đông ma công chúa cho nên không thể loại trừ trong thức ăn có độc được.

Kiều Nhi làm sao không biết Tịnh Tuyết nghi ngờ vì điều gì? Cho nên nàng ta liền nói:

- Cô nhìn ta như vậy làm gì? Ta không có hạ độc cô đâu. Không tin ta với cô cùng ăn màn thầu.

Nói rồi nàng ta cắn một miếng màn thầu, tay còn lại đưa màn thầu khác cho Tịnh Tuyết.

Tịnh Tuyết thấy nàng ta ăn ngon lành, bụng nàng cũng còn cao lên. Từ trong bụng không ngừng phát ra tiếng kêu như đang kiến nghị: cho ta ăn cho ta ăn!!!

Nàng bèn cầm chiếc màn thầu ăn một cách ngon lành. Đợi sau khi hai người ăn xong Kiều Nhi mới nói:

- Hào! Ta về đây. Cô ở đây nhớ cẩn thận đó. Nếu được sau này sẽ mang đồ ăn đến cho cô còn mấy cái thức ăn thừa này... - Nàng ta nhìn nhìn cái bát cơm thừa một hồi xong lắc lắc đầu nói: - Vẫn là bỏ đi.

Trước lúc Kiề Nhi đi ra khỏi căn phòng, từ đằng sau giọng nói của Tịnh Tuyết đã vọng đến. Không lớn cũng không nhỏ:

- Cảm tạ cô.

- Nhất tay chi lao. • - Kiề Nhi mỉm cười đáp. Xong nàng ta liền đi mất khuất.

• Nhất tay chi lao: nói nom na là việc nhỏ như một cái nhất tay.

Săng Trạch làm việc cũng rất mau lẹ. Những gì Lãm Khanh căn dặn ngày hôm qua hôm nay đã có khiến Lãm Khanh rất vừa ý. Hắn liền thực hành theo giao kèo của mình, đóng cửa chế thuốc. Sau nửa ngày hắn mới chế xong thuốc trị nội thương cho Phục Vũ.

Phục Vũ nhìn chén thuốc đen thui đặc sệt mà lòng càng náo nức. Mùi thuốc hất lên mũi làm hắn muốn thẳng tay ném văng luôn cái chén nhưng nhìn gương mặt chờ mong của Lãm Khanh và Hoàng Ung thì hắn đành cầm như hến. Không nói hai lời một phát đem chén thuốc kia nuốt vào bụng. Vừa uống xong vị giác liền trở nên đắng ngắt. Hàn khí xông lên bức người. Phục Vũ ôm lấy ngực mình, nhủ mảy nói:

- Thật sự là có hiệu quả sao? Sao ta lại cảm thấy cơ thể lạnh đến như vậy?

- Không sao, bây giờ ngươi mau điều hoà cơ thể đi. - Lãm Khanh vui vẻ nhìn chén thuốc cạn không còn một giọt nói. Quả thật đây cũng là lần đầu tiên hắn làm thuốc này a.

Phục Vũ hai chân xếp bằng lại, hai tay đặt hai bên đầu gối nhắm mắt dưỡng thần. Trong khi Săng Trạch ở một bên cứ lo lắng. Chốc chốc lại nhìn hắn. Haizzz... Ma quân không biết có thể khỏi được nội thương này không hay là một tuần sau bệnh càng sinh bệnh?

Tịnh Tuyết từ mờ sáng mới chìm vào giấc ngủ. Chưa chợp mắt được bao lâu Lăng Vy lại đến tìm nàng. Hôm nay nàng ta không những mang theo roi da mà còn mang theo rất nhiều kim đâm tới.

Ánh mắt lạnh lùng của nàng dừng ngay kim châm, cây nào cây nấy to dài như cây tâm tiên que.

- Nguyệt Nhan đại thẩm, để bốn công chúa hầu hạ châm cứu cho ngươi. - Lăng Vy không có thiện ý cười đến man rợ. Thật hoàn toàn trái ngược với khuôn mặt dịu đẹp như lúc vừa gặp.

Nàng cũng không nói gì chỉ lẳng lặng quan sát tình cảnh hiện giờ. Điều này càng làm cho nàng ta tức điên hơn nữa khi thấy bộ mặt bình tĩnh của nàng. Nàng ta hừ lạnh một tiếng. Tay cầm ngay một cây kim đâm vào cánh tay của nàng.

Đầu kim sắc nhọn cắm sâu vào da thịt, luồng vào huyết quản khiến nàng đau nhói lên nhưng mayf vẫn kiên cường không rên một tiếng. Một kế hoạch đang dần hình thành trong đầu nàng.

- Ta xem ngươi cứng đầu đến đâu. Cứng đầu nè! Cứng đầu nè! - Mỗi một câu "cứng đầu nè" Lăng Vy kia lại đâm thêm hai cây kim khác vào người nàng.

Kiề Nhi cùng các nha hoàn đi theo nàng ta đều nhắm tịt mắt lại. Bọn họ có một chủ tử như vậy sớm muộn gì tội nghiệp cũng sẽ chồng chất đầy đầu.

- Vẫn ngoan cố? Hào! Bốn công chúa sẽ cho ngươi sống không bằng chết. - Nàng ta đâm càng lúc càng nhiều kim. Kim châm cũng càng lúc càng cắm sâu vào da thịt, cơ hồ là ghim vào bên trong không chừa một chút đầu kim để rút ra.

Thế xác dù đau đớn như chết đi sống lại nhưng trong đầu nàng lại càng lúc càng minh mẫn. Con đau này nàng sẽ khắc cốt ghi tâm. Một ngày nào đó nàng sẽ trả lại cho nàng ta!

Thấy nàng vẫn không kêu than một tiếng, Lăng Vy liền dùng cây roi da đánh tới tấp vào những chỗ bị thương của nàng. Cái nào cái nấy lực đạo mạnh như muốn đem thân thể nàng ra mà đánh cho bầm dập, nát bét.

Lúc bấy giờ Tịnh Tuyết mới nhếch miệng mỉm cười. Từ một nụ cười nhỏ càng về sau càng trở thành một tràn tiếng cười ngông cuồng. Lăng Vy trừng mắt hỏi:

- Ngươi cười cái gì? Có gì đáng để cười hay sao?

- Ta cười là vì ta không nghĩ đường đường là một Đông ma công chúa mà lại hèn hạ đến như vậy. - Tịnh Tuyết khinh thường nhìn nàng ta nói.

- Ngươi nói cái gì? - Lăng Vy giận run người quát.

- A? Chẳng lẽ công chúa đây còn bị điếc hay có vấn đề về lỗ tai hay sao? Lời ta nói nha hoàn ở đây đều nghe có mình ngươi là hỏi lại. - Tịnh Tuyết lại

tiếp tục khiến cho cục tức của nàng ta đứng luôn ở cổ không sao nuốt trôi được.

- Xem ngươi còn mạnh miệng không? - Lăng Vy giơ tay lên, roi da trong tay cũng vũ động theo. Kiều Nhi và những nha hoàn khác đều che mắt lại. Kì này cái tù nhân tên Tịnh Tuyết kia phải chịu cảnh sống như địa ngục rồi!

Nhưng Tịnh Tuyết nào để cho nàng ta được như ý muốn? Nàng ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc quát:

- Có giỏi thì đấu tay đôi cùng ta. Chứ đừng có làm cái loại chuyện hèn hạ như xích tay ta lại rồi đánh. Lời này truyền ra khắp ma giới ai ai cũng sẽ biết Đông ma công chúa Lăng Vy là một kẻ tiểu nhân. Bắc ma quân sau khi biết chuyện cũng sẽ chà buồn để ý đến một nữ tử không ra gì nữa.

Lăng Vy tức đến nghẹt thở. Hít từng ngụm khí lớn, tay đang giơ roi cũng dừng lại. Nàng ta dùng máu của chính mình nhỏ lên mấy cái xích đang giam giữ Tịnh Tuyết. Lập tức cái xích kia liền tan thành mây khói, biến mất không còn tung tích.

Tịnh Tuyết nhanh chóng bật dậy, chiếc phiến trong tay cũng sẵn sàng tác chiến. Lăng Vy nheo mày, kinh thường nhìn nàng nói:

- Tiệp nhân, hôm nay bốn công chúa sẽ cho ngươi tâm phục khẩu phục.

Tịnh Tuyết mỉm cười nhìn Lăng Vy xuất kiếm đang lao về phía nàng. Xem ra cô công chúa này cũng là thuộc dạng ngực to mà óc như trái nho. Phép khích tướng dễ như vậy mà đã cắn câu sớm thế thật khiến nàng hài lòng. Vậy thì được! Nàng sẽ cho nàng ta biết thế nào là quỷ kế đa đoan, hàng trăm kế sách!!!!

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Chiếc phiến trong tay nàng cũng không có dịp rảnh rồi mà cứ liên tục vũ động. Vừa đỡ lấy từng nhát kiếm của Lăng Vy vừa phản công trả đòn. Sau một hồi khôn khéo dụ nàng ta đến gần cửa chính, nàng liền lấy trong người ra một lá bùa. Vừa lòng mỉm cười. Bùa này đã có thể dùng rồi!

Nàng khẽ niệm chú, xong xuôi lập tức phóng lá bùa trắng đến trên người Lăng Vy làm nàng ta bất động. Lăng Vy thử cử động mấy lần cũng không được bèn tức đến đầu có thể xì khói:

- Thối nữ nhân hèn hạ!!!

Tịnh Tuyết cũng không rảnh quan tâm đến nàng ta mà phóng thêm mấy lá bùa định thân vào những nha hoàn ở đây nhằm không cho bọn họ đi báo với Đông ma quân.

Gật gù nhìn tất cả mọi người đều đứng yên, nàng liền chạy nhanh khỏi phòng giam. Chạy một hồi, tránh né từng tốp binh lính đi tuần tra cuối cùng nàng chính thức LẠC ĐƯỜNG!!!!

Một môi ngồi xuống một góc tường, bụng không ngừng kêu "rột rột" báo hiệu đòi ăn. Trong lòng nàng thầm mắng: "Ăn cái đầu nhà ngươi! Phải nhanh chóng nghĩ cách thoát khỏi đây thôi." Nàng lấy hai tay vỗ vỗ vào mặt mình, hơi nghiêng đầu xem có tốp lính canh nào ở ngoài không nhưng may thay bọn họ chưa có đi đến.

Nàng lấy ra một lá bùa, miệng đọc chú dong mỉm cười nói:

- Mau dẫn ta ra khỏi chỗ này.

Lá bùa lập tức bay đi. Tịnh Tuyết đi theo nó, cực khổ tránh rất nhiều lính canh mới có thể an toàn ra khỏi Đông ma cung. Nhưng đột nhiên từ đằng sau không ngừng vang lên tiếng hô:

- Mau bắt phạm nhân lại!!!

- Phạm nhân trốn mất rồi!!!

Tịnh Tuyết giật mình. Sao lại bị phát hiện nhanh vậy? Nhưng mặc kệ! Trước hết nàng phải trốn đã. Chân vừa bước được một bước thì đằng sau lại vang lên một tiếng hô:

- Nàng ta ở đây!!! Tìm thấy rồi!!!!

Tức thì những tiếng bước chân dồn dập không ngừng hướng về phía nàng. Vậy là nàng và bọn họ chơi trò đuổi bắt. Tất nhiên những binh lính này đều

là yêu quái nên trong quá trình chạy trốn nàng không khỏi giết chết vài tên. Trên người cũng dính không ít cung tên cùng vết thương.

Đuổi tới vực sâu nàng liền dừng lại. Một bên là vực sâu thăm thẳm một bên là binh lính yêu má. Khi này nàng lại đắc tội với Đồng ma công chúa thế nào khi bị bắt về cũng sống không bằng chết. Dù sao lựa chọn bên nào cũng chết. Có câu "chết vinh còn hơn sống nhục" vì vậy trong lòng nàng đã thầm định đoạt.

- Nữ nhân kia mau đưa tay chịu trói! - Một tên yêu quái có lẽ là thủ lĩnh của những tên binh lính khác hướng nàng nói.

Tĩnh Tuyết khẽ mỉm cười, đôi mắt nhắm lại cho thân người từ từ rơi xuống vực sâu. Bọn lính kia sợ hãi chạy đến vách vực nhìn xuống. Nhưng vì vực thăm quá tối nên chả nhìn thấy bóng dáng của Tĩnh Tuyết đâu.

Trong khi đó Tĩnh Tuyết lại từ trong người lấy ra một lá bùa. Hai tay kết ấn nói:

- Phong thần mau nổi gió lên!!!!

Lập tức xung quanh nàng gió thổi cuộn cuộn nhưng vẫn không thể nâng nàng lên được. Chỉ có thể làm tốc độ rơi chả nàng chậm lại.

Sau khi an toàn nằm dưới đáy vực, trong lòng nàng không ngừng cảm khái. Chưa bao giờ nàng thấy yêu đất mẹ đến như vậy.

Máu từ trên bả vai không ngừng chảy ra cộng thêm linh lực do dùng chiếc phiến mà bị hút cạn đi khiến nàng kiệt sức. Đôi mắt hoa lên, cảnh vật xung quanh mơ mơ hồ hồ. Cuối cùng là một màu đen vô tận bao trùm lấy nàng.

Chiếc xe ngựa xa hoa đi vào lối mòn khô cằn. Nó cứ chuyển động cho đến khi giữa đường có một cái xác của nữ tử nằm giữa đường đi khiến cho hai con ngựa bị hoảng sợ. Bọn chúng không ngừng công hai chân trước lên trời mà kêu.

Bên trong xe vọng ra một giọng nói nhả nhặn nhưng không kém phần bất mãn:

- Có chuyện gì vậy?

- Thưa nữ vương, nơi này đột nhiên có một nữ tử nằm giữa lộ trình của chúng ta. - Xa phu cung kính đáp. Điều này đã nói cho chúng ta biết người bên trong chính là Tây ma nữ vương!

Nàng ta không nói gì mà im lặng xuống xe. Đi đến xem thân thể của nữ tử đó. Mà nữ tử đó không ai khác chính là Tĩnh Tuyết của chúng ta.

- Nàng ta còn thở. - Nữ vương nhân nhật nói. Lại nhìn nhìn gương mặt nhợt nhạt, trắng bệch vì thiếu máu của Tĩnh Tuyết khiến nàng trông mất nàng ta rất đáng thương. Vậy là nàng ta mở miệng nói: - Đưa nàng ta vào trong xe.

- Dạ. - Xa phu kia nhanh nhẹn đem Tĩnh Tuyết khiêng vào trong xe ngựa. Tây ma nữ vương cũng đi vào trong.

Chiếc xe ngựa lại tiếp tục lăn bánh. Nhưng họ không hề biết rằng vì một quyết định của hôm nay mà về sau phải chìm trong một vòng lẩn quẩn khiến cho bọn họ càng lúc càng lún sâu vạn kiếp bất phục, muốn cắt đứt lại không thể. Cứ như vậy mà dây dưa...

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Tĩnh Tuyết sau khi tỉnh dậy ở Tây Ma cung đã được một tháng. Nàng đối với Tây ma nữ vương chính là thiện cảm không thôi liền đi theo nàng ta trở thành ti nữ. Đã nhiều lần Thái Huyền Li hỏi nàng vì sao lạc đến Ma giới nhưng nàng chung quy không tìm được lí do nào thích hợp để kể với nàng ta. Chẳng lẽ nói nàng chính là pháp sư diệt yêu trừ ma? Chẳng lẽ nói nàng vì dính dáng đến một yêu quái gì đó tên là... Bắc ma quân gì đó nên bị một tên yêu quái biến thái bắt về Ma giới? Nói ra rồi thì nàng cũng sẽ không thể yên thân a. Vì vậy nàng chỉ còn cách nặn nước mắt khóc thút thít cho nàng ta không hỏi nữa. Sau một vài lần cứ thấy nàng rơi lệ như vậy Thái Huyền Li cũng không có truy hỏi nữa. Hôm nay cũng như thường lệ nàng ở bên cạnh Tây ma nữ vương nói chuyện phiếm. Nàng ta hướng nàng thờ dài, giọng nói buồn rầu:

- Ta thật không biết tương tư đến bao giờ mới hết.

- Nữ vương bệ hạ, người vẫn không thể chạm tới tim nam nhân người yêu sao? - Tĩnh Tuyết đứng bên cạnh nhìn gương mặt xinh đẹp của nàng ta mà trong lòng thờ dài. Thật, nàng ở trong Tây Ma cung cũng gần một tháng dường như, lấy lại linh lực. Đồng dạng cũng nghe được chuyện tình từ một phương không có hồi kết của Tây ma nữ vương mà thấy nao lòng. Nàng ta như vậy yêu một nam nhân hơn suốt mấy năm vạn năm, thật khiến nàng cảm

phục.

- Hắn cứ như vậy lạnh lùng với ta. Ta cho dù làm cách nào đi chăng nữa hắn vẫn đối với ta lạnh nhạt. Ngươi nói, có phải ta không xinh đẹp không? - Thái Huyền Li đôi mắt động nước nhìn nàng hỏi.

Tĩnh Tuyết ngăn người một lúc mới mỉm cười lắc đầu đáp:

- Không, người rất xinh đẹp.

Nghe câu trả lời này, nàng ta tựa hồ càng buồn phiền:

- Nhưng là hắn chỉ yêu duy nhất nữ tử nhân loại kia...

- A? - Nàng bất ngờ bật thốt. Yêu quái cũng nhất kiến chung tình với nhân loại bình thường sao? Có chút... kì lạ nha.

Mỗi ngày như vậy nàng đều ở trong phòng nữ vương nói chuyện, nghe nàng giải bày tâm sự rất lâu đến tận tối mịt mới về tới phòng mình. Vừa về nàng đã muốn một trận đau đầu.

Nàng đưa mắt nhìn khắp phòng tìm kiếm xem hôm nay có phải hay không có nhiều thêm một người.

- Ngươi đang tìm ta sao? - Một giọng nói phi tiểu tựa tiểu vang lên, chuẩn xác ở trên giường của nàng phát ra tiếng động.

Nàng nhìn nam nhân ngồi trên giường của mình. Gương mặt quen thuộc khiến nàng chán ghét không thôi. Đó chính là Đông ma quân, Lăng Quang.

Nàng thờ dãi. Hắn đêm nào cũng tới phòng nàng. Không phải muốn bắt nàng đi mà là tới xem tình trạng của nàng. Hắn sớm biết nàng ở đây nhưng không có động thủ. Nhiều lần nàng hỏi hắn vì sao không động, hắn chỉ nhìn nàng bằng nửa con mắt nói: "Ta chính là muốn xem ngươi tình trạng biến hoá tới đâu. Và lại đây là Tây ma biên giới, ta cũng không muốn đắc tội với nàng."

Vậy đấy! Thành ra tối nào hắn cũng đợi ở phòng nàng xem xét một chút.

- Ta nói, ngươi không một khi phải đi đi về về một quãng xa như vậy sao? - Tĩnh Tuyết kéo chiếc ghế đối diện hắn ngồi xuống. Nàng sao lại gặp toàn những người quá đần thế này?

- Có người ở đây, ta không mệt a. - Về mặt hắn hiện lên tia trêu chọc, đôi mắt xẹt qua đạo ôn nhu thất thường.

Nàng vừa nghe hắn nói xong, một trận mao cốt tung nhiên nổi lên:

- Nhò, ngươi bớt đùa chút.

- Ngươi thật không có chút hài hước nào a. - Hắn bĩu môi.

Nàng nhìn hắn bây giờ với khi giam cầm nàng có chút trái ngược. Lúc trước trong mắt nàng hắn rất khủng bố nhưng bây giờ xem hắn không có chút gì là tand nhẫn mà ngược lại... Ách? Phải nói rất hoà nhã đi?

Cả hai không nói gì nữa. Không khí trong phòng một trận trầm mặc. Nàng lúng túng, rốt cuộc cũng kiếm đại một chủ đề để nói:

- À, ừm... sau lần ta trốn đi. Ngươi xử lí như thế nào?

- Tất nhiên đem người thả ngươi nhốt ở địa lao lạnh lẽo nhất. - Hắn rất tự nhiên trả lời.

Nàng có chút ngẩn người. Nghĩ nghĩ một chút liền nhú mày khó hiểu:

- Không phải người thả ta ra là thân muội muội của ngươi, Lăng Vy công chúa sao?

- Đúng vậy. - Hắn bình thản đáp.

Lập tức đẩy ta ông ông. Ta nhìn hắn, ngẩn ngơ:

- Không phải nàng là muội muội của ngươi sao?

- Thì có làm sao? - Về mặt hắn ngược lại ngạc nhiên nhìn nàng hỏi một câu như thế.

Sống lưng nàng dâng lên một cổ hàn khí. Trong lòng nàng tức giận không thôi. Tên này đúng thật là không ra gì.. Đến cả muội muội ruột thịt của mình mà hắn cũng không tha!

- Ngươi nhìn ta như vậy là có ý gì? - Hắn nhếch mép nhìn nàng co quắp khoé miệng. Trong lòng tâm tình cũng tốt lên hẳn.

Nàng liếc mắt nhìn sang chỗ khác không thèm nhìn hấn nữa.

- Tịnh Tuyết, ta có cảm giác dường như ngươi không phân biệt được đâu là người đâu là yêu? - Hấn đột nhiên lên tiếng hỏi. Điều này khiến nàng giật mình. Nàng căn bản không nghĩ tới hấn sẽ hỏi nàng như thế.

- Liên quan gì đến ngươi? - Nàng liếc hấn một cái. Đã là pháp sư tức sẽ phân biệt được đâu là người đâu là yêu bằng thị giác của mình nhưng là... nàng lực bất tòng tâm. Năng lực phân biệt của nàng trước khi lên mười tám tuổi đã bị một con yêu quái khác ở thế kỉ hai mươi mốt nguyên rủa. Chỉ có thể dùng la bàn bát quái để phân. Nhưng là... khi nàng xuyên về đây lại đánh rơi. Cho nên bây giờ mới không thể phân biệt được người và yêu.

- Được rồi. Ngươi cái gì cũng đã xem hết, hỏi cung đã hỏi rồi. Tới lúc về đi thôi. Ta còn phải ngủ nha. - Nàng che miệng ngáp một cái dài, ra tay đuổi khách.

- Được rồi. Ngày nào ngươi cũng nói câu này. - Lăng Quan thở dài. Vừa dứt lời thân thể hấn cũng vô tung biến mất ngay trước mắt nàng. Ách?... Đây cũng quá ảo diệu rồi!

Đêm đó nàng gác tay lên trán không cách nào ngủ được. Mấy là bùa ngấm máu của nàng cũng ủ đủ lâu. Linh lực hồi phục cũng đủ rồi. Chỉ là... nàng lại không có cơ hội thoát khỏi đây. Nếu như có thể rời khỏi ma giới mà không phải cũng Tây ma nữ vương trở mặt thì tốt biết mấy. Dù sao nàng ta cũng là ân nhân của nàng.

- Hoàng Ung, ngươi nói, có phải hay không bây giờ Tịnh Tuyết cũng đã bị hành cho biến dạng đi? - Lãm Khanh thở dài nằm trên giường đưa mắt nhìn cái tên vàng chóe ở giường bên cạnh hỏi.

Hoàng Ung lập tức thấy cho hấn một ánh mắt khinh thường:

- Ngươi cũng thật đánh giá thấp nàng.

- Không phải ta không tin tưởng nàng. Ngươi không biết đâu, ở thế giới của ta, nàng xác thực rất nổi tiếng. Là nữ pháp sư trẻ tuổi mạnh nhất từ trước tới nay. Nhưng là thực lực của Đông ma quân cũng không thể xem thường. Hấn như vậy có thể gián tiếp đã thương Phục Vũ nặng như thế mà ngươi cũng biết thực lực của Phục Vũ khủng bố cỡ nào. Ta thật rất lo lắng. - Lãm Khanh nằm churòn ra giường, chán nản không thôi.

- ... - Hoàng Ung im lặng. Hấn cái gì cũng không nói làm cho không khí trong phòng quý dị. Đột nhiên nổ một nụ cười ớn lạnh: - Đây gián tình, ngươi có muốn hay không thử bản lĩnh của mình một chút?

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Lãm Khanh vừa nghe xong liền chu môi biểu tình:

- Không cho gọi ta là gián tình!

Hoàng Ung xem như cái gì cũng chưa nghe hấn nói mà tiếp tục quý dị tiếp lời:

- Gián tình, mau đi nghe lén tình hình rồi chúng ta sẽ đi cứu chủ nhân.

- Ý ngươi là...

- Ấy da, mau đi đi. - Hoàng Ung xua xua tay, không muốn cùng hấn tiếp tục nhiều chuyện. Đợi cho Lãm Khanh đi rồi, hấn mới gác tay nhìn lên trần nhà. Thân phận của Tịnh Tuyết tựa hồ rất không đơn giản chỉ là một nữ tử âm dương sư như hấn vẫn nghĩ. Có lẽ chuyện tình càng lúc càng phức tạp đây nhưng ai bảo nàng là chủ nhân của hấn. Không muốn dính cũng phải dính a.

Thế là hấn thở dài thườn thượt, tiếp tục cảm thán nhìn trần nhà.

Lãm Khanh sau khi hoá thành một con gián nhỏ bèn bò đến chỗ của Phục Vũ. Hấn dùng pháp lực của mình che dấu yêu khí của bản thân rồi núp vào một góc khuất nhỏ quan sát tình hình.

Mọi thứ vẫn như thông lệ, Phục Vũ hóp một ngụm thuốc Lầm Khanh đã kê cho hắn. Vị đắng chất lan toả trong cuống họng. Đứng đến nỗi người bình thường chịu không được, đứng đến mức ngay cả hắn cũng phải nhủ mày!

Chợt cánh cửa phòng bị mở ra. Chỉ thấy Sảng Trạch nhanh chóng đi vào rất vội vàng. Hắn ta cẩn thận đóng cửa, bước vào bên trong rồi quỳ xuống trước mặt Phục Vũ. Gương mặt lo lắng, bất an:

- Ma quân... đã có tin tức của Tịnh Tuyết tiểu thư.

- Nói. - Nhẹ nhàng phun ra một chữ. Tuy ngoài mặt hắn không quan tâm nhưng thật sự rất để ý lắng tai nghe từng chút một những gì Sảng Trạch báo cáo.

- Thừa ma quân, người của chúng ta báo về, Tịnh Tuyết tiểu thư sau khi bị Đông ma công chúa hành hạ đã tìm cách trốn thoát khỏi đó. Sau khi nàng rời khỏi Đông Ma cung đã được bị truy đuổi ngã xuống vực. May thay được Tây ma nữ vương cứu giúp. Hiện tại nàng đang ở Tây Ma cung của phía tây Ma giới. - Sảng Trạch rành rọt báo cáo những gì hắn nghe được cho Phục Vũ nghe.

Sau khi nghe hết báo cáo, Sảng Trạch đưa mắt nhìn về phía Phục Vũ. Mặc dù gương mặt của hắn không biểu thị gì nhưng bàn tay đang nắm chặt trên ghế của hắn đã nói rõ tâm tình của hắn đang rất tức giận.

- Tốt! Ngươi nhớ kĩ Đông ma công chúa. Sau này không cho nàng xuất hiện tại cung của ta nữa bước. Tự ý làm cản... - Hắn dừng lại một chút, ánh mắt lạnh lùng thẳng tắp nhìn Sảng Trạch khiến cho đối phương lạnh người. Sau đó phun ra một chữ rất dễ dàng: - Giết!

Sảng Trạch lập tức cúi đầu:

- Thuộc hạ tuân chỉ.

Sau khi Sảng Trạch rời khỏi chính điện, Lầm Khanh cũng nhân cơ hội đó chuồn ra theo. Trước khi đi hắn còn thấy rõ Bạch Phục Vũ ưỡn oai nằm trên trường kỉ, một tay ôm ngực mà khẽ nhủ mày. Xem ra, hắn bị nội thương không hề nhẹ, nếu không chỉ sợ đã sớm phát hiện ra hắn.

Mà Phục Vũ tuy rằng uống thuốc do Lầm Khanh phối, nội thương giảm không ít nhưng muốn trong vòng một, hai tháng khỏi hẳn là chuyện không thể nào. Vì vậy mà cứ trì trệ, kiêng kị Đông ma quân. Nếu không, hắn đã sớm tự mình cứu Tịnh Tuyết!

Trở về nơi của mình, Lầm Khanh vội vàng đem hết những gì mình nghe được nói cho Hoàng Ung nghe. Chỉ thấy hắn nhủ mày. Bóng người áo vàng rõ ràng có chút phức tạp nhìn về phía Tây. Trong đáy mắt rõ ràng là sự thâm lương cùng bí ẩn.

Lầm Khanh không dám tin vào mắt mình. Hắn ngăn người nhìn Hoàng Ung. Đây là lần đầu tiên hắn thấy con hổ ngọc này có vẻ mặt như thế. Trong lòng nhất thời nổi lên nghi hoặc. Nhưng không đợi hắn mở miệng, Hoàng Ung đã nhanh chóng nói:

- Lầm Khanh, ngươi chuẩn bị một chút. Ngày mai chúng ta tới gặp Tịnh Tuyết. Nơi này chúng ta không thể ở lâu nhất là đối với nhân loại như nàng. Sớm muộn cũng bị ế khí làm cho suy yếu.

Từng câu từng chữ rõ ràng nói ra từ trong miệng Hoàng Ung nhưng dường như Lầm Khanh đang nhìn thấy một người khác nói. Lần đầu tiên hắn biết được Hoàng Ung còn có mặt này. Có vẻ hắn cũng rất hiểu biết về Ma giới đi? Nhưng điều đó không quan trọng, chuyện quan trọng bây giờ chính là nghỉ ngơi thật tốt để còn dưỡng sức.

Vì thế, Lầm Khanh không nói hai lời. Trực tiếp nằm xuống giường ____ ngủ!

Bóng đêm bao trùm cả căn phòng âm u. Đôi mắt hổ phách của Hoàng Ung chậm rãi nhìn về phía người vừa ngủ say. Đôi mắt hắn là đốm sáng ngằn mảnh liệt dâng trào. Cảm xúc hỗn loạn như cánh bướm đập nhanh mà cũng bay nhanh.

Sáng sớm hôm sau, một nô tỳ đã nhanh chân chạy đến trước mặt Phục Vũ trình ra một tờ giấy. Trên đó chữ viết rồng bay phượng múa trông thật nhức mắt!

Trên tờ giấy viết: "Hi~ Phục Vũ. Ta và Hoàng Ung mấy ngày qua cảm tạ ngươi đã chiếu cố tới nhưng ta nghĩ chúng ta không nên ở đây lâu dài. Ta và hắn trở về nhân giới trước, có gì liên lạc với ngươi sau. Bye~ Người gửi Lầm Khanh."

Nhưng Bạch Phục Vũ vừa đọc xong tờ giấy kia ngoại trừ khoe môi có chút run rẩy thì không còn phản ứng nào khác. Chỉ nhàn nhạt phân phó cho nô tỳ kia:

- Truyền lệnh của ta với Tứ Ma Nhân mang theo xe ngựa đợi ở cửa sau của Tây Ma cung. Nếu nhìn thấy hai nam nhân cùng một nữ tử thì đón bọn họ lên xe. - Hắn ngừng một lúc rồi lại bổ sung thêm: - Không kể biện pháp, nhất định phải đem người còn nguyên vẹn về cho bốn vương!

Nô tỳ kia cũng không có nửa điểm thắc mắc mà nhanh chóng thi hành nhiệm vụ.

Đợi sau khi bóng dáng của nữ tỷ kia vừa khuất, Bạch Phục Vũ mới thở dài. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa trán. Hắn biết thế nào hai tên tiểu tử kia cũng sẽ hành động. Một tiểu yêu chỉ mới tu luyện ba ngàn năm thì làm sao có thể qua mắt nổi lão yêu quái đã sống hơn hai mươi vạn năm như hắn chứ? Nhưng không sao, bọn họ muốn như thế nào thì muốn, hắn sẽ an ổn thu dọn tàn cuộc của bọn họ hết thảy!

Mặc khác hắn vẫn rất lo cho Tịnh Tuyết. Từ khi nàng bị bắt đến nay đã là hai tháng. Hai tháng qua hắn biết nàng đã chịu khổ không ít, thực lực hắn cũng lên tay đi? Tuy rằng đối với hắn nàng thực sự... ách, rất yếu nhưng ít nhiều hắn cảm nhận được không nên bức nàng đột phá giới hạn của bản thân. Bằng không sẽ không tốt cho nàng và mọi thứ xung quanh. Hắn nếu ngu mới đưa nàng vào nguy hiểm a. Tóm lại, sau khi đưa nàng về nên hảo hảo vỗ béo, bảo vệ kĩ lưỡng là tốt nhất.

Nghĩ đến đây, khoé môi Phục Vũ gợi lên chút tươi cười khiến cho Sảng Trạch bên cạnh hắn có chút hồ nghi. Không biết Tịnh Tuyết kia là người như thế nào mà có thể khiến Ma quân của bọn hắn thành ra như thế này.

Quay lại với Tịnh Tuyết, nàng hiện tại đang mắt to trừng mắt nhỏ với vị gián tinh nào đó. Có trời mới biết tên này vào phòng của nàng từ lúc nào a!

- Sao ngươi lại ở đây?

Nghe câu hỏi này, Lâm Khanh không khỏi bĩu môi:

- Ta đến cứu ngươi a. Ngươi như thế nào lại dùng giọng điệu đó với ta?

- Ồ... ngươi có bản lĩnh đó sao? - Gián tinh cũng chỉ là gián tinh, giới đột nhập trốn tránh chứ làm sao có thể giúp nàng ra khỏi Tây ma cung? Tịnh Tuyết thật sự không khỏi hoài nghi người này.

Lâm Khanh hất cằm đầy đắc ý:

- Yên tâm, bốn thiếu gia tự nhiên có hậu phương!

Nói rồi kéo tay nàng chạy đi. Hờ hờ, hắn khi này đã thăm dò đường đi rồi. Nếu không có gì ngoài ý muốn xảy ra thì trốn thoát thật sự không phải là vấn đề. Bất quá, tỷ lệ ngoài ý muốn chiếm phần trăm rất ít a. Cho nên, hắn không cần phải lo lắng!

Mồ gián tinh suy đoán rất đúng. Có điều ở đời luôn lắm chuyện ngoài ý muốn. Cho nên phần trăm ít ỏi hắn suy nghĩ cuối cùng đã thành sự thật. Lại còn là một chuyện ngoài ý muốn vô cùng hung hiểm!

Lâm Khanh kéo Tịnh Tuyết đến con hẻm hẻo lánh ở Tây ma cung. Nơi này mặc dù ít người qua lại nhưng hoa anh đào lại trải dài theo con đường làm cho nó rất xinh đẹp. Lúc này, mắt thấy đã sắp thoát khỏi Tây ma cung khiến cho hai mắt hắn sáng ngời. Bước chân chưa đi thêm được bao nhiêu bước đã nghe một tiếng nói trầm trầm vang lên:

- Tây ma nữ vương, bốn toạ có lễ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Nữ Chi Ma Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.